

CRIME MAGAZINE

အမေရိကန်

အမေရိကန်
မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC
.COM

LUCKY STAR

ဘားသမီးရတနာ ပထွန်းကားသူများအတွက်

福星男女不孕不育專科

ဆရာဝန် 楊醫師

B.E (Chemical) D.E.S (U.S.A)

Boy Baby
生男孩專方
သားသားရတာနာ

x + y
=

Girl Baby
生女孩專方
သမီးရထားရတာနာ

x + y
=

Twin Baby
雙生兒專方
အမြဲသားရတာနာ

ဆေးခန်း(၆) ရွှေစယ်ရိပ်မွန်၊ ရေကြောင်းသိပ္ပံရေ၊ ဘုရင့်နောင်လမ်းမကြီး၊ ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

536355 Hp - 09 - 73241356 Hp - 09 - 5139886

Email @ sanmyint 5688 gmail.com

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ၊ အမှတ်စဉ် (၁၀၃)

- ★ အယ်ဒီတာချုပ်
အောင်ကျော်စော
- ★ အယ်ဒီတာအဖွဲ့
ထက်ထက်ဦးဝေ (B.Sc.Physics)
သဏ်း(သတ္တဗေဒ)၊ အေးအေးခိုင်
ညိုမိအောင် (B.A.Myanmar)
- ★ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး
ဦးရဲလွင်(ရဲဘိုင်အို)
- ★ ထုတ်ဝေသူ
ဦးအောင်လွင်(၀၄၁၄၉)
- ★ ပုံနှိပ်သူ
ဦးမြင့်ဦး(၀၁၅၈၃)
သိန်းသန်းဦးပုံနှိပ်တိုက်
၁၁၉/၁၂၁-၃၄လမ်း၊ ရန်ကုန်။
- ★ မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းသရုပ်ဖော်
ရဲသူ (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)၊ မင်းထက်နိုင်
- ★ စာပြင် - ဦးဝင်းတင်

တန်ဖိုး - ၃၀၀
အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

မူဝင်းအမြင်မဂ္ဂဇင်း

အမှတ်(၉၇-က)၊ မြေညီထပ်၊ (၃၉)လမ်း။
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။
ဖုန်း-၃၈၅၃၆၉၊ ၀၉-၄၉၂၉၄၂၁၈

ဆောင်းပါး

- ရွှေမန်းထွန်းထွန်း --၈၅
(ပြဇာတ်ထိပ်ခေါင် မြို့တော်သိန်းအောင်၊
ပေါင်ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့)

ကိုညွန့်အောင် (ရွှေမန်းထိပ်) --၄၄
(အရက်သမား သားချင်းမသိ)

နိုင်ငံတကာသတင်း

ဆောင်းဟောမန် - - ၇၂
ဗေဒင်

- သစ္စာမေတ္တာ ဆရာထွန်းလင်းကျော် - - ၁
နက္ခတ်ဗေဒင်လက္ခဏာပညာရှင်

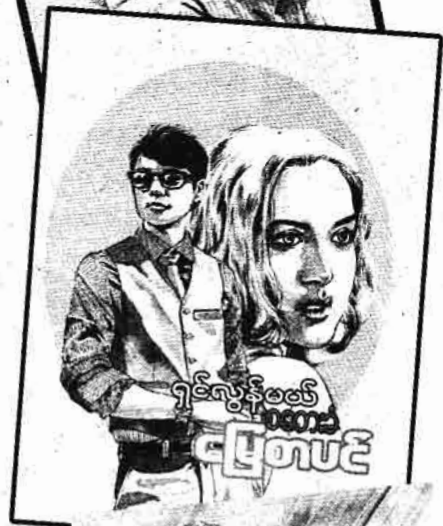
ကွန်ပျူတာစာစီ နေမျိုးအောင်

အောင်ကျော်စော
ပုံနှိပ်သူ

မူဝင်းဝတ္ထု

- ဒုရဲမှူးကြီး ဝင်းဦး (ငြိမ်း) ----- ၁၄
- (ဝန်ခံချက်မပေးသော ခြောင့်ချက်) ----- ၂၈
- ထက်ထက်ဦးဝေ ----- ၅၀
- (ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာကိုယ်မပိုင်) ----- ၅၀
- မောင်သာမန် (စီးကုန်း) ----- ၆၃
- (မြေခ ကြွေကျတဲ့ မစ္စမ်းပန်းတစ်ပွင့်) ----- ၆၃
- မောင်သိန်းနိုင် ----- ၇၇
- (သံစဉ်မဲ့ကဗျာတစ်ပုဒ်) ----- ၇၇
- သိန်းဇော် (ရွှေလီဦး) ----- ၉၂
- (စွန့်ပစ်သူတို့နုလုံးသား) ----- ၉၂
- ရေခဲဂါး ----- ၁၀၀
- (သတင်းထောက်ကြီးရဲ့အမေ) ----- ၁၀၀
- နိုင်မျိုးသစ္စာ (နုပွတာ) ----- ၁၀၆
- (ပုံပြင်ထဲက ကုလားအုတ်) ----- ၁၀၆
- ရှင်လွန်းမယ် ----- ၁၁၇
- (စတေးခံမြေစာပင်) ----- ၁၁၇
- ဆုမွန်ဦး (ဟင်္သာတ) ----- ၁၂၆
- (အလှမက်တဲ့ကျွန်တော်) ----- ၁၂၆
- ခင်ဦး (ပုတီးကုန်း) ----- ၁၄၀
- (ပန်းချီသု) ----- ၁၄၀
- အောင်ကျော်စော ----- ၁၄၀
- (ပန်သစ္စာ)

ကာတွန်း

ဟန်၊ သူရိန်၊ ကျော်ကျော်လွင်၊ စောဟန်၊ လူမင်းအောင် (သာစည်)။

ကဗျာ

လမင်းသစ္စာ၊ သန်းခိုင်အောင်၊ မောင်လွမ်းနိုင် (စံပယ်ငုံ)၊ နေရဲချို၊ မင်းထက်သားညီ (တောင်ငူ)၊ နန်းမျိုးဝင်း (စိတ်ပညာ)၊ သွန်းနှင်းဆွေ (ကျောင်းကုန်း)၊ ခိုင်လွမ်းသူစ် (ပေါက်တော)။

အောက်ပါ ဖုန်းနံပါတ်များကို ဆက်သွယ်အကူညီတောင်းပါ။

- လူကုန်ကူးမှုတားဆီးနှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့
(နေပြည်တော်) ၀၆၇-၄၁၂၂၀၁
- အထူးအဖွဲ့(မြစ်ကြီးနား) ၀၇၄-၂၂၃၃၆
- အထူးအဖွဲ့(ဝန်းမော်) ၀၇၄-၅၀၁၉၉
- အထူးအဖွဲ့(လွယ်ဂျယ်) ၀၈၂-၅၂၈၉၀
(မူဆယ်မှတစ်ဆင့်)
- အထူးအဖွဲ့(မူဆယ်) ၀၈၂-၅၂၈၉၀
- အထူးအဖွဲ့(လောက်ကိုင်) ၀၈၂-၇၂၀၀၃/၇၂၀၃၆
- အထူးအဖွဲ့(လားရှိုး) ၀၈၂-၂၃၀၁၇/၀၉၅၂၇၅၉၆၂
- အထူးအဖွဲ့(တောင်ကြီး) ၀၈၁-၂၀၀၇၆၄/၀၉၅၂၁၄၉၁၇
- အထူးအဖွဲ့(ကျိုင်းတုံ) ၀၈၄-၂၁၆၃၇/၀၉၅၂၄၂၅၀၄
- အထူးအဖွဲ့(တာချီလိတ်) ၀၈၄-၅၃၀၂၂
- အထူးအဖွဲ့(မြဝတီ) ၀၅၈-၅၀၂၆၈
- အထူးအဖွဲ့(မော်လမြိုင်) ၀၅၇-၂၆၉၈၃
- အထူးအဖွဲ့(ကျော့သောင်း) ၀၅၉-၅၁၉၈၁
- အထူးအဖွဲ့(မြိတ်) ၀၅၉-၄၁၀၄၁/၄၁၀၀၄
- အထူးအဖွဲ့(ပုသိမ်) ၀၉၈၅၄၈၀၈၇/၀၉၅၀၁၂၈၁၉
- အထူးအဖွဲ့(ရန်ကုန်) ၀၁-၂၁၇၅၁၆/၀၉၅၁၂၈၈၂၆
- အထူးအဖွဲ့(ပဲခူး) ၀၅၂-၂၁၀၃၀/၂၁၂၅၉
- အထူးအဖွဲ့(စစ်ထွေ) ၀၄၃-၂၃၆၂၅
- အထူးအဖွဲ့(မောင်တော) ၀၄၃-၅၅၀၈၉
- အထူးအဖွဲ့(ကလေး) ၀၉၄၇၀၇၂၂၀၂
- အထူးအဖွဲ့(မကွေး) ၀၆၃-၂၃၃၇၄/၂၅၀၁၆
- အထူးအဖွဲ့(မိတ္ထီလာ) ၀၆၄-၂၄၇၁၄/၂၃၀၅၄
- အထူးအဖွဲ့(မန္တလေး) ၀၂-၇၃၈၃၀
- UNIAF ၀၁-၂၅၄၈၅၂/၂၅၄၈၅၃

အထူးအဖွဲ့ - လူကုန်ကူးမှုတားဆီးနှိမ်နင်းရေးအထူးအဖွဲ့

ကုသိုလ်ဖြစ်ကုသနည်း

- ✦ စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါနေကြလို့ပေါ့
ဆန္ဒတွေအချင်းချင်း ပက်ပင်းတိုး
လောကကြီးဟာ ဘေးမဲ့ကြိုးဝိုင်းတော မဟုတ်ဘူးလေ။
- ✦ ဝဋ်ပက္ခ.....
ကမ္ဘာ့လောင်စာ၊ ပြဿနာတွေ
“တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းမှု”အားနည်းကြလို့
ဆင်းရဲချမ်းသာ၊ အကွာအဝေး
လူသားစကေးတွေ လွဲချော်ပြီး
အပူမီးတွေ ကိုယ်စီဟပ်၊ ဒါ ဆုတ်ကပ်ဆိုတာပေါ့။
- ✦ တရားဓမ္မနဲ့
နှိုင်းဆချင့်ချိန်
ကိုယ်ရှိန်မသတ်နိုင်ဘူးဆိုရင်တော့
စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါ
ဂိလာန တစ်ခြမ်းသေပြီး
လေဖြတ်နေတာကမှ
“မကူညီချင်ရင်နေ
မနောင့်ယုက်ပါနဲ့” စကားလို
အိပ်ရာထဲလဲနေရင်း
ကုသိုလ်ရနေမှာပေါ့ သူငယ်ချင်း။ ။

နေရဲချို

ကဗျာ ကဏ္ဍ ချစ်မြင် ကဗျာ ကဏ္ဍ

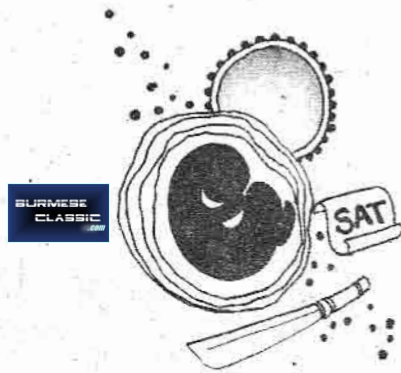
ခေတ်သစ်ဗိမ္ဗိသာရ

၎ စနေမနက်
နေတက်ရေတက်မှာ
သားဦးရတနာ
မွေးဖွားလာတော့။

၎ သားဦးစနေ
မီးလိုမွှေသတဲ့
မွှေချင်လည်းမွှေ
စွေချင်လည်းစွေ။

၎ ဘယ်အခြေ
ဘယ်လိုရောက်စေ
ချစ်နေရမှာ
မိဘတိုင်းရဲ့
နှိုင်းမရပေတ္တာ။

၎ ဗိမ္ဗိသာရထုံး
နုလုံးမူလို့
သည်းအူတုန်ကို
ဘယ်လိုနာမိနှိမ်ရက်မှာလဲ။

၎ ဒီဘဝ ဒီတစ်ခါ
ခဏတာလူလာဖြစ်
ငြူစုစရာမဟုတ်
သားလှမျက်နှာ ရွှေသော်တာအဆင်း
ဝင်းပကြည်လင် လူတကာမြင်
ချစ်ခင်ကြင်နာလေတော့
မေးထမ်းလို့ ဘယ်လိုကျော်ရက်ပ။

သွန်းနှင်းပေ့ (ကျောင်းကျန်း)

ကဗျာ ကဏ္ဍ နှစ်မြင် ဝတ်ရုံ ကဗျာ ကဏ္ဍ

ရင်ခွဲရုံ

ခိုင်လွမ်းသူရ် (ဝေါက်တော)

a နံနက်ခင်းမှာ သစ္စာတရားပုံရိပ်နဲ့
ဆေးကျမ်းတွေ ဖတ်နေတာ
ဆန့်ကျင်ဘက်ကို ပန်းချီဆွဲဖို့
စက္ခုအာရုံ ဘယ်ရောက်နေလဲ
ကြည့်ညှိမိတာ လွန်ကဲရင်
ထိတ်လန့်စရာ ရောက်လာတတ်တယ်
စေတနာပိုမိရင်လည်း
ကျွန်စာရင်းဝင်တတ်တယ်
ပိုင်ဆိုင်သမျှကို ထားခဲ့ပြီ
ငါ့ဆီမှာ ရင်လာဖွင့်ပြတာလား
မပြောဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဒေသနာများတွေ
ရင်ထဲမှာရှိတယ်ဆိုတာ သက်သေပြသလို
သမုဒ္ဒရာကို မသေမချင်းကူးကြေးမှာ
ငါ့ဘဝ သမုဒ္ဒရာ ရေတိမ်နစ်သွားပြီလား
ကုယ်ထင်မပြနိုင်တဲ့ မျက်ရည်အတွက်
ငါမငိုတော့ပါဘူး
သွေးသားစုံညီရေးပွဲတော်မှာ
နှုတ်ဆက်ခြင်းတွေ သွေးအေးခဲ့လေပြီ
ရေသောက်မြစ်တွေ ရေသာလာတယ်
ဒီကမ္ဘာထဲ ပူသွေးခြင်းတွေက
ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံးအား အရှင်လတ်လတ် ခွဲနေကြလေပြီ။

စေတနာလေး အားဖြည့်ပါ

- ကျရာတာဝန်၊ ထမ်းရွက်သွန်၏
ချွန်၏ တော်၏၊ မော်ပါဘိ၏
တိကျသေသပ်၊ ဆုံးအဖြတ်နှင့်
ရပ်တည်နိုင်သော သူငယ်ချင်း။
- နားမလည်၍
အားငယ်သူတို့၊ မျက်ရည်စို့၏။
- နားယောင်မိ၍
အားဆောင်သူတို့၊ အနေချို့၏။
- အပြစ်ရှိ၍
ညစ်မိသူတို့ ဘဝချို့၏။
- သိခြင်း၊ တတ်ခြင်း၊ ဆုံးဖြတ်ခြင်းတို့
အကြွင်းမရှိ၊ မှန်မှန်းသိ၏
တိကျသေချာ၊ အဖြေရှာသော်
ယာဆီမတိမ်း၊ ဝဲမယိမ်းခဲ့

- ထိန်းသိမ်းဆုံးဖြတ်၊ သင့်အတတ်လျှင်
လူ့ရပ်ဝန်းကျင်၊ နယ်တစ်ခွင်မှာ
ပျံ့လွင့်ခရေ၊ ပွေးလျှံဝေသို့
လေပြည်ချိုသင်း၊ ညှိနှိုက်ကင်း။
- မရှိ၍မိုး၊ ရှိန်းနိုးနှင့်
မလှ၍မျိုး၊ လှနိုးနိုးနှင့်
မပိုင်၍စိုး၊ ပိုင်နိုးနိုးနှင့်
ဆိုးစွအမြင်၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
ပညာမတတ်၊ စာတွေ့ငတ်ခဲ့
စိတ်ဓာတ်နိမ့်ပါ၊ လူတန်းစားတို့
လွဲမှားခဲ့ရိုး၊ အဖြစ်မျိုးကို
တန်ဖိုးရှိစေ၊ အသိဝေရင်း
စေတနာလေး အားဖြည့်ပါ။

ကဗျာ ကဏ္ဍ

ကဗျာ ကဏ္ဍ

လောင်မြိုက်ခြင်းတဏှာ

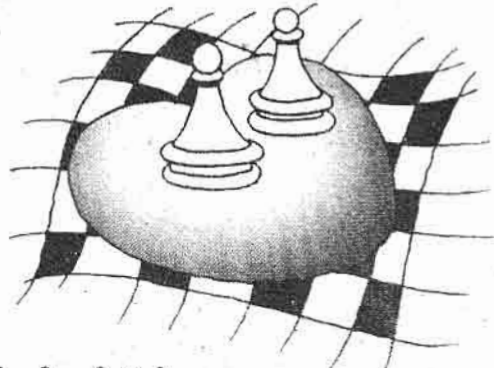
- တဏှာမူးယစ်
အတ္တနွံနစ် ဘဝညစ်ထေး
ပုပ်ဆွေး စေးပျစ် ငါမဖြစ်လို။
- အမှောင်ပိန်းပိတ် မောဟစိတ်ကို
သိုသိပ်သိမ်းပွေ့ မှိုင်းအငွေ့နှင့်
ပျော်မွေ့နှစ်ခြိုက် မတွေးပိုက်လို။
- အတ္တနယ်ပယ် လောဘန္ဓယ်လျက်
တဏှာယုက်က နိမ့်ကျဂုဏ်ပုဒ်
နှမ်းရိပ်ကာ ဖယ်ထုတ်ရှောင်ခွာ
ဆွေသဟာလည်း
ကြင်နာကင်းလျက် မေတ္တာကွက်လိမ့်။
- ချက်ချာသေချာ ချင့်ချိန်ပါသော်
တဏှာရူးမိုက် သည်စရိုက်သည်
ရင်မြိုက်ရင်ကို ကျွမ်းစေသတည်း။

။

သန်းခိုင်စောင့်

ချစ်ဒုက္ခမီးတွေနဲ့လူ

■ သက်မဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုကို ချစ်တဲ့ကိစ္စမှာ
 ဒုက္ခမီးတွေ မပါဝင်ပေမယ့်.....
 သက်ရှိလူသားတစ်ယောက်ကို
 ချစ်မိတော့
 သောကမီးတွေ လောင်မြိုက်တာခံရ.....
 သံယောဇဉ်ကြီးနဲ့ ချည်နှောင်မိခြင်းဟာ
 ကိုယ့်ရင်ကိုကိုယ် သောကစားနဲ့ ထိုးနေခြင်းပါ။
 စိတ်က တစ်ခါတစ်ရံမှာ
 မြူမှုန်လောက် သေးငယ်
 ထွက်လွယ်တဲ့ ဒေါသ.....
 ပေါက်ကွဲလွယ်တဲ့ လောဘ.....
 ပြုတ်ကျလွယ်တဲ့ မောဟတွေကြောင့်
 ချစ်ခြင်းရဲ့ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းတဲ့
 ကရုဏာဝါဂွမ်းစိုင့်တွေ ထွက်ပြေးသွားကြ
 ဝေဒနာဒုက္ခတွေက
 ချစ်ခြင်းကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာကြရဲ့။

ထာဝရ ကံကောင်းမှုတွေနဲ့ပဲ
 လင်းလက်မနေတဲ့ ကမ္ဘာမှာ
 ဝမ်းနည်းမိုးတိမ်တွေဟာ ကောင်းကင်
 ရံဖန်ရံခါ ပျံသန်း
 လန်းဆန်းနေတဲ့ ပန်းတစ်ခက်တောင်
 နေရောင်ရဲ့အပူဒဏ်ကြောင့်
 ညှိုးခြောက်ကြေကွဲတာ တွေ့မြင်ရ
 အချစ်ကလည်း အဲဒီလိုပါပဲ
 ပျော်ရွှင်စိမ်းလန်းပြီးတဲ့အခါ
 ဒုက္ခမီးတွေနဲ့ ကြုံဆုံထွေးပိုက်သွားရ
 အဲဒီအခါ လူဟာ.....

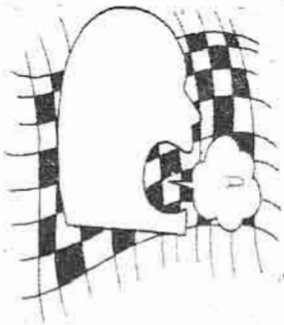
“ချစ်ဒုက္ခမီးတွေနဲ့လူ” ဖြစ်သွားရတာ

မင်းထက်သား၊ ညီ

ပါးစပ်သေနတ်

- ၁ အလုပ်ကိုမေ့ထား
ကြားတာတွေကများ
တရွေ့ရွေ့ “နေ”အသွား
အမှုမဲ့တွေ စုကာများ
ပျင်းလာပါပေါ့လား။
- ၂ အပျင်းကစုသယ်
ပျင်းလာတာ ငါမသိ
ငါဟာလူတော်ဘိ
ပြောစကားသာရှိ
လက်တွေ့တကယ်မရှိ
ကြားရဲ့သေနတ်“ကျည်”ထည့်ပစ်
လူရယ်စရာအဖြစ်
လေကြီးလိုက်ပါဘိ။

နန်းမျိုးဝင်း [ဇော်ပညာ]

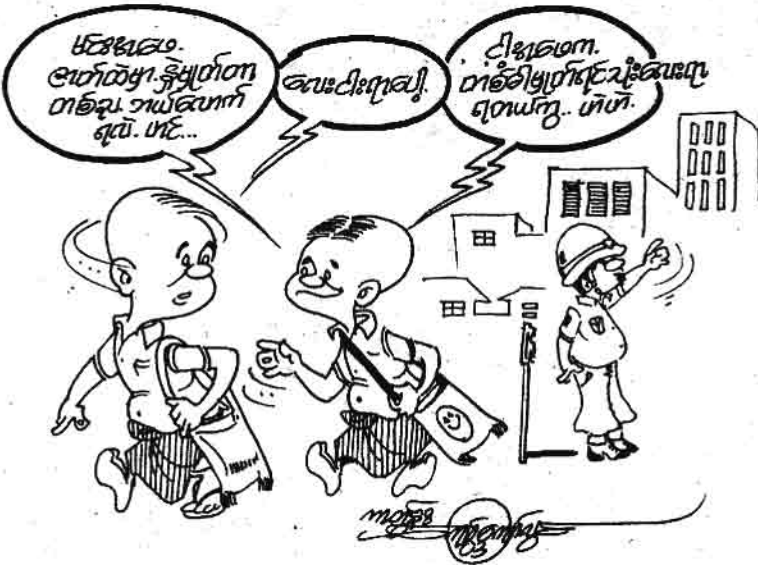
ကဗျာ ကဏ္ဍ **အသင်း** ကဗျာ ကဏ္ဍ

သံသရာ

- ❖ စားပွဲခုံထက်
လျှာရင်းမြက်ဖို့
ဟင်းခွက်တစ်ခွက် ချက်ပါတယ်။
- ❖ ပေါ့တော့
အငန်ထည့်
ငန်တော့
အချဉ်ထည့်
ချဉ်တော့
အချိုထည့်
ချိုတော့ ရေထိုး
ရေထိုးတော့ပေါ့
ပေါ့တော့
အငန်ထည့်
ဒီလိုနဲ့.....
အဲဒီဟင်းတစ်အိုး
မီးဖိုပေါ်က
ခုထိကျမလာနိုင်သေးဘူး။ ။

လမင်းသတ္တ

အိမ်ထောင်ရေး (၉၉)
ဝန်ထုပ်ထုပ်အဖွဲ့အစည်း
ဖြောင့်ချက်

ဝန်ခံချက်မပေးသော
ဖြောင့်ချက်

ဒုရဲမှူးကြီးဝင်းဦး (ဇွဲမ်း)

အချိန်က နံနက် (၄)နာရီခန့် ဖြစ်သည်။ ညောင်လေးပင်ဘူတာရုံ ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ ရန်ကုန်ဘက် သို့ထွက်ခွာမည့် အစုန်အမြန်ရထား အား စောင့်ဆိုင်းနေကြခြင်းဖြစ်ပါ သည်။ ဘူတာရုံအဆောက်အအုံ အတွင်း ပလက်ဖောင်းများ၌သာ မီး အလင်းရောင်ရှိသော်လည်း ဘူတာ ရုံ၏ မြောက်ဘက်၊ တောင်ဘက် ယွန်းယွန်းများတွင် လမ်းမီးတိုင်များ ၏ ဝါကျင်ကျင်မီးလုံး၊ မီးရောင်သာ ရှိသဖြင့် လူလုံးမကွဲလှပါ။

နံနက်စောစော ရန်ကုန်ဘက် သို့စီးမည့် ခရီးသည်များမှာလည်း စီးပွားရေးကုန်သည်အများစုသာ ဖြစ်ပါသည်။ ရန်ကုန်သို့ နံနက်စော စောရောက်ရှိပြီး ဈေးဝယ်ပြီးသည့် အခါ အဆန်စာပိုရထားများ၊ အမြန် ရထားများဖြင့် ပြန်လာကြမည်ဖြစ် ပါသည်။ ခရီးသည်က သိပ်မများ

လှပါ။ ဘူတာရုံရှိ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်များလည်း မဖွင့်သေးပါ။ ကုန် ထမ်းအလုပ်သမား တစ်ဦး၊ နှစ်ဦး သာ တွေ့ရှိရသေးသည်။

ဒေါ်မြမေအဖို့ ညောင်လေးပင် ဈေးကြီးအတွင်း ဖွင့်လှစ်ထားသည့် အဝတ်အထည်ဆိုင်တွင် ရောင်းချ သည့် အင်္ကျီပိတ်၊ ထဘီ၊ မိန်းမ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ လျော့ နည်းနေသဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ကိုယ်

တိုင်ဈေးဝယ်သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်မြမေတို့အိမ်တွင် ဒေါ်မြမေနှင့် မိတဆိုးမြေးလေး နွယ်နီဦးသာရှိပြီး ဈေးအတွင်း အထည်ဆိုင်ဖွင့်၍ စား ဝတ်နေရေး ဖြေရှင်းနေခြင်းဖြစ်ပါ သည်။ မြေးဖြစ်သူ နွယ်နီဦးအား ဆိုင်စောင့်ထားပြီး ရန်ကုန်သို့ကိုယ် တိုင်သွားရောက်၍ ဝယ်ယူခြင်းဖြစ် ပါသည်။ အပျိုအရွယ် မြေး နွယ် နီဦးအား ရန်ကုန်သို့ တစ်ဦးတည်း လွှတ်ရမှာကလည်း စိတ်မချ။ ထို့ ကြောင့် ဆိုင်နီးချင်းများကိုသာ အပ်နှံခဲ့ပြီး သူမတစ်ဦးတည်း ရန်ကုန်သို့ ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဒီတစ်ပတ်ဝယ်ရမည့် ပစ္စည်း တန်ဖိုးက ကျပ်သုံးသိန်းဖိုးခန့်ရှိ သဖြင့် ငွေထည့်ထားသော ဆလင်း ဘက်အိတ်ကို သေချာစွာ ဆုပ် ကိုင်သတိပြု ကိုင်တွယ်ထားရသည်။ ဒေါ်မြမေ၏အသက်အရွယ်ကလည်း ၅၀ နှစ်ကျော် ၆၀နှစ်အထိသို့ ရောက်လာပြီမို့ ရောဘက်သို့

တဖြည်းဖြည်း ဦးတည်နေပြီဖြစ် သည်။ ငယ်ရွယ်စဉ်ကကဲ့သို့ သွက် လက်မှု မရှိတော့ပါ။

နံနက် ၃ နာရီခန့်လောက် ကတည်းက အိပ်ရာထ၊ မျက်နှာ သစ်၊ ဘုရားရှိခိုးခြင်းများ ပြုလုပ် ပြီး မြေးလေး နွယ်နီဦးအား ဆိုင် နှင့်ပတ်သက်၍ မှာစရာရှိသည်များ ကို မှာနေရသည်။ ဘူတာရုံသို့ နံနက် ၄ နာရီထိုးခါနီးတွင် ရောက် ရှိလာပြီး လက်မှတ်ဝယ်ယူ၍ ဘူ တာပလက်ဖောင်းရှိ ထိုင်ခုံတွင်ထိုင် နေသည်။

ဒေါ်မြမေက ငွေပါသည့်အိတ် အား ရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး အိပ်ရေးမဝမှု ကြောင့် စိတ်လက်မအိမ်သာဖြစ်နေ မိသည်။ ဒီနေ့မှ ရထားကလည်း နောက်ကျသည်ဟုထင်မိသည်။ ရထားလာချိန်အား စောင့်ဆိုင်းရင်း ဖြင့် နံနက် ၄ နာရီခွဲအချိန်ခန့်တွင် အမြန်ရထားမှာ တော်ဝိဘူတာမှ ထွက်လာကြောင်း၊ မကြာမီ ညောင် လေးပင်ဘူတာသို့ ဆိုက်ရောက် တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာ သဖြင့် ထိုင်ခုံနေရာမှထပြီး ဘူတာ ပလက်ဖောင်း၏ မြောက်ဘက်ဆီ သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရထားတွဲ၏ နောက်ပိုင်းတွဲများတွင် လူချောင် တတ်သဖြင့် ရထားတွဲ၏နောက်ပိုင်း တွင်စီးရန် စိတ်ကူးရပြီး မြောက် ဘက်မီးတိုင်များဘက်သို့ ထွက်လာ

ခြင်းဖြစ်သည်။

လမ်းမီးတိုင်မှာလည်း ၆၀ ဝပ် အား မီးသီးနီကျင်ကျင်အရောင် ကြောင့် မြင်ကွင်းအား ရှင်းရှင်း လင်းလင်းတော့ မမြင်ရပါ။ အချို့ ခရီးသည်များကတော့ ဘူတာရုံ ရှေ့မှပင် စောင့်စီးကြသည်။ ဒေါ် မြမေက ငွေပါသည့် ဆလင်းဘက် အိတ်အား သေချာဆုပ်ကိုင်ပြီး မြောက်ဘက်မီးတိုင်နှင့် မနီးမဝေး တွင် ရပ်စောင့်နေသည်။ မီးရထား စက်ခေါင်း၏ မီးအလင်းရောင်ကို လည်း လှမ်းမြင်နေရသဖြင့် ရထား ဆိုက်လျှင် တွဲပေါ်တက်မည့် အစီ အစဉ်ကိုသာ တွေးတောနေချိန်ဖြစ် သည်။ မီးရထားက တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီဖြစ်သည်။

ထိုအချိန် မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်က ဒေါ်မြမေအား စိတ်လှုပ်ရှားမှု ဖြစ်စေခဲ့ရသည်။

ရထားဆိုက်ချိန်ကို အာရုံစိုက် နေစဉ် နောက်မှနေ၍ ရုတ်တရက် လွယ်ထားသောငွေအိတ်အား တစ် စုံတစ်ဦး၏ လှမ်းဆွဲမှုကို ခံလိုက်ရ သည်။ ယခင်ကတည်းက ငွေအိတ် အား ဂရုတစိုက် ကိုင်ထားသည်မို့ ဆွဲယူသူထံသို့ လွတ်လွတ်ကျွတ် ကျွတ်တော့ ပါမသွားခဲ့ပါ။

ဒေါ်မြမေကလည်း သူမတွင် ရှိသည့်အင်အားနှင့် ပြန်ဆွဲထား သည်မို့ အလွယ်တကူ မပါသွား ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် လု ယက်သူက တစ်စုံတစ်ခုဖြင့် ခေါင်း ကိုရိုက်လိုက်သဖြင့် ဦးခေါင်းတွင် နာကျင်မှုဝေဒနာတစ်ရပ် ခံစား လိုက်ရပြီး ဒူးထောက်လျက် လဲကျ သွားခဲ့သည်။ ငွေအိတ်ကိုတော့ လုံးဝလက်မလွှတ်သဖြင့် လုယက် သူကလည်း မာကျောသောပစ္စည်း တစ်ခုနှင့် ခေါင်းကို ဆက်တာဆက်

www.burmeseclassic.com

ကာ ရိုက်နေသည်။ ဒေါ်မြမေလည်း သတိကိုကောင်းစွာစုစည်းထားရှိပြီး မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်လျက် တွေ့သည့်အရာအား မှန်းရမ်း၍ လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

ဒေါ်မြမေ လှမ်းဆွဲလိုက်သည့် အရာမှာ ငွေအိတ်လှူယူသူ၏ မအား (ဝှေးစေ့)နေရာဖြစ်ပြီး မလွတ်တမ်းလှမ်းဆုပ်ထားလိုက်သည်။ လှယက်သူကလည်း သူ၏ဖွားဖက်တော်အား ရုတ်တရက် ဆွဲဆုတ်ဖျစ်ညှစ်ထားခြင်းခံရသဖြင့် ဖျစ်ညှစ်ထားခြင်းမှ လွတ်စေရန် အစွမ်းရှိသမျှ ရုန်းကန်ပြီး လက်ထဲမှအရာဖြင့် ဒေါ်မြမေ၏ ခေါင်းအား အဆက်မပြတ် ရိုက်နေခဲ့သည်။

ဒေါ်မြမေကလည်း မိထားသည့်အရာအား မလွတ်တမ်းသာအားရှိသရွေ့ ဆုပ်ကိုင်လျက်ရှိနေသည်။ သို့သော်လည်း ဒေါ်မြမေကြာရှည်တော့ မဆုပ်ထားနိုင်တော့ပါ။ ခေါင်းကလည်း တဖြည်းဖြည်းနာကျင်လာသဖြင့် အားမတန် မာန်လျှော့ဆိုသလို ဆုပ်ထားသည့်အရာ

(ဝှေးစေ့)အား လွှတ်လိုက်ရပါတော့သည်။ ထို့နောက် အရိုက်ခံရတယ်၊ ငွေလုတယ်၊ ထွက်ပြေးသွားတယ်ဟူသော အော်သံကြားပြီး သတိမေ့မြောသွားပါတော့သည်။

နံနက် ၇ နာရီအချိန်ခန့် ဒေါ်မြမေ သတိရချိန်တွင် ညောင်လေးပင်ဆေးရုံခုတင်ပေါ်တွင် ရောက်နေသည်ကို သတိပြုမိသည်။ ခုတင်အနီးတွင် မြေးမလေး နွယ်နီဦးက ၎င်းအားကျောခိုင်းလျက် ခုတင်ဘေး စားပွဲခုံလေးအား သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ယခုမှ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ကိစ္စများအား စဉ်းစားမိပြီး ငွေထုပ်အား သတိရမိသည်။

“မြေးလေး အဘွားငွေထုပ်ရောဟင်”

နွယ်နီဦးက ၎င်း၏အဘွားမေးသံကြားသဖြင့် ဒေါ်မြမေဘက်သို့ လှည့်လာပြီး.....

“ဪ.....အဘွား သတိရလာပြီလားဟင်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ အဘွားရယ်၊ သမီးလေ အိမ်ကို မီးရထားဘူတာရုံက လူကြီးတစ်ယောက်က အကြောင်းကြားတာနဲ့ အိမ်ခြေရင်းက ဘကြီးဦးသာမောင်ကိုခေါ်ပြီး ချက်ချင်းလိုက်လာတာ၊ အဘွားငွေထုပ်လည်း မပျောက်ဘူး၊ တာဝန်ရှိသူတွေ သိမ်းပေးထားကြတယ်၊ မသေကောင်းမပျောက်ကောင်း အဘွားရယ်၊ အခုမှ ဒီလိုဖြစ်ရတယ်လို့၊ သမီးဖြင့် စဉ်းစားမိရင်း ဝမ်းနည်းမိတယ် အဘွားရယ်၊ ဒါနဲ့ အဘွား နေထိုင်ရတာ သက်သာရဲ့လားဟင်”

“ခေါင်းက နည်းနည်းလေးပဲ နာပါတော့တယ် မြေးလေးရယ်”

“အဘွားရဲ့ချိုစောင်းမှာ နှစ်ချက်ချုပ်ရတယ်၊ နောက်ပြီး နဖူးက တစ်ချက်ချုပ်ရတယ်၊ ကျန်တာတွေ ကတော့ ဖူးရောင်ဒဏ်ရာတွေပဲ”

ယခုမှ ဒေါ်မြမေလည်း ခေါင်းကိုစမ်းကြည့်ရာ ပတ်တီးစည်းထား

**ဪ.....အဘွား သတိရ လာပြီလားဟင်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ အဘွားရယ်၊
သမီးလေ အိမ်ကို မီးရထားဘူတာရုံက လူကြီးတစ်ယောက်က
အကြောင်းကြားတာနဲ့ အိမ်ခြေရင်းက ဘကြီးဦးသာမောင် ကိုခေါ်ပြီး ချက်ချင်းလိုက်လာတာ၊
အဘွားငွေထုပ်လည်း.....**

သည်ကို သိရပြီး ခေါင်းမုဖူးရောင် ဒဏ်ရာများကိုလည်း လက်ဖြင့် ဖြည်းဖြည်းလိုက်စမ်းနေမိသည်။

ခေါင်းကဒဏ်ရာအရှိန်ကြောင့် အိပ်နေချင်သေးသဖြင့် ခုတင်ပေါ်တွင် မျက်လုံးမှိတ်ပြီး လွန်ခဲ့သော နံနက်ခင်းက ဖြစ်ပျက်သည်များကို တွေးတောစဉ်းစားလျက် ရှိနေပါတော့သည်။

ရန်ကုန်သို့ ဈေးဝယ်သွားသည့် အကြိမ် မနည်းတော့ပါ။ ယခုမှသာ လူကိုရိုက်ပြီး ငွေလုခံရသည့်အဖြစ် မျိုး ကြုံရသဖြင့် မည်သည့်လူက များ သူမ၏သွားလာမှုကို စောင့်ဆိုင်းပြီး လုယက်ခြင်းဖြစ်မည်နည်း ဟု တွေးမိသည်။ သို့သော် ဒေါ်မြမေအနေဖြင့်လည်း သာမန်အနေဖြင့်သာ ဝတ်စားပြီး သွားလာနေသူ ဖြစ်သဖြင့် သူမတွင် ဈေးဝယ်ရန် ငွေပါလာသည်ဟုလည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်သို့ သူမ ဈေးဝယ်သွားမည် ဟုလည်းကောင်း မည်သူ့ကိုမျှ မပြောပြခဲ့ပါ။ တွေးမိတိုင်း အဖြေမပေါ်တော့သဖြင့် မျက်လုံးမှိတ်ပြီး တရားသာရှုမှတ်နေပါတော့သည်။

နံနက် ၁၀ နာရီခန့်တွင် ဆေးရုံမှ ဆရာဝန်ကြီးက အနီးရှိလူနာများကို လိုက်လံစစ်ဆေးကြည့်ရှုနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သူမလည်း အစစ်ဆေးခံရန် စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုနေသေးလဲ အစ်မကြီး၊ ဒဏ်ရာက သိပ်မပြင်းလှပါဘူး၊ ရောက်ခါစတုန်းကတော့ ကြောက်လန့်တဲ့စိတ်ကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းပြီး သတိမေ့သွားတာပါ။ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး၊ အနေဆိုးရင် ဆရာမတွေကတစ်ဆင့် ပြောနော်”

ဆရာဝန်ကြီးက ဒေါ်မြမေ၏

ရင်ဘတ်အား နားကြပ်ဖြင့်ထောက်ပြီး စမ်းသပ်ရင်း ပြောပြနေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး၊ ကျွန်မ သက်သာပါတယ်၊ ခေါင်းနည်းနည်း နာတာပဲရှိပါတယ်”

“စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး၊ ဒဏ်ရာတွေက ဆေးထည့်၊ ဆေးစားတာနဲ့ ပျောက်မှာပါ။ နောင်ကို သတိထားသွားလာပေါ့ဗျာ”

ဆရာဝန်ကြီးနှင့်အဖွဲ့လည်း သူနာပြုဆရာမအား လိုအပ်သည်များ မှာကြားပြီး အခြားလူနာများ စစ်ဆေးရန် ထွက်သွားသည်။

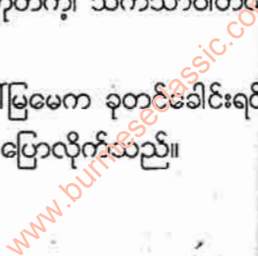
ဒေါ်မြမေက
နံနက်ပိုင်း အိမ်မှထွက်လာပြီး
သူ့စာဖျက်ပျက်ကြောင်း၊
ရထားစောင့်နေပြီး
ရထားဆင်ကပါနီးတွင် နောက်
ဆုံးထွဲမှုစံချိန် ပိတ်ဆို့ချက်မှ
စောင့်နေစဉ်
ရုတ်တရက်ငွေလုခံပြီး
ခေါင်းကိုဒဏ်ရိုက်ခံရ၍
သတိပျက် သွားကြောင်း၊

မကြာမီ ညောင်လေးပင်ရဲစခန်းမှ ဒုရဲအုပ် စိန်ဝင်း (ဒုရဲမှူး၊ ငြိမ်း)နှင့် နယ်ထိန်း တပ်ကြပ် မြင့်စိုး၊ တပ်ကြပ်မြင့်လွင်၊ တပ်သားအောင်မောင်းတို့အဖွဲ့ ရောက်လာပြီး ဒေါ်မြမေအနီးရှိ ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဒေါ်မြမေ၊ သက်သာတယ်မဟုတ်လား၊ စကားလည်း ကောင်းကောင်းပြောနိုင်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သက်သာပါတယ် ဆရာ”

ဒေါ်မြမေက ခုတင်ခေါင်းရင်းကိုမှီပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ဖြစ်စဉ်ကို စဉ်းစားပြီး အသေးစိတ် ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါဦး”

ဒေါ်မြမေက နံနက်ပိုင်း အိမ်မှ ထွက်လာပြီး ဘူတာရောက်ရှိကြောင်း၊ ရထားစောင့်နေပြီး ရထားဝင်လာခါနီးတွင် နောက်ဆုံးတွဲမှစီးရန် မီးတိုင်အောက်မှ ဆောင့်နေစဉ် ရုတ်တရက်ငွေလုခံပြီး ဆင်းကိုအရိုက်ခံရ၍ သတိလစ်သွားကြောင်း၊ လုယက်သူကိုမမှတ်ကြောင်း၊ ဆေးရုံရောက်မှ သတိကြောင်းများ ပြောပြခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် သိချင်တာလေးတွေတော့ မေးပါရစေ၊ စဉ်းစားပြီး ဆြေပေးပါဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ မှတ်မိသရွေ့တော့ ပြောပြပါ့မယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် ရိုက်တဲ့သူကို ထူးထူးခြားခြားများ မှတ်မိဖိုက်သလား၊ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက လမ်းမီးတိုင်အောက်ဆိုတော့ မျက်နှာသော်လည်းကောင်း၊ အဝတ်အစား ကိုယ်လုံးအနေအထားသော်လည်းကောင်းပေါ့ဗျာ၊ စဉ်းစားကြည့်ဦး”

“ကျွန်မက ရထားလာတဲ့သူတို့ကို ကြည့်နေတုန်း နောက်ကနေ ရုတ်တရက် ငွေအိတ်ကို လုခံရတာပါ။ ကျွန်မကလည်း ငွေအိတ်ကို အစကတည်းက သတိ

ထားကိုင်ထားတာဆိုတော့ မပါသွားဘူးပေါ့ ဆရာ၊ အဲ...နောက်တော့ ကျွန်မခေါင်းကို တစ်ခုခုနဲ့ ရိုက် လိုက်တော့မှ ကျွန်မလည်း ဒူးထောက်ကျသွားတာ၊ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ လုတဲ့သူရဲ့မျက်နှာကိုယ် လုံးကိုတော့ သေသေချာချာ သတိမထားမိဘူး ဆရာ၊ ကျွန်မငွေအိတ် မပါရေးကိုသာ ဂရုစိုက်ပြီး ပြန်လုနေရတာ၊ ပါးစပ်ကလည်း ကြောက်လန့်ပြီး မအော်မိဘူး ဆရာရယ်”

ဒုရဲအုပ် စိန်ဝင်းကတော့ အားမလျှော့သေးဘဲ.....

“နည်းနည်းပြန်စဉ်းစားပါဦးဗျာ၊ ထူးထူးခြားခြားလေးပေါ့၊ ဘာများသတိပြုမိတာ ရှိဦးမှာလဲလို့”

ဒေါ်မြမေက မျက်လုံးခဏမှိတ်ပြီး စဉ်းစားလျက်ရှိနေသည်။ မကြာမီ မျက်လုံးပြန်ဖွင့်လာပြီး...

“ဆရာကို ပြောရမှာ အားလည်းနာတယ် ဆရာ၊ ရှက်လည်း ရှက်တယ်၊ နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာပါ ဆရာ”

“ပြောမှာသာ ပြောပါဗျာ၊ ဘာမှ အားနာစရာ မရှိပါဘူး၊ ဒါမှ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူကို ကောက်ချက်ချနိုင်မှာ၊ နောက်ပြီး ဖြစ်တဲ့အချိန် မျက်မြင်သက်သေကလည်းမရှိ၊ ငွေကလည်း ပါမသွားဘူးဆိုတော့ ကျူးလွန်သူဘက်က တစ်ပန်းသာနေတယ်လေ”

“ဒီလိုပါ ဆရာ၊ ခုန ကျွန်မ ပြောသလိုပေါ့၊ ကျွန်မက ငွေအိတ်ကိုလည်း တစ်ဖက်ကပိုက်ထားပြီး ကျွန်မကို ရိုက်နေတော့ ကျွန်တော်လက်နဲ့ ကာနေရတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း တွေ့ရာဖမ်းဆွဲတယ် ဆရာ၊ အဲ.....အဲဒီမှာ ကျွန်တော်

ရိုက်တဲ့သူရဲ့ ဝှေးစေ့(မအား)ကို လုံချည်အပြင်ဘက်က မိမိရရ ဖမ်းဆုပ်မိတယ် ဆရာ၊(ရယ်လျက်) ကျွန်မလည်း မိတဲ့ဟာတော့မလွတ်ဘူးဆိုပြီး အနာခံဆုပ်ထားတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့လည်း ယောက်ျားအားနဲ့ မိန်းမအားဆိုတော့ မတူဘူးပေါ့ ဆရာရယ်၊ ခေါင်းကိုလည်း ရိုက်နေတော့ နောက်ဆုံးနာလာလို့ ဆွဲဆုပ်ထားတာကို လက်လွတ်

လိုက်ရတော့တယ် ဆရာ၊ အဲဒါ တစ်ခုကတော့ ထူးခြားတယ် ဆရာ”

“ဒါဖြင့်ရင် ခင်ဗျားဆုပ်မိတာ ဝှေးစေ့(မအား)ဆိုတာတော့ သေချာပါတယ်နော်”

ဒေါ်မြမေက ခေါင်းငုံ့ရယ်ပြီး...

“ဆရာရယ် သေချာပါတယ်၊ အဲဒီဆုပ်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မ သတိရနေပါသေးတယ်”

“အေးဗျာ၊ အခုလို အသေးစိတ်ပြောပြတာ ကျေးဇူးပဲ၊ နောက်ပြီး အရိုက်ခံရတဲ့နေရာမှာ သဲလွန်စပစ္စည်းလေးတွေ ကျန်နေခဲ့သေးတယ်၊ စခန်းမှူးကို တင်ပြပြီး နယ်ထိန်းအဖွဲ့နဲ့ တရားခံ စုံစမ်းဖမ်းဆီးရဦးမယ်၊ အမှုကတော့ ရဲစခန်းမှာ ဒေါ်မြမေရဲ့မြေး နွယ်နီဦးက တိုင်ချက်ဖွင့်ထားပြီးပါပြီ”

ဒုရဲအုပ် စိန်ဝင်းနှင့်အဖွဲ့လည်း ဒေါ်မြမေအား နှုတ်ဆက်ပြီး ဆေးရုံမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်မြမေလည်း ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ပြန်ထွက်သွားပြီးနောက် ၎င်းပြောပြခဲ့သည့် အချက်များအား တွေးတောစဉ်းစားရင်း ကျိတ်ပြုံးပြုံး၍ ကျန်နေခဲ့ပါတော့သည်။

ဒုရဲအုပ်စိန်ဝင်းလည်း ရဲစခန်းသို့ ရောက်ရှိပြီး ရဲစခန်းမှူး

အခန်းတွင် ရို/မရိုကြည့်ရှုရဲစခန်းမှူး ရဲအုပ် စိန်ညွန့် (ရဲဖြူငြိမ်း)မှာ စခန်းရုံးခန်းအတွင်းထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရှိသဖြင့် အလေးပြုဝင်ရောက်ခဲ့၏။

“ဘယ်လိုလဲ အိုင်အိုကြီးနက်က ဘူတာမှာ အရိုက်ခံရအခြေအနေ၊ ပေါ်ပြီလား”

ဒုရဲအုပ် စိန်ဝင်းက စခန်းရှေ့ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်နေကာ.....

“ကျွန်တော်လည်း အဆေးရုံက ပြန်လာတယ် ဆရာ၊ အရိုက်ခံရတဲ့ ဒေါ်မြမေကို အသေးစိတ် ထပ်စစ်ဆေးခဲ့တာ သူ့အနေနဲ့ကတော့ ရိုက်တဲ့လူတော့ လုံးဝမမှတ်မိဘူးဖြစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထူးခြားတဲ့ ထူးချွန်တစ်ခုတော့ ရခဲ့တယ်”

စခန်းမှူး ရဲအုပ် စိန်ညွန့် စိတ်ဝင်စားသည့်ပုံစံဖြင့်.....

“လုပ်စမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုခြားမှုမျိုးလဲ”

“ဒီလို ဆရာ၊ ဒေါ်မြမေ သူ့ငွေအိတ်ကို လုတော့ သူ့လည်း အစကတည်းက သတိပိုက် ထားတာဆိုတော့ ရုတ်တရက် မပါဘူးပေါ့ ဆရာ၊ အဲ... ခေါင်းကို ရိုက်လိုက်တော့မှ ထောက်ကျ သွားပြီးရိုက်တဲ့ မိရာဆွဲတော့ ဘာပါပဲ ဆရာ”

www.burmeseclassic.com

ရောအနေနဲ့ဘာ ကိုဆွဲမိမယ်ထင်လဲ”

“ကျုပ် ဘယ်သိမလဲဗျာ၊ ခင်ပြောမှပဲ သိမှာပေါ့”

“ပြောရရင်တော့ ရယ်စရာပဲ ရောရေ၊ ဒီအချက်လေးကလည်း နှုတ်တော့အတွက် သဲလွန်စအမျှင် တစ်ခု ရနိုင်တယ်ထင်တာပဲ။

မြေမေ ဆွဲမိတာက ရိုက်တဲ့လူရဲ့ ခုခံမှု(မအား)ကိုတော့ ဆရာ၊ ဆွဲမိတော့ လွှတ်ကိုမလွှတ်တော့ တဲ့၊ ခေါင်းကို အဆက်မပြတ် လို့ နာတော့မှ လွှတ်ပေးလိုက် တဲ့၊ အဲဒါတော့ ထူးခြားတယ် ဆရာ”

“အေးဗျာ၊ ဒါဆိုရင် ရိုက်တဲ့ သူ့ဝှေးစေ့(မအား)ကို ဆွဲမိခံရတော့ တော်တော်ခံရခက် တော် တွေးမိရင် ကြက်သီးထဲ ခံလဲဗျ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်ုပ် လည်း အဲဒီအချက်ကိုတော့ သတိထားပြီး စစ်ရမယ် ဆရာ၊ နောက်ပြီး ဒေါ်မြမေထံက သိသွားတာဆိုတော့ တရား မခံမိရင်တောင် ငြင်းမှာပဲ”

“အေးပေါ့ဗျာ၊ ဒီအမှုမှာ ကျွန်ုပ်တို့ကပဲ တိမ်းရှောင်နေနိုင် တယ်၊ ကျွန်တော့်အိုင်အိုကြီးကပဲ တွက်နိုင်ပါ့မလားဆိုတာ စောင့် ကြည့်ရတော့မှာပေါ့”

**ကျွန်တော်အနေနဲ့ကတော့ ဂုဏ်သိလွန်စ၊
ရှာဖွေတွေ့ရှိတဲ့ သက်သေခံပစ္စည်းတွေအပေါ် မူတည်ပြီး
ကြိုးစားစစ်ထုတ် တရားစွဲတင်ရမှာပဲ၊
ကျွန်တော်ကို ခွင့်ပြုပါဦး ဆရာ၊ အခင်းဖြစ်အရပ်မှာ.....**

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ ရ တဲ့သဲလွန်စ၊ ရှာဖွေတွေ့ရှိတဲ့ သက် သေခံပစ္စည်းတွေအပေါ် မူတည်ပြီး ကြိုးစားဖော်ထုတ် တရားစွဲတင်ရ မှာပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး ဆရာ၊ အခင်းဖြစ် အရပ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ သက်သေ ခံပစ္စည်းတွေ စိစစ်ပြီးရင် နယ် ထိန်းအဖွဲ့နဲ့ မြို့ထဲလှုပ်ရှားရဦး မယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ အမြန်ဆုံး ပေါ်ပေါက်ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုလိုက်ပါ တယ်”

ဒုရဲအုပ် စိန်ဝင်းလည်း စခန်း မှူး ရဲအုပ် စိန်ညွန့်အား အလေးပြု ပြီး စခန်းမှူးရုံးခန်းမှ ထွက်လာခဲ့ သည်။ တပ်ကြပ်ကြီးစာရေး တင် အောင် (ကွယ်လွန်)ထံသို့ သွား ရောက်ပြီး.....

“ကဲ.....စာရေးကြီး၊ ညက ဒေါ်မြမေ အရိုက်ခံရတဲ့နေရာမှာ တွေ့ရှိတဲ့ သက်သေခံပစ္စည်းလေး တွေ ပြပါဦး”

တပ်ကြပ်ကြီး စာရေး တင် အောင်က အနီးရှိ ဗီရိုအတွင်းထည့် ထားသော ဝါးဖတ်ခမောက်ကြီး တစ်လုံး၊ သော့ချောင်းငါးချောင်းပါ သော့တွဲတစ်တွဲ၊ ကျားဆောင်းထီး တစ်လက်၊ အဝတ်လျှော်လက်ရိုက် တုတ်တစ်ချောင်းတို့အား ထုတ်ပြ သည်။

ဒုရဲအုပ် စိန်ဝင်းက သက်သေ ခံပစ္စည်းများကို တစ်ခုချင်းစိစစ် သည်။

အဝတ်လျှော်လက်ရိုက်တုတ် မှာ တစ်တောင်ခန့်ရှည်ပြီး ဒေါ်မြ မေခေါင်းအားရိုက်သည့်တုတ် ဖြစ် နိုင်သည်။ ထီးအား စစ်ဆေး

လက်ကိုင်ရိုး ချောကလက်ရောင် ဖြစ်ပြီး ထီးအရွက်မှာ အနက်ဖြစ် သည်။ ထီးကိုဖွင့်၍ကြည့်ရှုရာ ထီး အရွက်အတွင်းသား၌ ကျော်ထွေး၊ စက်ချုပ်ဟူသောအမည်အား အပ် ချည်ဖြင့် စာလုံးဖော်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ သော့တွဲတွင် သော့ တံငါးချောင်းပါရှိသဖြင့် သစ်သားဗီ ရိုတစ်ခုခုမှ သော့တွဲဖြစ်နိုင်သည်။ ဝါးဖတ်ခမောက်အား စစ်ဆေးရာ ထိပ်ချွန်လယ်ယာသုံးခမောက် အပိုင်းကြီးဖြစ်သည်။ ခမောက်မှာ အသစ်မဟုတ်သော်လည်း အိမ်တွင် ထသွားထလာဆောင်းသောခမောက် ဖြစ်နိုင်သည်။ ခမောက်အတွင်း ခေါင်းစွပ်သည် အခွေအနီးတွင် ဆံ ပင်မွှေးဟု ယူဆရသော အမွှေးတို နှစ်ပင်အား ဒုရဲအုပ် စိန်ဝင်းကတွေ့ ရှိသည့်အခါ.....

“ကဲ.....နယ်ထိန်းအဖွဲ့ရေ၊ သက်သေနှစ်ဦး အမြန်သွားခေါ် ကွာ”

ထိုသို့ပြောသဖြင့် နယ်ထိန်း တပ်ကြပ် မြင့်လွင်လည်း ရဲစခန်းမှ စက်ဘီးနှင့် အမြန်ထွက်သွားပြီး မကြာမီ ဈေးပိုင်းရှိ ရပ်ကွက်လူကြီး ဦးကျော်သိန်း၊ အဖွဲ့ဝင် ဦးစိုးအောင် တို့လည်း ရဲစခန်းသို့ ရောက်ရှိလာ ကြသည်။ ဒုရဲအုပ် စိန်ဝင်းက ခမောက်ကိုကိုင်ပြီး.....

“ကဲ.....လူကြီးမင်းများခင်

ဗျာ၊ ဒီခမောက်က နံနက် ၄ နာရီ ခန့်က ဘူတာရုံမှာရှိက်ပြီး ငွေလုတဲ့ နေရာမှာ ကျန်နေခဲ့တဲ့ ခမောက်ပါ။ ကျွန်တော်လည်း အခု ခမောက်ကို သေချာစစ်လိုက်တော့ ဆံပင်မွှေး နှစ်ချောင်း ခမောက်အတွင်းခွေမှာ ညပ်နေတာတွေလို့ ခေါ်ပြရတာပါ။ ဒါကို လူကြီးမင်းများရှေ့မှာပဲ မနက်က ခမောက်လာအပ်တဲ့သူ ကို ခေါ်ပြီး ဆံပင်မွှေးပါတဲ့ ခမောက်ကို ရှာဖွေပုံစံနဲ့ သိမ်းမှာ ဖြစ်ပါတယ်”

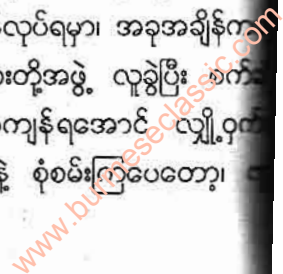
ထိုသို့ပြောပြီး ခမောက်၏ အတွင်းပိုင်းတွင် ညပ်နေသည့် ဆံ ပင်မွှေးနှစ်ချောင်းကိုပြသည်။

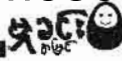
ရပ်ကွက်လူကြီး ဦးကျော် သိန်း၊ ဦးစိုးအောင်တို့ကလည်း ခမောက်အတွင်း ညပ်နေသော ဆံ ပင်မွှေးကိုကြည့်ပြီးနောက် ဒုရဲအုပ် စိန်ဝင်းပေးသည့် ရှာဖွေပုံစံတွင် အသိသက်သေအဖြစ် လက်မှတ် ရေးထိုးပေးလိုက်ကြသည်။

ဒုရဲအုပ် စိန်ဝင်းက ဆံပင်နှစ် ပင်အား သက်သေများရှေ့တွင်ပင် ခမောက်မှဆွဲထုတ်ပြီး စာအိတ်တစ် ခုအတွင်းထည့်၍ သက်သေများရှေ့ တွင် ချိပ်ပိတ်သိမ်းဆည်းကာ စာ ရေးကြီးအား အပ်နှံလိုက်သည်။ ရပ် ကွက်လူကြီးများအဖွဲ့ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ဒုရဲအုပ် စိန် ဝင်းက.....

ကဲ.....
 လူကြီးမင်းများခင်ဗျာ၊
 ဒီခမောက်က
 နံနက် ၄ နာရီခန့်က
 ဘူတာရုံမှာရှိက်ပြီး
 ငွေလုတဲ့နေရာမှာ
 ကျန်နေခဲ့တဲ့ ခမောက်ပါ။
 ကျွန်တော်လည်း
 အခု ခမောက်ကို
 သေချာစစ်လိုက်တော့.....

“နယ်ထိန်းအဖွဲ့အနေနဲ့ တာအနီးတစ်ဝိုက်မှာရှိတဲ့ စက် ဆိုင်အားလုံးမှာ ကျော်ထွေးဆီ အမည်နဲ့ စက်ချုပ်တဲ့သူ ရှိ/မရှိ တပြင်း စုံစမ်းရမယ်။ အဲဒီလူကို ဒီနေ့မိမှ ဆက်လုပ်ရမယ့်ကိစ္စ အမြန်လုပ်ရမှာ။ အခုအချိန်က ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့ လူခွဲပြီး စက် တွေမကျန်ရအောင် လျှို့ဝှက် နည်းနဲ့ စုံစမ်းကြပေတော့။

တော်လည်း ရပ်ကွက်အလိုက် လူကြီးတွေနဲ့တွေ့ပြီး ကျွန်တော့်နည်းနဲ့ စုံစမ်းမယ်၊ အခု ၁၁ နာရီထိုးပြီ၊ ညနေ ၄ နာရီမှာ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ပြန်ဆုံမယ်၊ ဒီအတောအတွင်း ထူးခြားရင်တော့ အမြန်ဆက်သွယ်ကြပါ”

နယ်ထိန်းအဖွဲ့လည်း သက်ဆိုင်ရာ ရပ်ကွက်အလိုက် စုံစမ်းရန်

ရဲစခန်းမှ ထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။

ဒု ရဲအုပ် စိန်ဝင်းလည်း ရဲစခန်း စားပွဲတွင်ထိုင်ပြီး ရှေ့ဆက်လုပ်ရ မည့် အစီအစဉ်များကို တွေးတော စဉ်းစားနေသည်။ ယခင်က ဘူတာရုံတွင် ယခုကဲ့သို့ ရိုက်နှက်လုယူသည့်ဖြစ်ခဉ်များ ၎င်းတာဝန်ထမ်း ဆောင်ခဲ့သည့် ကာလအတွင်း မကြုံခဲ့ဖူးပါ။ သာမန် ရန်ဖြစ်ထိုးကြိတ်သည့် မှုခင်းများသာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူးပါသည်။

ယခုဖြစ်စဉ်ကတော့ အရိုက်ခံရသူကလည်း ရိုက်သူအား မမှတ်မိ။ ပါဆုံးပစ္စည်းကလည်း မရှိသဖြင့် ရရှိသည့် သက်သေခံထွက်ချက် အထောက်အထားများပေါ်တွင်သာ အားထားရမည်ကို သဘောပေါက်မိသည်။

ယခုအချိန်ကတော့ ကျူးလွန်နိုင်ခြေရှိသော မသင်္ကာတရားခံကို ဖမ်းဆီးရမိရန်သာ အရေးကြီးနေသည်။ ထိုအမှုပေါ်လျှင် မြို့ထဲ၌လည်း သိက္ခာကျရမည့်အပြင် ရွက်ပုန်းသီးလူဆိုးအနေဖြင့် ထပ်မံကျူးလွန်လာမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်မိနေပါသည်။ မိမိအနေနှင့်လည်း ညောင်လေးပင်မြို့တွင် အနေကြာပြီး ညောင်လေးပင်သူကို ယူထားမိ

သည့်အတွက် အမှုပေါ်လျှင် အရှက်ရမည်ကို တွေးတောပူပန်နေမိတော့သည်။

နယ်ထိန်းအဖွဲ့ထွက်သွားပြီး ဒု ရဲအုပ် စိန်ဝင်းလည်း မြို့ပေါ် ငါးရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးများနှင့်တွေ့ဆုံရန် စက်ဘီးဖြင့် လှည့်ပတ်တွေ့ဆုံခဲ့ပြီးနောက် အကြောင်းမထူး၍ ရဲစခန်းသို့ ပြန်ခဲ့သည်။

ညနေ ၃ နာရီခန့်တွင် ရဲစခန်းရုံးရှေ့ တန်းလျားတွင် ထိုင်နေစဉ် နယ်ထိန်းတပ်ကြပ် မြင့်လွင်နှင့် အတူ အသားဖြူဖြူ၊ လူလတ်အရွယ်တစ်ဦးအား ရဲစခန်းရုံးပေါ်သို့ခေါ်လာခဲ့သည်။ ရောက်သည်နှင့် တပ်ကြပ်မြင့်လွင်က.....

“ဗိုလ်လေးရေ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဘူတာရုံးတစ်ဝိုက်ရော၊ ဈေးအတွက် စက်ချုပ်ဆိုင်တွေရော ဆိုင် ဆယ်ငါးဆိုင်ကို စုံစမ်းတော့ ဗိုလ် လေးပြောတဲ့ အမည်တူကျော်ထွေး ဆိုတဲ့သူကို ဈေးအတွင်း သိရိမေ အပ်ချုပ်ဆိုင်မှာ တွေ့တယ်၊ ကျန်တဲ့ စက်ဆိုင်တွေမှာတော့ အမည်တူ စက်ချုပ်တာ မရှိဘူး၊ သူ့ကိုပဲ အမည်တူတွေ့လို့ ခေါ်လာခဲ့ တယ်၊ ဗိုလ် လေး စစ်ကြည့်ပါဦး”

ကျော်ထွေးဆိုသောလူက ဒု ရဲအုပ် စိန်ဝင်းထိုင်နေသော အဖွဲ့ရှေ့ လာရပ်သဖြင့်.....

“ကဲ.....သူ့ကို ခုံတစ်လုံးပေး ပြီး ထိုင်ခိုင်းလိုက်ကွာ”

ထိုသို့ပြောသဖြင့် အကူ စာရေး ဒုတပ်ကြပ် သိန်းလွင်က ကုလား ထိုင်တစ်လုံးယူလာပြီး ချပေးသဖြင့် ကျော်ထွေးဆိုသော လူငယ်က ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ကျော်ထွေးမှာ အရပ် ၅ ပေ ကျော်ခန့်၊ အသားဖြူသူတစ်ဦးဖြစ် ပြီး ဆံပင်အရှည်ဖြင့် ရုပ်ရည် သင့် တင့်ပြေပြစ်သူဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် ဒုရဲအုပ် စိန်ဝင်းက သူ့ မျက်လုံးကြည့်ရှုမှုများကို စိတ်ထဲ က သဘောမတွေ့ပါ။ အထူးသဖြင့် နှုတ်ခမ်း၊ လူပုံစံအနေအထားအရ နွဲ့နှောင်းမည်ဟု ထင်ရသော်လည်း လက်ရိုး၊ လက်ဖျံ့များမှာ တောင့် တင်းကြံ့ခိုင်မှုရှိသည်ကို သတိပြုမိ သည်။ ဒုရဲအုပ် စိန်ဝင်းက ကျော် ထွေးအား စူးစိုက်ကြည့်ပြီး.....

“ကဲ...ကျော်ထွေး၊ မင်းမနေ့ ညကစပြီး အခုရဲစခန်းခေါ်လာသည့် အချိန်ထိ မင်း ဘာတွေလုပ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ အသေးစိတ်ပြောပြစမ်းကွာ၊ အေး ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ငါဘာမှ ထောက်ပြမပြောမီ မင်းအနေနဲ့ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြစေ ချင်တယ်ကွာ၊ မင်းလည်းငါ့ကိုသိ ပါတယ်၊ ငါလည်း ညောင်လေးပင် မှာ အနေကြာနေပြီကွာ၊ ငါ့အမျိုး

တွေ ဘယ်သူရှိတယ်ဆိုတာ မင်း လည်းသိသင့်သလောက် သိမှာပါ ကွာ နော်”

ထိုသို့ပြောပြီး ကျော်ထွေးအား စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျော်ထွေးက ပြောခဲ့သည်မှာ.....

“ကျွန်တော် မနေ့က စက် ချုပ်ဆိုင်မှာပဲရှိပါတယ်၊ ညနေ ၆ နာရီလောက် အိမ်ပြန်ပါတယ်၊ ည ၉ နာရီလောက် အိပ်ရာဝင်ပါတယ်၊ ဒီနေ့မနက် ၈ နာရီလောက် စက် ချုပ်ဆိုင်ရောက်ပါတယ်၊ ရဲစခန်းက ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်လည်း လိုက်လာတာပါ ဆရာ”

ထိုသို့ပြောသဖြင့် ဒုရဲအုပ် စိန် ဝင်းက ကျော်ထွေးအား စူးစိုက်၍ ကြည့်ပြီးနောက်.....

“မင်း ညက အိပ်ရေးဝရဲ့လား ကွ၊ မင်းကြည့်ရတာ အိပ်ရေးပျက် ထားတဲ့ပုံစံဖြစ်နေတယ်”

“မပျက်ပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန် တော့ပုံစံက ဒီလိုပါပဲ၊ စက်ချုပ် သမားဆိုတော့ နည်းနည်းပါးပါး အညောင်းမိတဲ့ပုံစံတော့ရှိပါတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် မင်းကိုငါ ပြစရာ တွေတော့ရှိတယ်ကွာ၊ ကြည့်ပါဦး”

ဒုရဲအုပ် စိန်ဝင်းက အကူစာ ရေး ဒုတပ်ကြပ် သိန်းလွင်အား နံ နက်က သိမ်းထားသော စခမာကို အဝတ်လျှော်လက်ကိုင်ဟုတ်၊ သော့

www.burmeseclassic.com

ထွဲနှင့် ထီးတို့ကို ယူလာခိုင်းပြီး ကျော်ထွေးရှေ့ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။ ကျော်ထွေးက တင်ထားသော ပစ္စည်းများအား ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။ အမူအရာကတော့ မှင်သေသေဖြင့် သူနှင့်မဆိုင်သလို ကြည့်နေသည်။ ဒုရဲအုပ် စိန်ဝင်းက.....

“မင်းရှေ့မှာရှိတဲ့ ထီးအရွက်မှာ ကျော်ထွေး၊ စက်ချုပ်ဆိုပြီး အပ်ချည်နဲ့ရေးထားတာတွေ့လို့ မင်းထီးများ ဖြစ်နေမလားလို့ ခေါ်ပြတာပါ။ သူ့ပြီးဖွင့်ကြည့်စမ်းပါဦး”

ကျော်ထွေးက ထီးကိုယူ၍ဖွင့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော့်ထီး မဟုတ်ဘူးဆရာ၊ အမည်တူတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဒါနဲ့ မင်းအိမ်မှာ အဝတ်အစားတွေ ဘာနဲ့ထည့်လဲကွ”

“ကျွန်တော် အိမ်မှာ အဆင့်ဆုံးဆင့်ပါတဲ့ ကျွန်းဗီရိုတစ်လုံးရှိပါတယ်။ အဲဒီထဲမှာပဲ အဝတ်အစားတွေ စုပြုံထည့်ပါတယ် ဆရာ”

“သော့ပေါက် ဘယ်နပေါက်နဲ့လဲကွ”

“ကျွန်တော် သေချာမှတ်ထားဘူး ဆရာ”

ဒုရဲအုပ် စိန်ဝင်းက ဆက်၍ ဆေးခဲသည်။

“ဒီမောက်နဲ့ အဝတ်လျှော်

လက်ကိုင်တုတ်ကရော မင်းပစ္စည်းတွေများလားကွာ၊ ငါတို့လည်း ဒီပစ္စည်းတွေကို တစ်နေရာတည်းမှာ စုပြီးတွေ့နေရလို့ မင်းပစ္စည်းတွေများ ဖြစ်နေမလားဆိုပြီး ခေါ်မေးရတာပါ”

ဒုရဲအုပ် စိန်ဝင်းက ပြောရင်း အကဲခတ်သည်။

“ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ကြိုက်သလို စစ်ဆေးလို့ရပါတယ်”

ကျော်ထွေးက မှင်သေသေဖြင့်ပင် ပြောဆိုနေသည်။ လူဆိုး၊ သူ့ခိုးဆိုတာကလည်း ချို့ပါတာမဟုတ်တော့ သူ့ဘက်ကလည်း သူမဟုတ်ကြောင်း ငြင်းရမှာက သဘာဝကျလှပါသည်။

“ကဲ.....မင်းကို တစ်ခုပဲ စစ်ဆေးတော့မယ်ကွာ၊ ယောက်ျားချင်းပဲ၊ မရှက်ပါနဲ့”

“ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်မလို့လဲ ဆရာ”

ဟု အံ့ဩစွာဖြင့် ပြန်မေးပါတော့သည်။

ဒုရဲအုပ် စိန်ဝင်းက ကျော်ထွေးအား ရဲစခန်းမှူးရုံးခန်း၏ နောက်ကျောအခန်းလွတ်ထဲသို့ခေါ်ပြီး တံခါးပိတ်လိုက်သည်။ နယ်ထိန်းအဖွဲ့ကိုတော့ အပြင်မှ စောင့်ကြပ်ခိုင်းထားသည်။ အခန်းထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် ကျော်ထွေးအား

**ဒုရဲအုပ် စိန်ဝင်းက
ကျော်ထွေးအား
ရဲစခန်းမှူးရုံးခန်း၏
နောက်ကျောအခန်းလွတ်ထဲသို့
ခေါ်ပြီး
တံခါးပိတ်လိုက်သည်။
နယ်ထိန်းအဖွဲ့ကိုစော
အပြင်မှ
စောင့်ကြပ်ခိုင်းထားသည်။
အခန်းထဲသို့ရောက်သည်နှင့်
ကျော်ထွေးအား
ပုခုံးချွတ်ချခိုင်းလိုက်သည်။
ကျော်ထွေးက
ခိုင်းသည်အထိ.....**

ပုဆိုးချွတ်ချခိုင်းလိုက်သည်။ ကျော်
ထွေးလည်း ခိုင်းသည့်အတိုင်း ချွတ်
ချလိုက်သည်။ ဒုရဲအုပ် စိန်ဝင်းက
ကျော်ထွေး၏ဝှေးစေ့(မအား)ကိုစစ်
ဆေးရာ နီရဲနေသည်ကို တွေ့ရ
သဖြင့်.....

“မင်းဝှေးစေ့က ဘာဖြစ်လို့ ဒီ
လောက်နီရဲနေတာလဲကွ”

“ကျွန်တော်က အသားဖြူလို့
ပါ ဆရာ”

ထိုသို့ပြောသဖြင့် ဒုရဲအုပ် စိန်
ဝင်းက မရွံ့မရှာ ၎င်း၏ဝှေးစေ့
(မအား)ကို လက်နှစ်ဖျစ်ကြည့်လိုက်
ရာ ကျော်ထွေးမှာ ဆတ်ခနဲတွန့်
သွားခဲ့သည်။

“အား...ဆရာ မကိုင်ပါနဲ့ နာ
တယ် ဆရာ”

“ဘာဖြစ်လို့ နာနေတာလဲ
ကွ”

“ဒီနေ့မနက် အိပ်ရာထတော့
အောင့်ပြီးနာနေတာပဲ ဆရာ၊ ကျွန်
တော်လည်း ဆရာဝန်ဆီ သွားပြ
မလို့ပဲ၊ ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး ဆရာ”

“မင်းပစ္စည်းကို တစ်ယောက်
ယောက်ကများ ဆွဲမိ၊ ကန်မိသေး
လားကွ”

“ဟာ..ဆရာကလည်း ဘယ်
သူမှ မကန်၊ မဆွဲပါဘူး ဆရာ”

ဒုရဲအုပ် စိန်ဝင်းလည်း ကျော်
ထွေးအား အခန်းအပြင်သို့ ပြန်
ထုတ်လာပြီး နယ်ထိန်းအဖွဲ့အား

သက်သေနှစ်ဦးထပ်မံခေါ်ခိုင်းလိုက်
သည်။ အကူစာရေး ဒုတပ်ကြပ်
သိန်းလွင်အား ရဲဆေးစာပုံစံတစ်
စောင် ယူလာခိုင်းပြီး ဆေးစာရွက်
ပေါ်တွင် ကျော်ထွေး၏အမည်ဖြည့်
စွက်၍ ရဲစခန်းရောက်ရှိချိန်၊ အခင်း
ဖြစ်ပွားချိန်၊ ဝှေးစေ့(မအား)တွင်
မျက်မြင်တွေ့ရှိ နီရဲနေမှု၊ ကိုင်တွယ်
လျှင် နာကျင်မှုအခြေအနေများအား
ဖော်ပြပြီး ဆရာဝန်ထံမှသိလိုသည့်
ထင်မြင်ချက်အပိုဒ်တွင်

“ဝှေးစေ့(မအား)ကို တစ်စုံ
တစ်ခုဖြင့် ဆွဲညှစ်ခံထားရခြင်း ရှိ/
မရှိ၊ မည်သည့်အတွက် နီရဲနေမှု
သိရှိလိုကြောင်း”ဟု ရေးသားဖော်
ပြပြီး ကျော်ထွေးအား တပ်ဖွဲ့ဝင်
တစ်ဦးနှင့်အတူ ဆေးရုံသို့ပို့အပ်
စေလွှတ် စစ်ဆေးစေလိုက်သည်။

ဆေးရုံမှ ပြန်လည်ရောက်ရှိ
ပြီးနောက် သက်သေများရှေ့မှောက်
တွင်ပင် ကျော်ထွေး၏ဦးခေါင်းမှ
ဆံပင်နုမှုနာ ငါးပင်ခန့် နုတ်ယူသိမ်း
ဆည်းခြင်းပြုလုပ်သည်။ ထို့နောက်
ခေါ်ဆိုထားသော သက်သေများနှင့်
အတူ ညောင်လေးပင် မြို့မရပ်
ကွက် (၃)ရှိ ကျော်ထွေးနေအိမ်သို့
ဒုရဲအုပ် စိန်ဝင်းနှင့်အဖွဲ့သွားရောက်
ကြသည်။

ကျော်ထွေး၏အိမ်မှာ သုံးပင်
နှစ်ခန်း ပျဉ်ခင်း၊ ပျဉ်ကာ၊ သွပ်မိုး
ဖြစ်သည်။ အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် ၎င်း

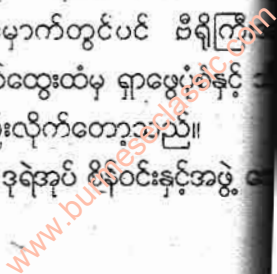
တို့ဇနီးမောင်နှံအိပ်သော အိပ်ခန်း
တစ်ခန်း၊ ခြေရင်းခန်းတစ်ခန်းရှိ
အိမ်အောက်တွင် မီးဖိုချောင်ပြုလုပ်
ထားသည်။ အိမ်အပေါ်ထပ် ခန်း
ခန်းတွင် ကျွန်းဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော
အဆင့်သုံးဆင့် ဗီဒီတစ်လုံးတွေ့
ပြီး ပိတ်ထားသဖြင့် ၎င်း၏ဇနီး
သော့တွဲတောင်းရာတွင် ခင်ပွန်း
ကျော်ထွေးထံတွင်သာရှိကြောင့်
ပြောသဖြင့် မေးမြန်းရာ ကျော်ထွေး
က စက်ဆိုင်တွင်ကျန်ခဲ့သည်ဟု
ကြောင်း ပြောကြားခဲ့သည်။
ဒုရဲအုပ် စိန်ဝင်းက.....

“ကဲ...မင်းသော့တွဲ မ
တော့လည်း မင်းကို ခုနကပြ
သော့တွဲနဲ့ ဖွင့်ကြည့်တာပေါ့ကွ
ထိုသို့ပြောဆိုပြီး အခင်း
နေရာတွင် ကျန်ရှိခဲ့သော သော့
ဖြင့် ဗီဒီအား ဖွင့်လိုက်ရာ ဗီ
ဒါးများအားလုံးပွင့်သည်ကို တွေ့
ရသည်။

“ကဲ...ကျော်ထွေး၊ မင်း
များ ပြောဦးမှာလဲ၊ မင်းအပြစ်
ဝန်ခံဖို့တော့ ကောင်းပြီနော်”

ကျော်ထွေးက ဘာမှမပြော
ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားလိုက်သ
ဒုရဲအုပ် စိန်ဝင်းက သက်သေ
ရှေ့မှောက်တွင်ပင် ဗီဒီကြီး
ကျော်ထွေးထံမှ ရှာဖွေပုံစံနှင့်
ဆည်းလိုက်တော့သည်။

ဒုရဲအုပ် စိန်ဝင်းနှင့်အဖွဲ့

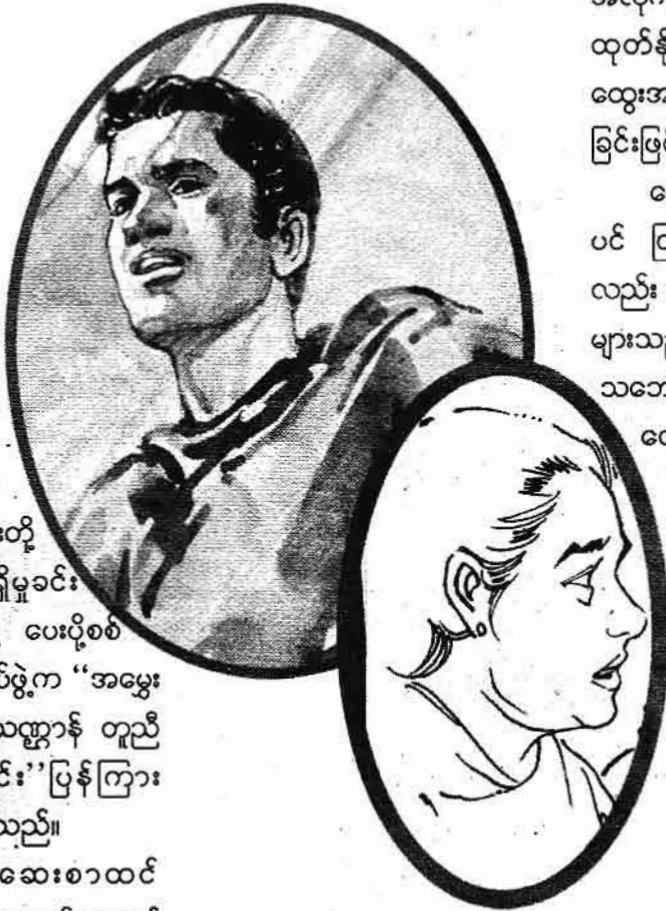

အဖွဲ့နှင့်အတူ ရဲစခန်းသို့ပြန်လည်
ဆောက်ရှိကြပြီး ကျော်ထွေးအား
ဆယ်မံအသေးစိတ် စစ်ဆေးခဲ့သော်
လည်း ကျော်ထွေးအနေဖြင့် ပြစ်မှု
ကျူးလွန်ကြောင်း ဝန်ခံထွက်
ခွင့်ခြင်း မပြုခဲ့ပါ။

ငြင်းကွယ်မြဲ ငြင်း
ကွယ်နေခဲ့သည်။
သို့သော် အမှု
စစ် ဒုရဲအုပ် စိန်
မင်းက အခင်း
ဖြစ်နေရာတွင်
ကျန်ရိခဲ့သော
အောက်အတွင်းမှ
တို့.ရီ သည်
အမွှေးနှင့် ကျော်
ထွေး၏ ဆံပင်မွှေးတို့
တူညီခြင်း ရှိ/မရှိမှုခင်း
ဆပ်ဖွဲ့(စီအိုင်ဒီ)သို့ ပေးပို့စစ်
ဆေးခဲ့ရာ မှုခင်းတပ်ဖွဲ့က “အမွှေး
များသည် အသွင်သဏ္ဍာန် တူညီ
သည် အကြောင်း”ပြန်ကြား
ဆင်မြင်ချက် ရခဲ့သည်။

ထိုအတူ ဆေးစာထင်
မြင်ချက်၌လည်း ကျော်ထွေး၏
ဓားစေ့ (မအား)သည် တစ်စုံ
တစ်ခုဖြင့် ဖျစ်ညှစ်ခံရသဖြင့်
ခွဲနေသည်ဟု ယူဆရကြောင်း
ဆင်မြင်ချက်ရရှိခဲ့ပြန်သည်။
ပြစ်မှုကျူးလွန်သည်ဟု စွပ်စွဲ

ခံရသူ ကျော်ထွေးက “ဘူး”တစ်
လုံးဆောင် ငြင်းကွယ်ထွက်ဆိုခဲ့
သော်လည်း အမှုစစ် ဒုရဲအုပ် စိန်
မင်း၏ စေ့စပ်သေချာစွာ စစ်ဆေး
မှု၊ ကျူးလွန်ခြင်းခံရသူ ဒေါ်မြမေ

၏ မှတ်သားထွက်ဆိုမှု၊ ကျော်ထွေး
၏ ဝှေးစေ့(မအား)ကို အမှုစစ်က
စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး ဆေးရုံအမြန်ပို့
စစ်ဆေးနိုင်မှု၊ အခင်းဖြစ်နေရာတွင်
ကျန်ရှိခဲ့သောအမွှေးနှင့် ကျော်ထွေး

ဆံပင် တူညီမှုရှိ/မရှိ စစ်ဆေးမှု၊
အခင်းဖြစ်နေရာတွင် တွေ့ရှိသော
သော့တွဲဖြင့် ကျော်ထွေးအိမ်ရှိ ဗီ
ရိုအား အလွယ်တကူ ဖွင့်နိုင်ခဲ့မှု၊
ထီးတွင်ပါရှိသည့်အမည်ကိုရပ်ကွက်
အလိုက် ကွက်ပြည့်နှင်းစုံစမ်းဖော်
ထုတ်နိုင်ခဲ့မှုများကြောင့် ကျော်
ထွေးအား အချိန်မီ ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျော်ထွေးအနေဖြင့် မည်သို့
ပင် ငြင်းကွယ်ထွက်ဆိုနေသော်
လည်း ရရှိသောအထောက်အထား
များသည် ဝန်ခံထွက်ဆိုနေသည့်
သဘော သက်ရောက်နေသည်ကို
တွေ့ရှိရပါသည်။ တစ်နည်း
အားဖြင့် ဝန်ခံခြင်း
မပြုသော ဖြောင့်ချက်ဟု
ပင် အမည်တပ်လိုက်
ချင်ပါတော့ သည်။

(ညောင်လေးပင်
ရဲစခန်းမှ လုပ်ဖော် ကိုင်
ဖက်များအား အမှတ်ရ
လျက် ဖြစ်စဉ်အမှန်အား
အမည်များ လွှဲပြောင်း
တင်ပြထားခြင်းဖြစ်ပါ

သည်။)

ဒုရဲမှူးကြီးဝင်းဦး (၉၆)

ထက်ထက်ဦးဝေ

**တိုယ့်တိုယ့်တိုယ့်သာ
ကိုယ်မပိုင်**

၂၅

တိုက်ကိုယ်ကိုယ်သာကိုယ်မပိုင်

ထက်ထက်ဦးဝေ

ဦးကျော်စွာနှင့် ဒေါ်နှင်းခတို့တွင် သားသုံးဦးနှင့် သမီးတစ်ဦးသာ ထွန်းကားခဲ့ပြီး မည်သူမျှ အိမ်ထောင်မကျသေးပေ။ သားသမီးများတို့ မိဘအရိပ်အောက်တွင် ထားရှိခဲ့သော်လည်း အရွယ်ရသည်အထိ စိတ်မချနိုင်ခဲ့။ သို့သော်လည်း သားများကို သမီးလောက် စိတ်ပူပန်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ ‘သမီးတစ်ကောင် နွားတစ်ထောင်’ ဆိုသည့်စကားအတိုင်း တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးကို အချစ်ပိုခဲ့ကြသည်။ သွားသည်၊ လာသည်မှအစ စိတ်မချ၍ အစ်ကိုများက တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက် အရိပ်လို လိုက်ပါစောင့်ရှောက်တတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မာလာကျော်စွာနားသို့ မည်သူမျှ မကပ်ရဲကြပေ။ လှပသော ဇနီးလေးတစ်ယောက်ကို ပျား၊ ပိတုန်းတို့ မရစ်ဝဲရဲကြသည့် အဖြစ်မျိုးပင်။

သို့သော် မာလာကျော်စွာမှာ လိမ္မာရေးခြားရှိပါသည်။ အချစ်ရေးကို စိတ်မဝင်စားဘဲ ပညာကိုသာ ရရှိစိုက်ပျိုး မိဘနှင့် အစ်ကိုများ၏ စကားကို နားထောင်ရှာသည်။ အချက်အပြုတ်၊ အိမ်မှုကိစ္စတွင်လည်း ဝါသနာပါသူပါ။ ဤသို့ ‘ခိုင်းကောင်းကျောက်စိ’ ညီမလေးအား အစ်ကိုသုံးယောက်မှာ မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံချင်ကြပေ။

မာလာကျော်စွာတစ်ယောက်

တက္ကသိုလ်တက်သည့်အခါ ယခင်ကလို လိုက်ပါစောင့်ရှောက်ခွင့်မရသည့်အပြင် သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းများလည်း စုံလာပြီး ယောက်ျားလေးများလည်း ပါလာတတ်သည်။

“မေမေနော် မေမေသမီးကို ကြည့်ပြောဦး၊ မနေ့ကလာတဲ့ အကောင်က သူ့ရည်းစားမဟုတ်လား”

“ပေါက်တတ်ကရကွယ်၊ အဲဒီကလေးက သမီးရဲ့သူငယ်ချင်းပါ။ သူတို့စကားပြောနေတာ မေမေရှိပါတယ်”

ဒေါ်နှင်းခမှာ အစိုးရိမ်ပိုနေသော သားငယ်အား နှစ်သိမ့်စကားပြော၍မဆုံးခင်တွင် သားလတ်က ဆိုလာပြန်သည်။

“ကျောင်းမှာလည်း ကောင်လေးတွေနဲ့ စကားပြောတယ် မေမေ၊ အစ်ကိုရှေ့မှာတောင် မရှောင်ဘူး”

“အိုကွယ် သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊
ခေါ်ခေါ်ပြောပြောတော့ ရှိလိမ့်
မပေါ့။ အဲဒါကို နားလည်မှုနဲ့ ခွင့်
ပြုရမှာလေ သားရဲ့၊ လူငယ်တွေ
ရဲ့ ရိုးသားတဲ့ ခင်မင်မှုကို သွားပြီး
ပိတ်ပင်ရင် မဖြစ်သင့်တာတွေဖြစ်
ပြီး ပိုဆိုးသွားတော့မှာပေါ့ကွယ်”

သားများနှင့်
ဇနီးသည်၏ စကား
များကြောင့် သတင်း
စာဖတ် နေသော
ဦးကျော် စွာမှာ
မျက်ခုံးကို မြင့်ပြီး
မျက်မှန်ကို အောက်
စိုက်ကြည့်ကာ မျက်
လုံးပြူးကြည့်လာ
သည်။ ဟုတ်တော့
လည်း ဟုတ်ပါ
သည်။ သမီးလေးမှာ
ရှေ့နှစ်ဆို ကျောင်း
ပြီးတော့ ပေမည်။
ဘွဲ့ရလျှင် အလုပ်

တစ်ခုခုဝင်လုပ်ပြီး မိဘအား လုပ်
ကျွေးချင်သည်ဟု သမီးကဆို
ထားသော်လည်း သမီးလေးအား
အိမ်ထောင်ချပေးရင် ကောင်း
မလားဟု စဉ်းစားမိသည်။ မိဘတို့
ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း မိတ်ဆွေ
တစ်ဦး၏သားနှင့် လက်ထပ်ပေး
လိုပေမယ့် ဇနီးသည်၏သဘော
ထားကိုသိရန် တီးခေါက်ကြည့်

ချင်သည်။ ပြီးတော့လည်း သားများ
၏ဆန္ဒကို သိချင်သေးသည်။
“ကဲ.....ထိုင်ကြပါဦးကွာ၊
မင်း တို့က သမီးလေးအတွက်
စိတ်မချ ဖြစ်နေကြတယ်မဟုတ်
လား”
ဦးကျော်စွာစကားကြောင့် သူ့

အနီးတွင် ဝင်ထိုင်လာကြသည်။ ပြီး
နောက် သူ့စကားကို ကန့်ကွက်
မည် ကိုလည်း စိုးရိမ်နေ၍ မရဲတရဲ
သွေး တိုးစမ်းမေးကြည့်မိသည်။
“သမီးလေးကို စိတ်ချရတဲ့သူ
နဲ့ အိမ်ထောင်ချပေးရင် ကောင်း
မလား၊ မင်းတို့သဘောထားတွေ
ပြောပါဦး”
“ရှင်က တွေ့ထားလို့လား”

ဒေါ်နှင်းခမှာ သိလိုစိတ်ဖြင့်
အလျင်အမြန် မေးလိုက်သော်
လည်း သားများက မျက်မှောင်
ကုတ်၍ ကြည့်နေကြသည်။
“ကိုသိန်းဇံက သူ့သားနဲ့
ကမ်းလှမ်းထားလို့ မင်းတို့ကို
တိုင်ပင်တာ ပါ”

“ဪ...ကိုသိန်းဇံ
ရဲ့သားနဲ့လား၊ မဆိုး
ပါဘူး၊ ကောင်
လေးက ဘူမိ
ဗေဒအရာရှိ
လေးပဲ။
နယ်မှာဆို
တော့လက်
ထပ်ပြီးရင်
သမီးက
ထည့်လိုက်ရ
မှာပေါ့နော်”
“သျှောင်နောက်
ဆံထုံးပါတာ ဘာဆန်းသလဲ
ကွာ”

ဒေါ်နှင်းခ၏ သက်ပြင်းချသံ
အဆုံးတွင် သားကြီး၏ အလိုမကျ
သံကို ကြားရသည်။
“ညီမလေးက ငယ်ပါသေး
တယ် ဖေဖေ၊ နန္ဒ့မျက်စိထဲမှာ
ညီမလေးကို ကလေးတစ်ယောက်
လို့ပဲမြင်တယ်၊ အတင်းအကျပ်
မပေးစားချင်ပါနဲ့ဗျာ”
“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ ညီမ

www.burmeseclassic.com

လေးကို သီဟတို့တောင် ချစ်လို့ မဝသေးဘူး၊ ကျောင်းလည်း ပြီးသေး တာမဟုတ်ဘူး၊ လွတ် လွတ်လပ်လပ် နေပါစေ”

သားအလတ်ကလည်း သူ့ သဘောထားကို တင်ပြလာသည်။

“ဟိုအငယ်ကောင် ဝဏ္ဏက ရော ဘာပြောချင်သေးလဲ”

အလှည့်ကျပြောရန် စောင့်နေ သော သားအငယ်အား စိတ်တိုတို ဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်ရာ

“အဟီး...အစ်ကိုတို့အတိုင်း ပါပဲ ဖေဖေ”

ပြောင်စပ်စပ်ဖြင့် ပြန်ဖြေ၏။ မိဘမှ ကောင်းသည်ထင်၍ စီစဉ် ခြင်းကို သူတို့က ဘာကြောင့်များ လက်မခံချင်ကြပါသနည်း။

“သားတို့ကလည်းလေ တယ် ခက်တာပဲ၊ မိန်းကလေးဆိုတာ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လာရင် သီးချိန်တန်သီး၊ ပွင့်ချိန်တန် ပွင့်ရ တယ်ကွဲ့၊ မင်းတို့နုမကို တစ်သက် လုံး လုပ်ကျွေးနိုင်ကြမှာတဲ့လား”

မိခင်စကားကြောင့် သုံး ယောက်သား ငိုငင်သွားကြလေ သည်။ သူတို့တစ်ဦးချင်းစီ၏ အတွေးထဲတွင် ယောက်ဖလောင်း ရရှိရေးကို စိတ်ကူးနှင့် ပုံဖော်နေ ကြသည်။ ယောက်ဖလောင်းသည် သူတို့စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ထားသော သူ ဖြစ်စေရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား

သည့်အတွက် ဖခင်၏ဆန္ဒကို ကန့် ကွက်နေကြခြင်းပဲဖြစ်လေသည်။ ထိုအချိန် မာလာကျော်စွာမှာ ကျောင်းမှပြန်ရောက်လာသည့် အတွက်.....

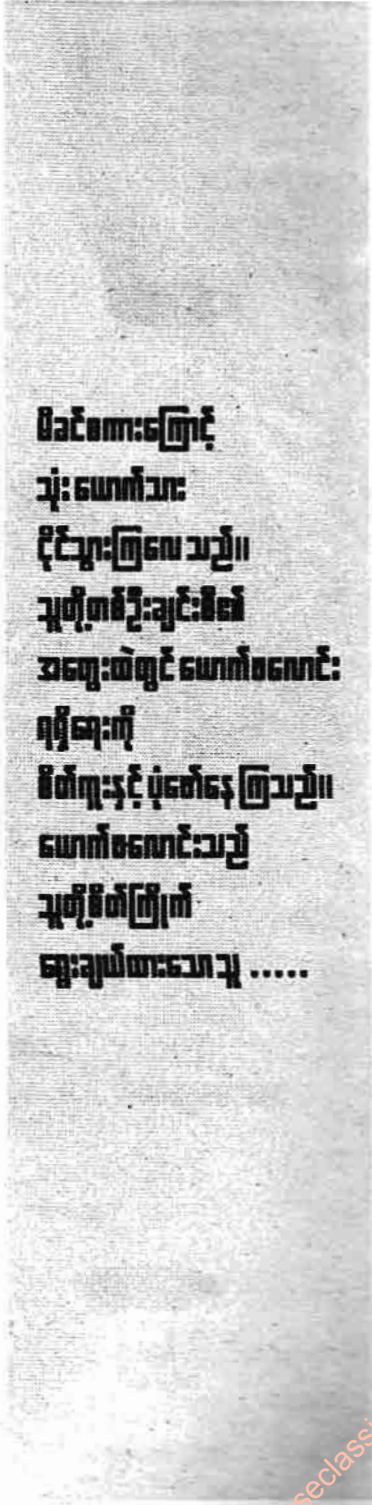
“ဟော.....သမီးတောင် ကျောင်းကပြန်လာပြီ၊ လာပါဦး ကွယ်၊ အခုလေးတင် သမီး အကြောင်း ပြောနေကြတာ”

“ဘာတွေများလဲ မေမေ”

“ဖေဖေမိတ်ဆွေ ကိုသိန်းဇံ က သူ့သားအတွက် သမီးကို တောင်းရမ်းပါရစေတဲ့ အဲဒါ သမီး က.....”

“ဟင့်အင်း..ဖေဖေ၊ မာလာ မယူပါရစေနဲ့၊ မယူဘူးနော် ဖေဖေ”

ဦးကျော်စွာမှာ စကားပင်ဆုံး အောင် မပြောလိုက်ရပေ။ ငြင်းဆန် သည့်စကားနှင့်အတူ အိမ်ထဲပင် ပြေးသွားသည့်အတွက် ဦးကျော်စွာ လက်လျှော့လိုက်ရလေပြီ။ မိဘဟူ သည် ကိုယ့်သားသမီးကို ဆင်စီး မြင်းရံစေလိုသော်လည်း သမီး၏ ဆန္ဒမပါဘဲနှင့် မစီစဉ်ရက်။ သည် အတိုင်းဆိုလျှင် ဦးသိန်းဇံအား မည် သို့ စကားလှအောင် ပြောရမည် မသိတော့။ သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲ ချလိုက်မိပါသည်။

- မိခင်စကားကြောင့်
- သုံးယောက်သား
- ငိုငင်သွားကြလေသည်။
- သူတို့စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ထားသော
- အတွေးထဲတွင် ယောက်ဖလောင်း
- ရရှိရေးကို
- စိတ်ကူးနှင့် ပုံဖော်နေကြသည်။
- ယောက်ဖလောင်းသည်
- သူတို့စိတ်ကြိုက်
- ရွေးချယ်ထားသောသူ

အသံကိုဖြင့်ပြီး
 ညီမထံ
 လှမ်းပြောလိုက်သည်။
 ဒေါ်နင်းခမာဖြင့်
 သူတို့နှစ်ဦးပြောနေသည့်
 စကားများထက် ဂုဏ်ထူး၏
 ပြောဟန်ဆိုဟန်ကို
 လေ့လာနေဆဲပင်။
 ပြောပုံဆိုပုံမှာ
 ဂုဏ်ထူး
 သဘောကျလောက်သည်.....

အိမ်ရှေ့တွင်လာရပ်သောဆိုင်ကယ်သံကြောင့် သားကြီးပြန်လာပြီဆိုသည်ကို သိလိုက်မိ၍ အပြင်သို့ကြည့်လိုက်ရာ သားနှင့်အတူ လူရွယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“လာ.....ကိုဝေယံ.....ထိုင်၊ ဟောဒါ ကျွန်တော့်မေမေပဲ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အန်တီ”

သွက်သွက်လက်လက်နှင့် မွန်မွန်ရည်ရည်ရှိသော လူရွယ်အား ဒေါ်နင်းခမာ ပြုံးပြလိုက်၏။ သားကြီးက မိခင်၏ပခုံးကို ဖွဖွဖက်ပြီး နောက်.....

“မေမေ့ကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူက သားမိတ်ဆွေ ကိုဝေယံထွန်းပါ။ နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုက Managing Director တစ်ယောက်ပေါ့၊ အိမ်အလည်ခေါ်လာတာ”

“နောင်လည်း သားကြီးမပါလည်း လာလည်ပေါ့ကွယ်၊ အိမ်ကို သိနေပြီပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

သားကြီးသည် သူ့မိတ်ဆွေတိုင်းကို အိမ်သို့ခေါ်လာလေ့မရှိပါ။ ယခုမှ ခေါ်လာပုံထောက်လျှင်.....

ဒေါ်နင်းခမာလည်း အကင်းပါးပါသည်။ လူရွယ်ကို အကဲခတ်မိရာ ဝတ်ထားသည့်အင်္ကျီကပင် သောင်း

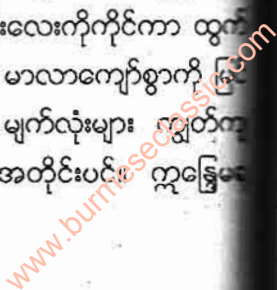
ကျော်ရှိပေလိမ့်မည်။ ရေမွှေးနံ့မှာလည်း အပေါစားရေမွှေးနံ့မျိုးမဟုတ်ပါ။ ယောက်ျားတန်မဲ့ဝတ်ထား သည့် ရွှေတွေ့မှာလည်း မြင်၍ပင် မကောင်းပေ။ အလှအပကို မြတ်နိုးပုံရပြီး ငွေကိုရေလိုသုံးမည့် စိတ်ထားမျိုး၍ လှတာမက်လျှင် သမီးလေး ညစာခက်ပေတော့မည်။ ဒါတောင် စိတ်သဘောထား မည်သို့ရှိနေဦးမည်မသိ။ သားကြီး၏မိတ်ဆွေသည် သူ့အတွေးနှင့်ပင် အမှတ်လျော့နေလေပြီ။

“မေမေ ညီမလေးရောဟင်”

“ရှိတယ်လေ၊ အိမ်ထဲမှာ စာကျက်နေမှာပေါ့”

“ညီမလေးရေ.....ညွှံ့သည် အတွက် တစ်ခုခုလုပ်ပေးပါဦးကွာ”

အသံကိုမြှင့်ပြီး ညီမထံ လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ဒေါ်နင်းခမာဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးပြောနေသည့် စကားများထက် လူရွယ်၏ ပြောဟန်ဆိုဟန်ကို လေ့လာနေဆဲပင်။ ပြောပုံဆိုပုံမှာ လူတိုင်းသဘောကျလောက်သည့် အရည်အချင်းမျိုးရှိလေ၏။ မိန်းကလေးတိုင်း ခေါင်းညိတ်နိုင်သည့် လှစားမျိုးပါ။ သိပ်မကြာပေကော်ဖီပန်းလေးကိုကိုင်ကာ ထွက်လာသော မာလာကျော်စွာကို ခြုံသည်နှင့် မျက်လုံးများ လျှောက်တော့မည့်အတိုင်းပင်။ ဣန္ဒြေ

တော့။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အပေါ် ဤမျှလောက် အကြည့်ရဲ သည့် ယောက်ျားမျိုးသည် ဘယ် မှာစိတ်ချရပါအံ့မည်နည်း။ ကျန်ရိ သောအမှတ်များပင် ထပ်လျှော့ပွဲ ရသည်။

“ဟောဒါ ကျွန်တော့် ညီမပေါ့ ကိုဝေယံ၊ မာလာ ကျော်စွာတဲ့၊ အီ ကို နောက် ဆုံးနှစ်ရောက်နေပြီ”

“ဟုတ်လား၊ တွေ့ရ တာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကိုယ် ဝေယံထွန်းပါ”

ပိုင်စိုးပိုင်နင်း၊ လက်ရဲ ခက်ရဲနှင့် နှုတ်ဆက်လာ သည့် အတွက် မာလာ ကျော်စွာမှာ လန့်သွားပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူအား လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ ရုတ် တရက်မို့ ရှောင်တိမ်းချိန် ခေလလိုက်မှန်း ဒေါ်နှင်းခ သိပါသည်။ မြန်မာလူ ချိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အနောက်တိုင်း၊ အနောက် ဟန်၊ အနောက်စရိုက်နှင့် အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှု ကို အထင်ကြီးလေးစား သည့်အထဲတွင် မိမိတို့ မိသားစုမပါပေ။ မြန်မာ့ ယဉ်ကျေးမှုတွင် မိန်း ကလေး တစ်ယောက်အား

ဤသို့နှုတ် ဆက်ခြင်းမပြုရဆို သည်ကို မြန်မာတစ်ယောက်ဖြစ် သည့် ဝေယံထွန်းမှာ နားမလည်ခဲ့ ပါလား။ အမှတ်ပင် တစ်မှတ်မှ မကျန်တော့ပေ။

သမီးမှာ ရှက်ရွံ့ပြီး အခန်းထဲ

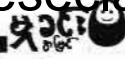
ပြန်ဝင်ပြေးသွား၍သာ တော်ပါသေး သည်။ ထိုသို့မဟုတ်ပါက မည်မျှ ငမ်းကြောထဗီးမည်မသိ။ သားကြီး ၏ ကျေနပ်သောအပြုံးကြောင့် ဒေါ် နှင်းခမှာ သက်ပြင်းအခါခါချမိလေ သည်။ သည်လိုလူစားမျိုးကိုမှ ယောက်ဖတော်ချင်ရသလား နန္ဒ ကျော် စွာ ရယ် ၊ ယောက်ျားချင်း လေ့ လာပါဦးတော့လား။

သို့သော် နန္ဒကျော် စွာ၏ အတွေးတွင်ကား ကိုဝေယံ၏ အကြည့်များ သည် ညီမလေးအား နှစ်သက်သဘောကျသည့် အရိပ် အယောင်မျိုးတွေ့ ရ၍ ကျေနပ်မိ လေသည်။

ဝေယံ ထွန်း လို ယောက်ျားမျိုးကိုမှ ယောက်ဖမတော်ရလျှင် မည်သူ့ကို တော်ရပါမည် နည်း။ ကိုဝေယံမှာ တစ်ဦး တည်းသောသား၊ သူ့ ပိုင်ဆိုင်မှုက အားကျစရာ ပင်။ ကိုယ့်ညီမလေးကို မြင်မြင် ချင်းချစ် သွား သည်ဆိုတော့ ကိုယ့် နှုမကိုယ် ပြန်အောင်သွယ် ရမည်ကိုက မျက်နှာပူ စရာပါ။ သို့ပေမယ့်.....

“ငါ့သမီးကို တွေ့ရာ

လူနဲ့ပေးစားဖို့ စိတ်
မကူးနဲ့နော်၊ သူ့ဆန္ဒမ
ပါဘဲ ဇွတ်စိစဉ်ရင်
တော့ ငါနဲ့အတွေ့ပဲ”

ဦးကျော်စွာ သိ
သည့်အခါတွင် ဓား
ကြိမ်းကြိမ်းလေသည်။
ထို့ကြောင့် နန္ဒကျော်
စွာမှာ ရှေ့မတိုးရဲတော့
ပေ။ ညီမထံမှလည်း
ကိုဝေယံ နှင့် ပတ်
သက်၍ တစ်ခွန်းမျှ
ဖွင့်ဟပြော ကြားခြင်း

မရှိခဲ့၍ သည်ပုံစံအတိုင်းဆိုပါလျှင်
သူ့စိတ်ကူးများကို လက်တွေ့
အကောင်အထည် ဖော်ခွင့်ရမည်
မဟုတ်ပေ။ သည်ကြားထဲ သီဟ
ကျော်စွာက တစ်မှောင့်။ နေထွန်း
တောက်ဆိုသည့် အင်ဂျင်နီယာကို
ခဏခဏ အိမ်ခေါ်လာတတ်သည်။
မြွေမြွေချင်းခြေမြင်ပြီးသားမို့ ညီမကို
သီဟကျော်စွာဘက်ပါသွားမည်ကို
စိုးရိမ်နေမိသည်။

ဒေါ်နင်းခင်၏တာဝန်မှာ သား
များခေါ်လာသမျှကို သမီးနှင့်သင့်
တော်၊ မသင့်တော် စစ်ဆေးရွေး
ချယ်ရန်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ယခု
လည်း သားလတ်၏သူငယ်ချင်းမှာ

မိမိရှေ့တွင်ရောက်နေလေပြီ။ ပညာ
တတ်လေးဆိုပြန်တော့ စိတ်ဝင်စား
သွားသည်။

“ထွန်းတောက်က အလုပ်ကို
သိပ်ကြိုးစားတာ မေမေရဲ့၊ သူ့ဇွဲ
ကို သားတောင်လိုက်မမိဘူး”

“ဟုတ်လား၊ အလုပ်ကြိုးစား
တာ ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ အမြင့်
ကိုရောက်ချင်သူတွေဟာ အလုပ်ကို
ကြိုးစားလုပ်ရမှာပေါ့လေ”

ထိုကလေးမျိုးကိုသာ သမက်
တော်ရလျှင် သမီးလေး၏ဘဝ
တင့်တယ်လှပမည်ပင်။ စိတ်ထဲ
တွင် အမှတ်ပေးနေမိသည်။ ရုပ်
ရည်မှာ ဝေယံထွန်းလို အချော
ကြီးမဟုတ်သော်လည်း ယောက်ျား
ပီသသူတစ် ယောက်ဖြစ်သည်။
အသားဖြူတော့ အလကားလူ၊

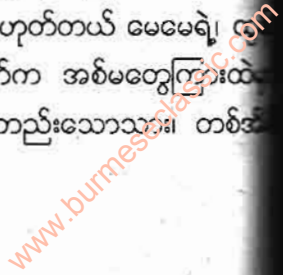
အသားမည်းတော့
သကြားခဲဆိုပေမယ့်
အသားအရေမှာ ညှိ
ထောင်ထောင်မောင်
မောင်းနှင့် အားကိုးအား
ထား ပြုရမည်
ယောက်ျား တစ်ယောက်
ပုံစံပင်ဖြစ်သည်။

“အမေကလည်း
ကျွန်တော့်ကို ဒီအတိုင်း
ဆုံးမထားပါတယ် မေ
ဒေါ်”

မဆိုးဘူးဟုထင်
သည်။ မိဘအပေါ်လည်း ရိုသေ
သမှုရှိသည့်အတွက် သဘောတူ
သွားရလေပြီ။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင်
ယောက်ျားအပေါ်လည်း သိတတ်
သေပါလိမ့်မည်။ အမှတ်ထပ်ထပ်
သွားရလေသည်။

“ဒါကြောင့်လည်း ဘာပဲလုပ်
လုပ် အမေ့ကိုတိုင်ပင်ပြီးမှ အလုပ်
လုပ်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ အမေဟာ
ကျွန် တော့်ရဲ့ လမ်းပြကြယ်ပါပဲ။
ထိုစကားကြောင့် ဒေါ်နင်းခင်
မျက်ခုံးတစ်ဖက်မှာ အလိုလို ခြေ
တက်သွားရတော့သည်။ လက်
သတ်တော့ အမေချစ်သည့်သားနှစ်
လားတွေ့နေသည်။

“ဟုတ်တယ် မေမေရဲ့၊ ကျွန်
တောက်က အစ်မတွေကြားထဲ
တစ်ဦးတည်းသောသား၊ တစ်အစ်

“အဲဒါ အသည်းစွဲပေါ့”

ဒေါ်နှင်းခတစ်ယောက် စဉ်းစားရလေပြီ။ အမေချစ်သည့် သားတို့မှာဆိုလျှင် ချွေးမကို ကြည်ဖြူမည်မဟုတ်ပေ။ သမီးလေးလည်း တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲနေရှာပေမိမ့်မည်။ ယောက်မတွေနှင့် ရေချည်ဆက်ဆံရေးမှာလည်း အဆင်မပြေမဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် သက်ခြင်းမောကြီးကို မည်သူမျှမကြားအောင် ချလိုက်မိလေသည်။

သမီးအပေါ်ကြည့်သည့်မျက်နှာများမှာ တည်ငြိမ်ပြီး မသိမသာမိကြည့်တတ်သည်မှအပ မရိုးသားသော အပြုအမူမျိုး မတွေ့ရပေ။ သို့သော်လည်း.....

“အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြဦးနော်၊ ဒေါ်ဒေါ်မှာ လုပ်ချောလေးတွေရှိနေလို့ ခွင့်ပြုပါဦးကွယ်”

သူတို့အနီးမှ ထွက်လာမိ၏။ နေထွန်းတောက်တွင်သာ အဘက်ဘက်မှ ပြည့်စုံလျှင် မည်မျှကောင်း

လိုက်ပါမည်နည်း။ ယခုတော့ ပြည်ပန်းညို ချိုပါလျက် ဆားကဖျက်ဆိုသလို ဖြစ်နေရပါလား။ သူငယ်ချင်းပြန်သွားမှ သားဖြစ်သူက မိခင်ထံရောက်လာပြီး သူ့သဘောထားကို တိုင်ပင်ရှာသည်။

“ညီမလေးကို ထွန်းတောက်နဲ့ ပေးစားချင်တယ် မေမေ၊ သူက ညီမလေးကို လက်ထပ်ချင်တယ်တဲ့၊ သားတို့ကသာ သဘောတူရင် သူ့အမေကို ဖွင့်ပြောပြီး တောင်းရမ်း ခိုင်းပါမယ်တဲ့”

“သူ့အမေ သူ့ဘောမတူရင် ကော သား”

သီဟကျော်စွာ မဖြေနိုင်တော့ပေ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ယောက်ဖရရှိရေးအတွက်သာ အဓိကဖြစ်နေ၍ မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်မြင် စဉ်းစားတတ်မည်မဟုတ်ပေ။ သားသိစေရန် စကားတစ်ခွန်းတော့ ဒေါ်နှင်းခ ပြောလိုက်မိပါသည်။

“လောကကြီးမှာ ထင်သလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်နဲ့ သား၊

နေရာတိုင်းမှာ အခက်အခဲဆိုတာ ရှိတတ်ကြတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဆိုတာတွေကို မမျှော်လင့်ဘဲ ရင်ဆိုင်ရတတ်တယ်၊ မင်းရဲ့ညီမလေးကို အဲဒီဒုက္ခတွင်းထဲကို တွန်းချချင်လို့လားကွယ်”

မိခင်ထံမှ သဘောတူချက်မရ၍ လက်မှိုင့်ကျသွားရတော့သည်။ သို့သော် ဇွဲတော့မလျှော့ခဲ့ပေ။ ခက်သည်က ထွန်းတောက်မိခင်သည် ဒေါ်နှင်းခပြောသည့်အတိုင်းပင် သားတစ်ယောက်၏ အိမ်ထောင်ပြုခွင့်ကို နောင်ကြီးတစ်ခုဖြင့် ကာဆီးထားလေသည်။

“ငါလက်ထပ်တဲ့နေ့ဟာ မေမေ သေတဲ့နေ့တဲ့ကွာ”

သီဟကျော်စွာမှာ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် လက်လျှော့လိုက်ရတော့သည်။

မိခင်ထံမှ သဘောတူချက်မရ၍ လက်မှိုင့်ကျသွားရတော့သည်။
သို့သော် ဇွဲတော့မလျှော့ခဲ့ပေ။ ခက်သည်က ထွန်းတောက်မိခင်သည် ဒေါ်နှင်းခပြောသည့်အတိုင်းပင်
သားတစ်ယောက်၏ အိမ်ထောင်ပြုခွင့်ကို နောင်ကြီးတစ်ခုဖြင့်.....

သည်တစ်ခါ ရောက်လာသူ မှာ သားငယ်၏သူငယ်ချင်း နေလင်းမောင်ဖြစ်လေသည်။ တစ်ရပ်ကွက်တည်းသား၊ အကြောင်းသိချင်းဖြစ်သည့်အတွက် ဝဏ္ဏကျော်စွာက ယောက်ဖလောင်းကို အနီးအနားမှပင် ရှာတွေ့ခဲ့ပုံရလေသည်။ နေလင်းမောင်မှာ မာလာကျော်စွာအား တိတ်တခိုး ချစ်ကြိုက်နေသူဖြစ်ရာ ဝဏ္ဏကို အကြောင်းပြု၍ ချဉ်းကပ်ခွင့်ရခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် မာလာကျော်စွာမှာ နေလင်းမောင်အား ပုံမှန်ဆက်ဆံပြီး နှစ်သက်ခြင်းမရှိပေ။ ညီမဖြစ်သူကို ရောင်းကုန်အဖြစ် သဘောထားကာ အချစ်ပွဲစားလုပ်နေကြသည့် အစ်ကိုများကို အံ့ဩမိပါသည်။ တကယ်ဆို သူမကို သက်ရှိတစ်ယောက်ဟုပင် သဘောထားကြပါရဲ့လား။ အသွေး

အသားနှင့် တည်ဆောက်ထားသည့် ခန္ဓာကိုယ်တွင် အသည်းနှလုံးရှိမှန်းသူတို့ မေ့လျော့နေကြပြီလား။

ယခုလည်း ဒေါ်နှင်းခမှာ ရပ်ကွက်ထဲဆင်းပြီး နေလင်းမောင်အကြောင်း စုံစမ်းရပြန်သည်။ နေလင်းမောင်တွင် မိဘများ မရှိကြတော့ပေ။ အိမ်ထောင်သည် အစ်ကိုနှင့်အတူနေ၍ သံယောဇဉ်အနှောင်အဖွဲ့ သိပ်မရှိပါ။ စိတ်သဘောထားလည်း ကောင်းရှာပြီး လက်ခံနိုင်သည့် အရည်အချင်းမျိုး ရှိသည်။ ဘွဲ့တစ်ခုရပြီး ဆေးကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ ဒေါ်လာစားတစ်ယောက် ဖြစ်၍ မဆိုးပါဘူးဟု မှတ်ချက်ချမိ ပြန်သည်။ သားငယ်နှင့် ငယ်ပေါင်းဖြစ်၍ အတွင်းသိအဆင်းသိပါ။

“မောင်နေလင်းမောင်ကို ကျွန်မတော့ သဘောကျမိတယ် ကိုကျော်စွာ၊ ရှင့်သဘောကရော”

“မင်းက ဘာကိုသဘောကျတာလဲ”

“သူ့ရဲ့ရိုးသားခြင်းပေါ့၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ နေလင်းမောင်ကို လူတိုင်းအားကျတယ်၊ အသောက်အစားလည်းမရှိ၊ ကစားခုန်စားလည်း မလုပ်ဘူးဆိုတာ၊ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ဒါမျိုးလေးက ရှားသွားပြီလေ”

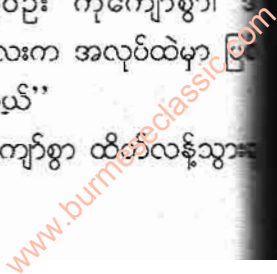
“နို့.....နေပါဦး၊ ရိုးသားခြင်းကို မင်းက ဘာပေတံနဲ့တိုင်းပြီး အလွယ်တကူ လက်ခံနိုင်ရတာလဲ သူများပြောတိုင်း အယုံလွယ်ပြီး အဟုတ်ကြီးထင်မနေနဲ့”

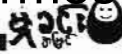
ဒေါ်နှင်းခအပြောကို ဦးကျော်စွာက လက်မခံနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် နေလင်းမောင် အလုပ်လုပ်သည့် ဆေးကုမ္ပဏီတွင် ဦးကျော်စွာ၏ မိတ်ဆွေ ရှိနေ၍ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တီးတိုး စုံစမ်းမိရာမှ နေလင်းမောင်အကြောင်းကို သိခဲ့ရတော့သည်။

“ဆေးရောင်းရငွေ အလွဲသုံးစားလုပ်လို့ ကုမ္ပဏီက တစ်ကြိမ်ခွင့်လွှတ်ထားတဲ့သူလေ၊ ကြည့်လည်းလုပ်ဦး ကိုကျော်စွာ၊ ဒီကောင်လေးက အလုပ်ထဲမှာ ငြိချက်ရှိတယ်”

ဦးကျော်စွာ ထိတ်လန့်သွား

သည်တစ်ခါ ရောက်လာသူ မှာ သားငယ်၏ သူငယ်ချင်း နေလင်းမောင်ဖြစ်လေသည်။ တစ်ရပ်ကွက်တည်းသား၊ အကြောင်းသိချင်းဖြစ်သည့် ယောက်ဖလောင်းကို အနီးအနားမှပင် ရှာတွေ့ခဲ့ပုံရလေသည်။ နေလင်းမောင်မှာ မာလာကျော်စွာအား တိတ်တခိုး ချစ်ကြိုက်နေသူဖြစ်ရာ ဝဏ္ဏကို အကြောင်းပြု၍ ချဉ်းကပ်ခွင့်ရခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် မာလာကျော်စွာမှာ နေလင်းမောင်အား ပုံမှန်ဆက်ဆံပြီး နှစ်သက်ခြင်းမရှိပေ။ ညီမဖြစ်သူကို ရောင်းကုန်အဖြစ် သဘောထားကာ အချစ်ပွဲစားလုပ်နေကြသည့် အစ်ကိုများကို အံ့ဩမိပါသည်။ တကယ်ဆို သူမကို သက်ရှိတစ်ယောက်ဟုပင် သဘောထားကြပါရဲ့လား။ အသွေး

သည်။ ထိုကလေးမျိုးကို သမက်
တော်ရလျှင် ရှိသမျှစိုက်လျော်ရ၍
ဧည့်စိမ်း ပြုတ်ပေလိမ့် မည်။
ဤသည် ကို ဝဏ္ဏကျော်စွာက
သိပေ။ ညီမဖြစ်သူနှင့် နီးစပ်ရန်
စန်တီးနေ ၍ ဦးကျော်စွာမှာ
ဆီသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ကြားခဲ့သမျှကို
ပြောပြလိုက်မိ သည်။

“လောကမှာကိုယ်ကျင့်တရား
ကောင်းမှ ရိုးသားတာ၊ ဘယ်မှာ
လဲ၊ မင်းသူငယ်ချင်းရဲ့ ရိုးသားမှု၊
လူတစ်ယောက်ကို အပေါ်ယံပေါင်း
ကြည့်လို့ သူ့အတွင်းအဖွဲ့တို့ကို
သိနိုင်ဘူးကွ၊ ကံကောင်းလို့ပေါ့
ဝဏ္ဏရာ”

သည်တော့မှ ဝဏ္ဏကျော်စွာ
လည်း ငြိမ်ကျသွားသည်။ သူ့အနေ
နှင့် ထိုအကြောင်းများကို မသိခဲ့ပေ။
ထို့ကြောင့် မျက်လွှာလေးချပြီး
ဖခင်၏မျက်နှာကို မော့မကြည့်ရဲ
တော့ပေ။

“ငါ့သမီးကိုများ ဟင်းရွက်ကန်
ဖွန်းများ မှတ်နေသလား၊ မင်းတို့
အားလုံးရဲ့လုပ်ရပ်တွေ ရပ်တန်းက
ရပ်ကြတော့၊ သမီးကိစ္စ ငါ့ကိုယ်
တိုင် စီမံပြမယ်၊ ငါ့ကို ဘယ်သူမှ
ဆရာမလုပ်ကြနဲ့”

ဦးကျော်စွာ၏ ပြတ်သားသော
စကားကြောင့် အားလုံးမှာ
စောဒက မတက်ရဲကြတော့ပေ။
ထိုစကားများကို ကြားမိသော

မာလာကျော်စွာမှာ စိတ်ညစ်သွားရ
လေသည်။ သူ့မအနေဖြင့်
အိမ်ထောင်မပြုလိုပါ။ သည်အမိ၊
သည်အဖ၊ သည်အစ်ကိုများနှင့်
သက်ဆုံးတိုင် ချမ်းမြေ့စွာ နေလို
စိတ်ရှိပါသည်။ ကာယကံရှင်
သူမ၏ဆန္ဒကိုရော မေးမြန်းကြ
ပါဦးတော့လား။ အခန်းထဲပြေးဝင်
ပြီး ဝမ်းနည်းစွာ ရှိုက်ငိုမိလေသည်။

သို့ပေမယ့် မာလာကျော်စွာ
သည် မိဘစကားကို မဖယ်ရှားလို
သော သမီးလိမ္မာပီပီ မိဘစိတ်ချမ်း
သာစေရန် သူ့နှလုံးသားကို

စတေး ပေးရလေပြီ။
ဖခင်စီစဉ်သမျှကို နာ ခံ
လိုက်လျောခဲ့ရ၏။ အစ်ကိုများ
သည်လည်း နှမအဖြစ်ကို စိတ်
မကောင်းရုံမှတစ်ပါး ဖခင်အား
မလွန်ဆန်ရဲကြပေ။

မကြာမီတွင် စေ့စပ်မင်္ဂလာ
အခမ်းအနားကျင်းပရန် ဦးသိန်းဇံ
တို့သားအဖနှင့် အသိသက်သေ လူ
ကြီးများ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ဦးကျော်စွာတို့ဘက်မှလည်း
ရပ်ကွက်လူကြီးအချို့ကို ဖိတ်ကြား
ခဲ့ရာ အဆင်သင့် ရောက်ရှိနေကြ
သည်။ မင်္ဂလာပွဲစတင်သည့်အချိန်
တွင် သတို့သားလောင်းဘက်မှ
အမျိုးသားကြီးတစ်ဦးမှာ ဟန်ပိပိ

ထလိုက်သည့်အခါတွင် အားလုံးမှာ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြ လေသည်။

“အဟမ်း.....အဟမ်း”

ချောင်းဟန့်သံပေးပြီးသည့် နောက် မင်္ဂလာစကားကို ပြောကြား လာတော့သည်။

“ဒီနေ့ဟာ မင်္ဂလာနေ့လေးပါ ခင်ဗျာ၊ အခုလာရခြင်းအကြောင်း က ဟောဒီက ဦးသိန်းဇံ၊ ဒေါ်ခင် မိမိတို့ရဲ့သား မောင်အောင်မင်း ထက်က ဒီက ဦးကျော်စွာ၊ ဒေါ် နှင်းခတ်ရဲ့သမီး မမာလာကျော်စွာ ကို နှစ်ဖက်မိဘ ဆွေမျိုးများနဲ့ ဂုဏ် သရေရှိလူကြီးမင်းများရှေ့မှာ လာရောက်စေ့စပ် တောင်းရမ်း ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ယခုလို မိသား ဖသားပီပီ တောင်းရမ်းလာခြင်း အတွက် မိန်းကလေးရှင်များဘက် က လက်ခံသဘောတူပါလို့ တောင်းဆိုပါရစေ”

စကားကို ခဏရပ်ကာ အခြေအနေကို အကဲခတ်၏။ ပြီးမှ ဦးကျော်စွာနှင့် ဒေါ်နှင်းခတ်ရဲ့သို့ လှည့်ပြီး.....

“မောင်အောင်မင်းထက်ဆို တာကလည်း ဦးကျော်စွာတို့မျက်စိ ရှေ့အောက်မှာ ကြီးပြင်းလာတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပါ။ အကျင့် စာရိတ္တ၊ မျိုးရိုးကအစ အထူးပြော ပြစရာ လိုမယ်ထင်ပါဘူး။ ပြီး

တော့လည်း ဦးကျော်စွာရဲ့သမီးကို မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်စုံမက်လို့ အခုလို လာရောက်တောင်းရမ်းရ တာပါ”

မင်္ဂလာစကားမဆုံးခင်တွင် နန္ဒ ကျော်စွာမှာ မတ်တတ်ထရပ်လိုက် ၍ ဦးကျော်စွာမှာ မျက်မှောင်ကြုတ် ပြီး ခေါင်းထောင်လာတော့သည်။

“ကျွန်တော် တစ်ခုမေးပါရစေ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ညီမလေးကို ဘာ ကြောင့် မေတ္တာရှိရတာလဲ၊ ညီမ လေးအစား တခြားမိန်းကလေးတစ် ယောက်ကို လက်ထပ်လို့မဖြစ်ဘူး လားခင်ဗျာ၊ ညီမလေးက ငယ်မိ သေးတယ်”

“ဟဲ့ကောင် နန္ဒ၊ ထိုင်စမ်း လူကြီးတွေကို အားနာစရာ၊ မင်း ဘာတွေလျှောက်မေးနေတာလဲ”

ဦးကျော်စွာ လှမ်းငေါက်ရတော့ သည်။ သို့သော်လည်း နန္ဒကျော်စွာ မှာ အလိုက်မသိ ဆက်ပြောနေပြန် သည်။

“ကျွန်တော် မှန်တာကိုပြော နေတာပါ ဖေဖေ”

“ဒီကောင် အရစ်ရှည်နေပြီ ပါပြီ၊ ထိုင်စမ်းကွာ”

လာရောက်တောင်းရမ်းသူမှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်ကုန်လေပြီ။ ထို စဉ် အိမ်ပေါ်သို့ ကလေးငယ်တို့ ပြီး တက်လာသည့် အမျိုးသမီး ကြောင့် ပြိုင်တူလှမ်းကြည့်မိကြ

www.burmeseclassic.com

သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မကလည်း အမှန်တရားကိုမြတ်နိုးပြီး ကိုယ်ချင်းစာလို့ ဒီကိုလိုက်လာတာပါရှင်၊ ဒီကလေးရဲ့ဖခင်ဟာ ဟိုကထိုင်နေတဲ့ သတို့သားလောင်း ကိုအောင်မင်းထက်ပါပဲ”

အားလုံးမှာ အာမေဒိုတ်သံ အမျိုးမျိုးဖြင့် အံ့ဩသွားကြလေသည်။ အမျိုးသမီးမှာလည်း လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော စာရွက်ခေါက်လေးကိုပြကာ.....

“ဒီမှာ ကျွန်မတို့ရဲ့ လက်ထပ်စာချုပ်၊ နှစ်ဦးသဘောတူ တရားဝင် လက်ထပ်ထားတာပါရှင်၊ ကြည့်ကြပါ”

ဦးကျော်စွာမှာ စာချုပ်လေးအား ယူကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်သွား၏။ ဦးသိန်းဖံမှာ မျက်နှာမှာ နီရဲလာသလို အောင်မင်းထက်လည်း ချွေးပြန်နေရာ၏။ ပို၍သေချာစေရန် ဦးသိန်းဖံမှာ သားဖြစ်သူအား လူပုံအလယ်တွင် မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်သလား သား”

“ဟုတ်.....ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ ဒါပေမဲ့.....”

“တော်ပါတော့ကွာ၊ လာ.... ပြန်ကြမယ် မိမိ၊ မင်းသားက တို့တို့ သောက် ရှက် ခွဲ တယ်၊ တောက်”

ဇနီး၏လက်ကိုဆွဲ၍ ထပြန်

နှစ်ခါ
လျှားကြတော့ပေ။
အောင်မင်းထက်မှာလည်း
မိန်းမနှင့်ကလေးအား
ခေါ်အောင်ပြီး
သွက်လက်စွာထွက်ခွာသွား
ကြလေသည်။
မထင်မှတ်သည့်
အဖြစ်အပျက်ကြောင့်
ဦးကျော်စွာတို့ပိသားစုလည်း
ပျက်စီးကင်းရှင်း
ပျက်စီးခဲ့ရ၏။
ညီညီပျားညီညီလည်း
အခြေအနေပကောင်း၍
အပိုက်သိစွာ
အလှိုအလှို ပြန်
သွားရှာသည်။

သွားရာ နှုတ်ဆက်မသွားကြတော့ပေ။ အောင်မင်းထက်မှာလည်း မိန်းမနှင့်ကလေးအား ခေါ်အောင်ပြီး သွက်လက်စွာ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။ မထင်မှတ်သည့် အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ဦးကျော်စွာတို့ပိသားစုလည်း မည်သည့်စကားမျှ မဆိုနိုင်။ ညီညီပျားညီညီလည်း အခြေအနေပကောင်း၍ အလိုက်သိစွာ အလှိုအလှို ပြန်သွားရှာသည်။

“ကောင်းကြသေးရဲ့လားဟင်၊ အဖေလုပ်ပုံကြောင့် ညီမလေးမှာ ဘယ်လောက်အရှက်ရစေခဲ့သလဲ၊ သွားပါပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့သိက္ခာတွေ ရေစုန်မျောကုန်ပါပြီ”

“အဲဒါ ဖေဖေကြောင့်ဗျာ၊ ဖေဖေကြောင့်”

“တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ ဟိုအမျိုးသမီးကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဖြင့် ဖခင်ကို ဝိုင်းပြီးအပြစ်တင်နေခြင်းကြောင့် မာလာကျော်စွာမှာ.....

“တော်ပါတော့ အစ်ကိုတို့ရယ်၊ ညီမလေး ရှက်လို့သေရပါတော့မယ်၊ ဟီး.....ဟီး.....ဟီး”

ချိုးပွဲချပြီး ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေရပါပြီ။ မိန်းကလေးရှင်က

ပို၍ရှက်စရာကောင်းပါလိမ့်မည်။ အိပ်ရာထက်တွင် အားပါးတူ ငို

ရွိုက်နေပေမယ့် ဖခင်၏ တောင်းပန်သံ၊ မိခင်၏ ပြစ်တင်စကား၊ အစ်ကိုများ၏ ဒေါသစကားသံများက အပြင်တွင် ဆူဆူညံညံနှင့်။ မည် မျှရက်စရာကောင်းလိုက်ပါ သနည်း။

အဖြစ်အပျက်များက မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။ သူတို့၏မိသားစုအဖြစ်က ငြိမ်သက်နေသော ပင်လယ်ပြင်ကို ရုတ်တရက် မထင်မှတ်ဘဲ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လာသည့် မုန်တိုင်းတစ်ခုအလား ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေသည်။ မနေ့ကကိစ္စကြောင့် သမီးလေးမှာ အတော်လေး ခံစားခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် အချိန်တန် အိမ်ပြန်မလာသည့် မာလာကျော်စွာအတွက် ဒေါ်နှင်းခမှာ တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့် ဖြစ်နေပြန်သည်။ သားများကိုလည်း လူစုခွဲ၍ ရှာခိုင်းထားရ၏။ ဒေါ်နှင်းခနည်းတူ ဦးကျော်စွာမှာလည်း ရတက်မအေးနိုင်ပေ။ မိမိမွေးခဲ့သည့်မီးဖြစ်နေ၍ သမီးလေးတစ်စုံတစ်ခု လုပ်သွားမှာကို စိုးရိမ်မိရသည်။

သားငယ်မှာ ဦးစွာပြန်ရောက်လာသော်လည်း မျက်နှာမကောင်းပေ။ ဒေါ်နှင်းခမှာ အိမ်ပေါ်တက်

လာသည့်အထိပင် မစောင့်နိုင်တော့။

“တွေ့ခဲ့လားဟင် သား၊ တွေ့ခဲ့လား”

“ဟင့်အင်း၊ သူ့သူငယ်ချင်း အိမ်တွေလည်း ရောက်ခဲ့တယ် မေမေ၊ သူတို့နဲ့ ကျောင်းကအတူတူ ပြန်လာတာပဲတဲ့”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒီအချိန်ထိ အိမ်ပြန်မလာဘဲတော့ မနေပါဘူး၊ သမီးလေး တစ်ခုခုဖြစ်နေတာများလား”

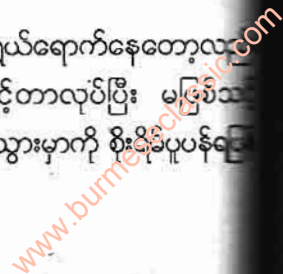
သမီးအတွက် သောကအပူမှာ ပါးနှစ်ဖက်ပေါ် တလိမ့်လိမ့်ကျဆင်းလာသော မျက်ရည်များက သက်သေပါ။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကိုကျော်စွာ၊ ရဲစခန်းမှာ လူပျောက်တိုင်ရောက်ကောင်းမလားဟင်၊ အချိန်ရှိတုန်း ရှာလိုရအောင်လေ”

“ခဏလေးစောင့်ကြည့်ပါဦးကွာ၊ ဟိုနှစ်ကောင်ပြန်လာရင် ဘာထူးခြားဦးမလဲလို့ စောင့်ပါဦး”

“ရှင်ဟာလေ ဘာမှ နားမလည်ဘူး၊ တော်ကြာ စိတ်ညစ်ပြီး ရေထဲပဲဆင်းသွားမလား၊ ဒါမဟုတ် လင်နောက်ပဲ လိုက်သွားမလား”

အရွယ်ရောက်နေတော့လည်း မလုပ်သင့်တာလုပ်ပြီး မဖြစ်သင့်တာ ဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း

၏ ထိုစဉ် သားနှစ်ယောက် အိမ်
ပေါ်တက်လာပြီး စိတ်ပျက်လက်
ပျက်ဖြင့် ထိုင်ချလိုက်ပုံကြောင့် မေး
ရန် အင်အားမရှိတော့ပေ။ သူတို့
ပြောလာမည့် စကားကိုပင် နားစွင့်
မျှော်လင့်နေရသည်။

“ဘူတာကြီး၊ သင်ဘောဆိပ်၊
အဝေးပြေးကိတ်အနွံ ရောက်ခဲ့တယ်၊
မတွေ့ဘူးဗျာ၊ ဟူး.....မောလိုက်
တာ”

“ဟုတ်တယ် မေမေရာ၊ ရှာ
တာ ဘယ်မှာမှမတွေ့ဘူး၊ မောတာ
ပဲ အဖတ်တင်တယ်”

သားနှစ်ယောက်၏ စိတ်ပျက်
ကောင်းသံအဆုံးတွင် သားငယ်မှာ
ဝမ်းသာအားရ ပြောလာပြန်သည်။

“ခုမှစဉ်းစားမိတယ် မေမေ၊
ဟုတ်ပြီ.....ဒါဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဘာလဲကွ၊ မင်းဟာက
အရင်းမရှိ၊ အဖျားမရှိ၊ ဘာကိုစဉ်း
စားမိလို့လဲ”

ဝဏ္ဏကျော်စွာက သူ့ထင်မြင်
ချက်အား ရှင်းပြလာပါတော့သည်။

“ညီမလေးဆီ အလာအများ
ဆုံး ချမ်းမြေ့ဆိုတဲ့အကောင်နဲ့များ
ကြိုက်နေသလားမသိဘူး၊ ဒီကောင်
အိမ် ကျွန်တော်သိတယ်၊ သွားရှာ
ရင် သဲလွန်စတော့ ရနိုင်တယ် ဖေ
ဖေ”

ထိုစကားကြောင့် အားလုံး
တွေးကြည့်မိကြသည်။ ဖြစ်နိုင်ခြေ

တော့ ရှိသည်။ ဒေါ်နှင်းခမှာ ပို၍
စိတ်ပူသွားရပါပြီ။

“ဟုတ်မယ် မေမေ၊ ကေန္တ
လင်နောက်လိုက်သွားတာပဲ ဖြစ်ရ
မယ်”

“တောက်...အစ်ကိုတွေထိန်း
နေပါလျက်နဲ့ ရည်းစားကို ဘယ်လို
ထားလိုက်မှန်းမသိဘူး၊ တော်တော်
ပီရိတယ်”

ခုမှဒေါသထွက်နေကြသည့်
သားများကို ဒေါ်နှင်းခ စိတ်ပျက်စွာ
ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချမိသည်။ မိုး
ပင်ချုပ်တော့ပေမည်။ အမှန်တကယ်
လိုက်သွားလျှင် အချိန်မီနိုင်သေး

ခုမှ
ဒေါသထွက်နေကြသည့်
သားများကို
ဒေါ်နှင်းခ
စိတ်ပျက်စွာကြည့်ပြီး
သက်ပြင်းချမိသည်။
မိုးပင်ချုပ်တော့ပေမည်။
အမှန်တကယ်
လိုက်သွားလျှင်

သည်။

“ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်သွားကြ
လေကွယ်၊ တကယ်လို့ ညီမလေး
ရှိနေရင် ကိုယ့်ညီမလေးကို ထိန်း
ထိန်းသိမ်းသိမ်း အိမ်ပြန်ခေါ်ခဲ့၊
ဒေါသမကြီးနဲ့နော်”

သားသုံးယောက်အား တဖွဖွ
မှာရသည်။ အလတ်ကောင် သီဟ
က စိတ်ကြီးတတ်သည်။ သည်
တော့ စိတ်မချနိုင်ပါ။

“ပြန်မလိုက်ရင် ရိုက်ပြီးတော့
ကို ခေါ်လာမှာ”

ထင်သည့်အတိုင်းပင် မတွေ့
ခင်က ဒေါသကြီးနေပြန်သည်။

“ဟဲ့.....အို၊ ဒီလိုသွားမလုပ်
ရဘူးလေ သားရဲ့၊ တစ်ရှက်ကနေ
နှစ်ရှက်ဖြစ်လိမ့်မပေါ့၊ သားကြီး
ကိုယ့်ညီမလေးတွေကို ကြည့်ထိန်း
ဦး”

“စိတ်ချ မေမေ”

သားများ ခြံအရောက်တွင်
ဦးကျော်စွာလည်း မနေနိုင်တော့။

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ငါပါလိုက်သွား
မယ် မနှင်းခ၊ တော်ကြာ ကျော်
မကောင်း၊ ကြားမကောင်း ဖြစ်နေ
ဦးမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ ကိုကျော်
စွာရယ်”

သမီးပျောက်ရှာပုံတော်ထွက်
သွားသူများကို မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်
ပြီးမှ ပြန်ထိုင်နေရသော်လည်း စိတ်

ကမဖြောင့်။ နာရီတကြည့်ကြည့်၊
 ဖင်တရွရွဖြစ်နေရသည်။ မိခင်၏
 သောကကို သမီးက သိမည်မဟုတ်
 ခဲ့။ ဆုံးဖြတ်ချက်အမှားဖြင့် ထောင်
 နှင့်တူသော လူမှုဒုက္ခကြီးထဲတွင်
 အတောင်အလက်မစုံခင် မပျံ့စေ
 ချင်ပါ။ မပြည့်စုံသောဘဝဖြင့် အိမ်
 ထောင်ရေးနယ်ပယ်တွင် စမ်းတဝါး
 ဝါး မလျှောက်စေချင်ပါ။ ချမ်းမြေ့
 သည် သမီး၏သူငယ်ချင်းများထဲ
 တွင် အနှစ်ပါးအချို့တဲ့ဆုံးကလေး

တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း ဒေါ်နှင်းခ သိ
 နေခဲ့သည်။

နံရံပေါ်မှ နာရီမြည်သံသည်
 ည ၇ နာရီတိတိကို ပြနေသည်
 တိုင် ထွက်သွားသူများ ပြန်ရောက်
 မလာကြသေးပေ။ လှုပ်ရှားနေ
 သော စိတ်အား ဂုဏ်တော်ပုတီး
 ဖြင့် တည်ငြိမ်အောင်စိပ်ရင်း
 ထိန်းထားလိုက်။ အန္တရာယ်ကင်း
 ဂါထာကို ရွတ်လိုက်နှင့် မျက်လုံး
 လေးကိုမိတ်ပြီး တရားရှုမှတ်နေ
 လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ညင်သာသော
 ခြေသံနှင့်အတူ မိမိအနီးတွင် ရပ်
 တည်လာသော ခြေအစုံကြောင့်
 မျက်လုံးကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်ကြည့်မိ
 သည့်အခါတွင်.....

“ဟင်...သမီး၊ သမီးလေး”

အံ့ဩတုန်လှုပ်ခြင်းများစွာ ဖြစ်
 သွားရလေပြီ။ မျက်လွှာလေးချပြီး
 တည်ငြိမ်စွာရပ်နေသော သီလရှင်
 လေးမှာ မိမိ၏သမီးလေးပါလား။

“လုပ်ရက်လိုက်တာ သမီး
 ရယ်၊ မေမေတို့အပြစ်ပါ။ သမီး
 လေးကိုဝိုင်းပြီး ယောက်ျားပေးစား
 ချင်တဲ့စိတ်ကြောင့် ခုလိုဖြစ်ရတာပါ။
 ပြန်ချွတ်လိုက်ပါ သမီးရယ် နော်”

သီလရှင်လေးကို ဖယ်တွယ်
 ဝိုက် တောင်းပန်မိသည်။ သို့ပေ
 မယ့် သီလရှင်လေးမှာ ခေါင်းကို
 ဘယ်ညာခါယမ်းပြီးမှ စကားကို

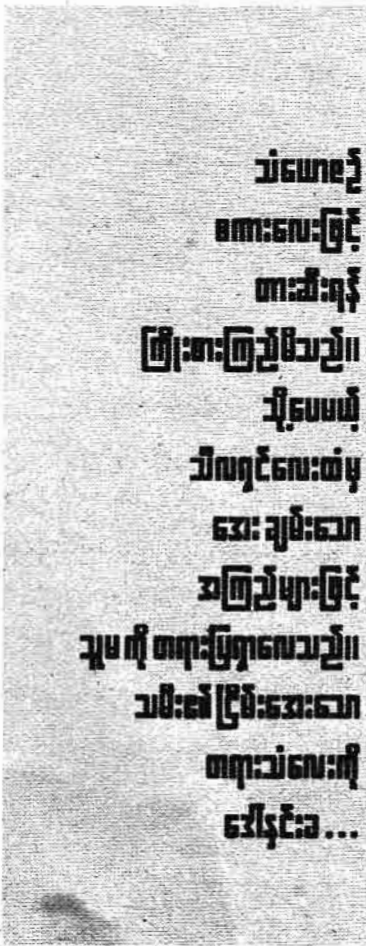
ကူကြွေးရရ တစ်လုံးချင်းပြောလာရာ
 သည်။

“ဒကာမကြီး၊ ဘာကိုမှ ပူ
 မွေးသောကတွေ ဖြစ်မနေကြပါနဲ့
 တော့၊ ဆရာလေးဟာ ဗုဒ္ဓရဲ့အရိုက်
 အောက်မှာ ခိုလှုံမယ့် ဘုရားသမီး
 တော် ဖြစ်သွားပါပြီ၊ ဆရာလေး
 အတွက် မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့တော့”

စကားကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်
 ဆိုလာသည်။ သို့သော်လည်း ဒေါ်
 နှင်းခမျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်
 များ ပြည့်လျှံနေသလို မိခင်တစ်
 ယောက်၏ ခံစားမှုကို သမီးလေး
 မသိရှာခဲ့ပါလား။ သူမ၏ရင်ထဲတွင်
 မီးတောက်နေသလောက် သမီး
 လေးကတော့ အေးဆေးငြိမ်သက်
 နေသည်။

“အမေ့ကို ပြန်မငဲ့တော့ဘူး
 လား သမီးရယ်၊ သမီးအတွက်
 ပူပန်သောကတွေ ရောက်နေကြ
 တာပါ။ သမီးရဲ့အစ်ကိုတွေဆို သမီး
 ကိုစိတ်ပူပြီး လိုက်ရှာနေတာ၊ အ
 အချိန်ထိ ပြန်မလာသေးဘူးလေ
 အစ်ကိုတွေကို သမီးချစ်တယ်ဆို

သံယောဇဉ်စကားလေးဖြင့်
 တားဆီးရန် ကြိုးစားကြည့်မိသည်
 သို့ပေမယ့် သီလရှင်လေးထံမှ အေး
 ချမ်းသော အကြည့်များဖြင့် သူ
 ကို တရားပြရှာလေသည်။ သမီး
 ငြိမ်းအေးသော တရားသံလေးကို
 ဒေါ်နှင်းခ ကြားရလေပြီ။

www.burmeseclassic.com

“ဒကာမကြီး၊ ဆရာလေး
ကောားကို နားထောင်ပါ။ တကယ်
တော့ ပုထုဇဉ်တွေဟာ မရှိကို အရှိ
လုပ်ပြီး တရားသဘောကို မရှုမြင်
ဘဲ ဒုက္ခသံသရာ ဝဲဝဲယက်ထဲမှာ
ကျင်လည်နေကြသူတွေပါပဲ။ သံ
ယောဇဉ်၊ သမုဒယနှောင်ကြီးတွေ
ကြောင့် မမြဲတဲ့

ပြန် ကြည့်ပြီး
“ဒါကြောင့် လူ့ဘဝကို
ရောက်ရှိခိုက်အချိန်လေးမှာ ကိုယ့်
နောက် အရိပ်လိုလိုက်ပါမယ့်
ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိုသာ ပြုလုပ်
ကြပါ။ သားသမီးဆိုတဲ့ သံယော
ဇဉ်အပူမီးတွေကို ငြိမ်းသတ်လိုက်

ကြပါ။ ခွင့်ပြုကြပါ”
မည်သည့်စကားမျှ မဆိုနိုင်
တော့လောက်အောင် နှုတ်ဆိတ်
သွားရသည်။ သမီးအား တားဆီး
၍ရလိမ့်မည်ဟုလည်း မထင်တော့
ပေ။ ဆရာလေး၏ စကားများသည်
မိမိ၏ သတိမေ့လျော့နေသော စိတ်

သင်္ခါရတရား
ကြီးကို မေ့
လေ့မှာ နေ
တတ်ကြတယ်။
ဘယ်သူပဲဖြစ်
ဖြစ် နောက်
ဆုံးတော့ သေ
ခြင်းဆိုတဲ့
မရဏမီး
အလောင်ခံရ
မှာပဲလေ။
အဲဒီအခါမှာ

ကို တရားပြ
လိုက်သကဲ့သို့
ချက်ချင်းပင်
အသိတရားရ
လိုက်ပါပြီ။
ကိုယ် ကိုယ်
ကိုယ်သာ ကိုယ်
မပိုင်ဆိုသည်
သင်္ခါရတရား
ကြီးကို မေ့ နေမိ
သည်။ ထိုသင်္ခါရ
တရားမှန်သမျှ
မမြဲ၊ အစိုးမရ

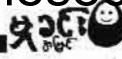
ဘယ်သား၊ ဘယ်သမီးကမှ
မကယ်နိုင်ကြသလို မိမိပြုလုပ်
ခဲ့တဲ့ကုသိုလ် ကောင်းမှုကသာလျှင်
ကယ်တင် ရှင် အစစ်ဖြစ်ပေတယ်
ဒကာမကြီး”

ပါတော့၊ ဒီလိုမှ မငြိမ်းသတ်နိုင်ရင်
ကိုယ့်ကိုပြန်လောင်မြိုက်သွားတတ်
ပါတယ်။ ဒီတော့ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်
မှောက်ပြုပြီး တရားရိပ်ကို ခိုင်
ကျင့်ကြ အားထုတ်ဖို့သာ ကြိုးစား
ပါ။ ဆရာလေးကတော့ လောဘ၊
ဒေါသ၊ မောဟနဲ့ သံယောဇဉ်တွေ
ချုပ်ငြိမ်းတဲ့ ဘုရားရိပ်မှာ အပြီး
အပိုင်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ။ ဒါ
ကြောင့် တားဆီးဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့
တော့၊ ဆရာလေးကိုသာ ခွင့်လွှတ်

ကြပါလား။
ဒေါ်နင်းခသည် ပါးနှစ်ဖက်
ပေါ်မှ မျက်ရည်စီးကြောင်းလေး
များကို လက်ဖမိုးနှင့် သုတ်ပြီး
နောက် မာလာကျော်စွာတစ်
ဖြစ်လဲ ‘ပညာဝတီ’၏ ကျက်
သရေရှိသော မျက်နှာ လေးကို
တစ်မိမိမိမိကြည့်ရင်းက တရား
သံဝေဂရမ်လေတော့သည်။

သမီးဖြစ်သူ၏စကားကြောင့်
ဒေါ်နင်းခမှာ မျက်ရည်များ ဖြိုင်ဖြိုင်
စီးကျနေရလေပြီ။ ဝေဝါးသော
အကြည့်များဖြင့် မမှိတ်မသုန်
ကြည့် နေမိ၏။ သမီးက သူမအား
ကြည့် လင်သော မျက်ဝန်းများဖြင့်

လေးစားစွာဖြင့်
ထက်ထက်ဦးစေ

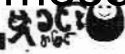

ကိုညွန့်အောင် အရက်သမားသားချင်းမသိ

အလုပ်ကြမ်းလုပ်တဲ့လူ တော်တော်များများက အရက်သောက်ပြီး အလုပ်လုပ်ရင် အလုပ်ပိုလုပ်နိုင်တယ်။ အလုပ်ပိုတွင်ကျယ်တယ်။ များများလုပ်နိုင်တယ် လို့လည်း ယူဆပြီး သောက်ကြတယ်။ သူတို့အနေနဲ့ အရက်သောက်ရင် အားရှိတယ်၊ ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်၊ အမောခံနိုင်တယ်၊ အပူဒဏ်လည်း ခံနိုင်တယ် စသဖြင့် သူတို့အယူအဆနဲ့သူတို့ သောက်နေကြတာပဲ။ တကယ်တမ်းကတော့ အရက်သောက်တဲ့ သူဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အားအင်ဆုတ်ယုတ်လာပြီး ခန္ဓာကိုယ်ရှိ အသားအရေပါ ခန်းခြောက်လာပါတယ်။ ဒီနောက်တော့ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာပါ ပြောင်းလဲလာပြီး ငယ်ငယ်ရွယ် ရွယ် ရွယ် နဲ့ ရပ် ရည် ကြမ်းတမ်းတဲ့

လက္ခဏာတွေ ပေါ်လာပါတော့တယ်။ နောက်ပိုင်း စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွေပါ ပြောင်းလဲလာပြီး မွေးရာထိ မူလစိတ် ပျောက်တဲ့အထိ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

အရက်သောက်တာဟာ အားရှိတယ်၊ သွက်လက် ပေါ့ပါးတယ်လို့ ထင်တာဟာ အရက်ထဲမှာပါတဲ့ အယ်လ်ကိုဟောအရှိန်နဲ့ သွေးပူပြီး ဖြစ်တာမျိုးပဲ။ ကောင်းတဲ့ ပေါ့ပါးမှုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်နည်းပြောရရင် ဣန္ဒြေကို ထိန်းသိမ်းတဲ့ အင်အားများ အခိုက်အတန့် ပျက်စီးသွားပြီး၊ ဒါမှမဟုတ် အဖျက်ဆီးခံရပြီး အထိန်းမဲ့ဖြစ်ကုန်တာမျိုးလို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီလိုဖြစ်တာကို အရက်သောက်တဲ့သူများက အရက်သောက်ရင် အားတိုးလာ တယ်လို့ ထင်နေကြတာပဲ။

အမှန်က...တော့ အားတိုးလာတာမဟုတ်ပါဘူး။ မူးနေ
တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မထိန်းနိုင်ဖြစ်တာကို သွက်
လက်ပေါ့ပါးတယ်လို့ ယူဆပြီး အားအင်တိုး လာတယ်
ထင်မိတာပါ။ အားအင်အစစ် မဟုတ်ပါဘူး။

ယခုလက်ရှိ အခြေအနေမှာ စီးပွားရေး၊ ကြီးပွား
ရေးကိုသာ ကြည့်တတ်တဲ့ လုပ်ငန်းရှင်များကတော့
အရက်ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ပဲ တာစူနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။
အရက်သောက်လို့ လူတွေဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်
တယ်၊ စီးပွားပျက်တယ်၊ လင်ကွဲမယားကွဲ ဖြစ်ရတာ
တွေ၊ နောက်ဆုံး စိတ်မကျန်းမာတဲ့ဖြစ်လာတာတွေ၊
အရက်စွဲသူဘဝ ရောက်ရတဲ့သူတွေလည်း မနည်းဘူး
ဆိုတာကို အရက်ဖြင့်စီးပွားရှာဖွေနေတဲ့သူတွေအားလုံး
လည်း သိကြမှာပါ။ ဘယ်လိုမှ ကောင်းကျိုးမပေးတဲ့
ဒီအရက်ကို ဘာကြောင့်များ စွဲလမ်းနှစ်သက်နေရတာ
လဲဆိုတာကို စဉ်းစားလို့မရပါဘူး။ စီးပွားရေးသမားများ
ကတော့ အရက်သောက်တာ မကောင်းဘူးလို့သိ
လည်း ရောင်းမှာပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့က
စီးပွား ရေးတစ်ခုတည်းပဲ ကြည့်တတ်လို့ပါပဲ။

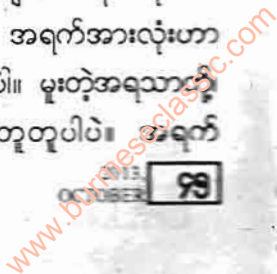
နိုင်ငံတိုင်းလိုလို သူ့နိုင်ငံနဲ့သူ အရက်ချက်ကြ

**နိုင်ငံပေါင်းစုံက
အရက်ကို အပြိုင်အဆိုင်
ချက် ဖျပ်နေကြတယ်။
အရက်ကောင်းလည်း
ကြိုက်ကြတယ်။
အရက်ကောင်း
ကြိုက်တဲ့သူများကတော့
နိုင်ငံပေါင်းစုံကဝင်တဲ့**

တယ်။ သောက်သုံးတဲ့ လူဦးရေလည်း နေ့စဉ်နဲ့အမျှ
တိုးလာသလို အရက်ချက်တဲ့ စက်ရုံကြီးတွေလည်း
အပြိုင်အဆိုင် ထုတ်လုပ်ရောင်းချနေကြတာကို မြင်
တွေ့နေရပါတယ်။ ကြော်ငြာဈေးကွက်ထဲမှာလည်း
အရက်ကို အခမဲ့တိုက်ခြင်းဖြင့် ဈေးကွက်ချဲ့ထွင်နေ
တာလည်း ရှိပါတယ်။ အရက်မသောက်တတ်သေးတဲ့
လူများကို အစမ်းသဘော မြည်းခိုင်းပြီး အရက်သမား
ဖြစ်အောင်လုပ်တဲ့သဘောပါပဲ။ ဒီလိုမြည်းစမ်းရင်းနဲ့
အရက်သမားဘဝ ရောက်သွားသူတွေ အများအပြား
ရှိပါတယ်။ အရက်သမားဘဝ ရောက်သွားတဲ့သူတွေ
အများအပြားရှိပါတယ်။ အရက်သမားဘဝ ရောက်
သွားတဲ့သူတွေဟာ တစ်ခွက်တစ်ဖလား မြည်းစမ်းရင်း
ရောက်သွားတဲ့သူတွေပါပဲ။

နိုင်ငံပေါင်းစုံက အရက်ကို အပြိုင်အဆိုင် ချက်
လုပ်နေကြတယ်။ အရက်ကောင်းလည်း ကြိုက်ကြ
တယ်။ အရက်ကောင်းကြိုက်တဲ့သူများကတော့ နိုင်ငံ
ပေါင်းစုံကဝင်တဲ့ တံဆိပ်မျိုးစုံ၊ အရက်မျိုးစုံ ရှာသောက်
တတ်တဲ့လူများလည်းရှိပါတယ်။ အဲဒီလို တံဆိပ်မျိုးစုံ၊
အရက်မျိုးစုံ ရှာသောက်တတ်တဲ့သူများက ဘယ်နိုင်ငံ
က ဘယ်အရက် ဘယ်လိုကောင်းတယ်ဆိုတာကို သိ
ကြပါတယ်။ ယခုလက်ရှိအချိန်မှာတော့ အရက်
အကောင်းဆုံးက ပြင်သစ်နိုင်ငံလို့ ဆိုပါတယ်။ အရက်
ကို စီးပွားရေးအနေနဲ့ ဖိစီးစီးလုပ်ပြီး နိုင်ငံတကာကို
အများဆုံးဖြန့်ချိရောင်းချနေတာကတော့ အီတလီနိုင်ငံ
ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ပြင်သစ်၊ ဆိုဗီယက်ယူနီယံ
(ယခု ရုရှား)၊ စပိန်၊ အာဂျင်တီးနား၊ အမေရိကန်
(U.S.A) စတဲ့နိုင်ငံများဖြစ်ကြောင်းလည်း သိရပါတယ်။

ဘယ်နိုင်ငံက ဘယ်လိုချက်ချက် အရက်တိုင်းက
တော့ သောက်ရင်မူးတာပါပဲ။ အရက်အားလုံးဟာ
အရောင်နဲ့တံဆိပ်သာ ကွဲလွဲမှာပါ။ မူးတဲ့အရသာကို
ဖြစ်တဲ့ရောဂါတို့ကတော့ အတူတူပါပဲ။ အရက်

အသောက်များလို့ အဲဒီကဖြစ်တဲ့ရောဂါကတော့ အသည်းရောဂါဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံတကာမှာ အရက် သောက်လို့ ရောဂါရပြီး ဆေးရုံတက်ရတာတွေများ တယ်လို့ဆိုပါတယ်။ အရက်ချက်တဲ့နိုင်ငံတွေက သူ့ နိုင်ငံနဲ့သူ တစ်မျိုးကောင်းတော့ ထွက်ကြတယ်။ ဘယ် နိုင်ငံက ဘာအရက်ကောင်းတယ်ဆိုတာကို အရက်မျိုး စုံအောင် သောက်တဲ့သူတစ်ဦး ပြောပြတာကတော့ ပြင်သစ်က ကော့ညက်၊ အီတလီက ပိုင်၊ စကော့ တလန်က ဝီစကီ၊ ရုရှားက ဗော့ဒ်ကာ၊ အညာက ထန်းရည်၊ ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီးက ခနီရည်၊ တောင်တန်းဒေသက ခေါင်ရည်၊ ဘုံဆိုင်က အရက် ဖြူလို့ဆိုပါတယ်။

အရက်ကို မြည်းစမ်းရင်းနဲ့ စွဲလမ်းနှစ်သက်သွား တဲ့ လူငယ်လေးတစ်ဦး တွေဖူးတယ်။ သူ့နာမည်က ကိုဇော်။ အသက် (၂၀)မှာ မြို့တက်ပြီး ငွေရှာစားတယ်။ ရတဲ့အလုပ်က စားပွဲထိုး (ဝိတ်တာ)၊ စားသောက်ဆိုင် ကြီးမှာ လုပ်ရတယ်။ စားသောက်ဆိုင်ကြီးဆိုတော့ သီး သန့်ခန်းတွေလည်းများတယ်။ အဲဒီ သီးသန့်ခန်း တွေ တစ်ခန်းနဲ့တစ်ခန်း လူချင်းမမြင်ရအောင် ခန်းဆီးလိုက် ကာလေးတွေ တပ်ဆင်ပေးထားတယ်။ အရက် စသောက်ခါစ လူငယ်လေးတွေရယ်၊ အရက် သောက် တာကို မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေမြင်ရင် အထင် အမြင်သေးမှာစိုးရိမ်တတ်တဲ့ လူကြီးပိုင်း တွေရယ်။ နောက်ပြီး ကိုယ်အရက်သောက်နေတာကို သူများတွေ မသိအောင် ခွက်ပုန်းချတဲ့သူများကလည်း အဲဒီလိုခန်းဆီးလိုက်ကာလေးတွေ တပ်ဆင်ပေးထားတဲ့ စား သောက်ဆိုင်မှ သူတို့က ဝင်သောက်ကြတာ။

တစ်ခါတလေမှ သောက်တတ်တဲ့သူများက အဲ ဒီလို သီးသန့်ခန်းပါတဲ့ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာပဲ သောက်လေ့ရှိကြတယ်။ သူတို့က အရက်သမားမဖြစ် သေးဘူး။ အစပဲရှိသေးတော့ အစားပဲအားထားကြ

**သောက်တာကတော့ စားကောင်း၊ အိပ်ပျော်
အောင်ဆိုတဲ့သဘောလောက်ပဲ ထားတတ်ကြတာ။
သူတို့ အရက်ဆိုင် တစ်ခါထိုင်ရင် မှာသောက်တဲ့
မှာသောက်တဲ့ အရက်ကို
ကုန်အောင်သောက်လေ့မရှိကြဘူး။
အနည်း ဆုံး ဖန်ခွက်ထဲမှာ လက်နှစ်လုံးလောက်ကျန်တတ်
ကြတယ်။ ဒါကလည်း အပျော်သဘော စမ်းသောက်
ဟဲ့သူတိုင်း ကျန်တတ်ကြပြီပဲ။ ဒီလိုကျန်တာလေး
တွေကို ကိုဇော်တို့လို စားပွဲထိုးလေးတွေက မြင်ပါများ
တော့ သွားရည်တများများဖြစ်ပြီး ယူသောက်မိကြ
တယ်။**

အဲဒီလို ဧည့်သည်တွေ စားသောက်ပြီးလို့ ပိုလှ တဲ့ အမြည်းနဲ့အရက်ကို ဆိုင်ရှင်အလစ်မှာ ဦးတဲ့စားပွဲ ထိုးက ဝင်ကပ်လိုက်တာပဲ။ စားပွဲထိုးတွေက သူတို့ လက်ကျန်အရက်သောက်တာကို ဆိုင်ရှင်မသိဘူးလို့ ထင်မှတ်နေကြတာ။ တကယ်တမ်းကျတော့ ဆိုင်ရှင် က မသိချင်ဟန်ဆောင်နေတာပါ။ သိတာပေါ့။ ဆိုင် မှာရှိတဲ့ ဝန်ထမ်းအားလုံးကို အုပ်ချုပ်နေတာပဲ။ ဘယ် ဝန်ထမ်းက ဘယ်လိုစိတ်ဓာတ်မျိုးရှိတယ်ဆိုတာ အားလုံးကိုသိတာပဲ။ စားပွဲထိုးတွေ လက်ကျန်အရက် သောက်တာပဲ။ ပုလင်းအသစ်ဖွင့်သောက်တာမှမဟုတ်

ဘာ။ ပုလင်းအသစ်ဖွင့်သောက်ရင်တော့ ပြောမှာပေါ့။ ဆိုင်ရှင်ပဲ၊ လှစ်လှစ်လေးပါ။ သူတို့ အဲဒီလို လက်ကျန် အရက်လေးတွေ သောက်ရင်းနဲ့ စွဲသွားတော့လည်း ဆိုင်မှာ လူမြဲတာပေါ့လို့ မှတ်ယူပြီး မပြောဘဲနေတာ ပေါ့။

ကိုဇော်လည်း စားသောက်ဆိုင်မှာ အရက်လက်ကျန်လေးတွေသောက်ရင်းနဲ့ အလုပ်မြဲနေတဲ့သူပါ။ အရက်က အလကားသောက်ရတော့ သူတို့မှာ လစ်စစ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ ရရင် ရသလိုသောက်တာပဲ။ နည်းသည်ထပြန်သွားတဲ့အခါ ခွက်ထဲမှာ ကျန်တဲ့ အရက်က နည်းသည်ဖြစ်စေ၊ များသည်ဖြစ်စေ ဆူလစ်ရင် လစ်သလို မော့ချလိုက်တာပဲ။ သီးသန့်ခန်းလေးတွေဆိုတော့ တော်ရုံတန်ရုံ အပြင်လူမြင်နိုင်လို့ ကိုဇော်တို့လို အရက်ချိုးကပ်နေတဲ့ စားပွဲထိုးလေးတွေ ကစ်ချင်တိုင်း ကစ်လို့ရနေတာပဲ။ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ စားပွဲထိုးလုပ်တဲ့သူ တော်တော်များများ အသောက်အစားနဲ့ မကင်းဘူး။ သူတို့ ဆူမှာက နေ့စဉ်သောက်စားနေတဲ့ မြင်ကွင်းကို မြင်ပါများတော့ သူတို့လည်း သွေးနဲ့ကိုယ်၊ သားနဲ့ ကိုယ်ပဲ။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ သောက်ကြည်ချင်တာ ပေါ့။

**ကိုဇော်လည်း စားသောက်ဆိုင်မှာ
အရက်လက်ကျန်လေးတွေသောက်ရင်းနဲ့
အလုပ်မြဲနေတဲ့သူပါ။
အရက်က အလကားသောက်ရတော့
သူတို့မှာ လစ်စစ်ဆိုတာ မရှိဘူး။
ရရင် ရသလိုသောက်တာပဲ။
နည်းသည်ထပြန်သွားတဲ့အခါ
ခွက်ထဲမှာ ကျန်တဲ့ အရက်က
နည်းသည်ဖြစ်စေ၊ များသည်ဖြစ်စေ
ဆူလစ်ရင် လစ်သလို မော့ချလိုက်
တာပဲ။ သီးသန့်ခန်းလေးတွေဆို
တော့ တော်ရုံတန်ရုံ အပြင်လူ
မြင်နိုင်လို့ ကိုဇော်တို့လို အရက်
ချိုးကပ်နေတဲ့ စားပွဲထိုးလေးတွေ
ကစ်ချင်တိုင်း ကစ်လို့ရနေတာပဲ။
စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ စားပွဲထိုး
လုပ်တဲ့သူ တော်တော်များများ
အသောက်အစားနဲ့ မကင်းဘူး။
သူတို့ ဆူမှာက နေ့စဉ်သောက်စား
နေတဲ့ မြင်ကွင်းကို မြင်ပါ
များတော့ သူတို့လည်း သွေးနဲ့
ကိုယ်၊ သားနဲ့ ကိုယ်ပဲ။
ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ သောက်
ကြည်ချင်တာ ပေါ့။**

ဒီတော့ သောက်တော့တာပေါ့။
ခေတ်စနစ်တွေ ပြောင်းလာတာနဲ့အမျှ စားသောက်ဆိုင်တွေလည်း ဖွဲ့စည်းပုံပြောင်းလာပါတော့တယ်။ အရင်က အရက်သောက်ရင် လူမြင်မခံဝံ့လို့ ခန်းဆီးလိုက်ကာလေးတွေ တပ်ဆင်ပေးထားရတယ်။ အဲဒီလို ခန်းဆီးလိုက်ကာလေးတွေနဲ့ တပ်ဆင်ထားတဲ့ ဆိုင်မှ လူပိုစည်တာ၊ ပိုရောင်းရတာ။ အခုတော့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားပြီ။ အရက်ဆိုင်ကို လူမြင်ကွင်းမှာ ရောင်းမှ ပိုရောင်းရတာ။ ပလက်ဖောင်းပေါ်ထိ ခုံခင်းရောင်းတဲ့ဆိုင်ဆို ပိုလို့ရောင်းကောင်းနေသေးတယ်။ အရက်သောက်တာကို ဂုဏ်ယူစရာလို့ထင်ပြီး လမ်းပေါ်လူ မြင်ကွင်းမှာတောင် ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် သောက်လာကြပြီ။

စားသောက်ဆိုင်ပုံစံပြောင်းလာတော့ ကိုဇော်လုပ်တဲ့ စားသောက်ဆိုင်လည်း ပုံစံပြောင်းသွားပြီး လူ မြင်ကွင်းမှာမဲ ရောင်းတော့တယ်။ ဒီလိုပုံစံပြောင်းလိုက်တော့ စားပွဲထိုးလေးတွေအတွက် လက်ကျန်သောက်ဖို့ရာ အခွင့်အလမ်းတွေ ပိတ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သောက်လို့မရတော့ဘူး။ အရက်ကလည်း စွဲနေပြီဆိုတော့ မသောက်ဘဲလည်း မနေနိုင်တော့ဘူး။ ဒီတော့ သောက်လို့ရတဲ့ နည်းလမ်းရှာရတယ်။ အကြိုက်ချင်း တူတဲ့ စားပွဲထိုးတွေစုပြီး ညဘက်မှာသောက်ဖို့ စီစဉ်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီလို စီစဉ်လိုက်တဲ့သူကတော့ ကိုဇော်ပဲ။ သူတို့လုပ်တဲ့ စားသောက်ဆိုင်မှာ အရက်အများဆုံးသောက်နိုင်သူကို ဆုပေးမယ်ဆိုရင် ကိုဇော်က ဆုအများဆုံးရမှာပဲ။

သူတို့ ညဘက်မှာ ခိုးသောက်တဲ့အရက်က လက်ကျန်အရက် မဟုတ်ပါဘူး။ ပုလင်းအသစ်တွေကို နေ့ခင်းဘက်မှာ ဆိုင်ရှင်မသိအောင် ဝှက်ယူသိမ်းဆည်းပြီး ညဘက် အလုပ်နားချိန်မှာ ခိုးသောက်ကြတာ။

သူတို့ဒီလိုလုပ်နေတာကို ဆိုင်ရှင်ကသိတော့ အလုပ်
ကနေ ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အလုပ်ထုတ်ခံရတဲ့ စား
ပွဲထိုးတချို့က အခြားဆိုင်တွေပြောင်းပြီး အလုပ်ပြန်
လုပ်ကြတယ်။ ကိုဇော်ကတော့ နောက်ထပ် ဘယ်ဆိုင်
မှ မလုပ်ချင်ဘူးဆိုပြီး သူ့မွေးရပ်မြေ ရွာကိုပြန်သွား
တယ်။

အရက်သမားဆိုတော့ ရွာရောက်တယ်ဆိုရုံရှိ
သေး အရက်ဆိုင်တန်းဝင်တာ။ အရက်မူးနေအောင်
သောက်တယ်။ မူးနေတော့ ဆိုင်ရှင်ကိုရစ်တယ်။ သူ
မြို့မှာ သောက်ခဲ့တဲ့ အရက်မျိုးစုံကို ရွတ်ပြပြီးမှာတယ်။
ဆိုင်ရှင်က အဲဒီအရက်တွေက နိုင်ငံခြားအရက်မို့ ဈေး
အရမ်းကြီးတယ်။ ဒါကြောင့် ဆိုင်မှာတင်မရောင်းနိုင်
ဘူး။ ပြီးတော့ အရက်ဖြူလိုင်စင်ယူထားတာမို့
ဒီအရက်နီနဲ့ပတ်သက်တာ ဘာမှမထားဘူးလို့ပြော
တော့ ဆိုင်ရှင်ကို ထထိုးတော့တာပဲ။

ကိုဇော် အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကို လက်သီးနဲ့ထိုးလို့
ဆိုတဲ့သတင်းက ရွာထဲမှာ ဟိုပြော၊ ဒီပြောနဲ့ တစ်
ခဏလေးအတွင်း ပျံ့နှံ့သွားတယ်။ ဒီသတင်းကြား
တော့ မိဘတွေက အရက်ဆိုင်ကို လိုက်လာကြတယ်။
ဆိုင်ထဲမှာလည်း သူတို့သား မူးပြီး ခုံတွေရိုက်ချိုး
ထားတာ ရစရာကို မရှိတော့ဘူး။ သူလည်း ဘယ်
လောက်များ သောက်ထားတယ်မသိဘူး။ ခုံအကျိုး
တွေကြားထဲမှာ မှောက်လဲနေလို့ မိဘတွေက အိမ်ကို
တွဲခေါ်လာရတယ်။ အိမ်ရောက်ပြီး မကြာခင် မှာပဲ
အမူးပြေလို့ ငုတ်တုတ် ထထိုင်တယ်။ သူ့ဘေး
နားမှာရှိတဲ့ မိဘနှစ်ပါးကိုလည်း မြင်ရော တစ်ခါမှ
မမြင်ဘူးသေးတဲ့လူကို မြင်ရတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ မျက်တောင်
မခတ် စိုက်ကြည့်နေလေရဲ့။

ယခုဆိုရင် ကိုဇော် အသက်သုံးဆယ်ရှိပြီး သူ
အရက်စသောက်တော့ အသက်က နှစ်ဆယ်ပဲရှိသေး
တယ်။ စားသောက်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုးလုပ်ရင်း ဧည့်

**အရက်သမားဆိုတော့ ရွာရောက်တယ်ဆိုရုံရှိ
သေး အရက်ဆိုင်တန်းဝင်တာ။
အရက်မူးနေအောင် သောက်တယ်။
မူးနေတော့ ဆိုင်ရှင်ကိုရစ်တယ်။
သူမြို့မှာ သောက်ခဲ့တဲ့ အရက်မျိုးစုံကို
ရွတ်ပြပြီးမှာတယ်။
ဆိုင်ရှင်က ဒဲဒီအရက်တွေက**

သည်တွေ စားသောက်ပြီးလို့ မကုန်ဘဲ ကျန်နေတဲ့
အရက်နဲ့အမြည်းကို စမ်းသောက်ကြည့်ရင်းနဲ့ စွဲသွား
တာ။ အရက်က တကယ်စွဲသွားတော့ ဖြတ်မရတော့
ဘူး။ အရက်နီ၊ အရက်ဖြူ၊ မီးတောက်၊ ခေါင်ရည်
ခနီ၊ ထန်းရည် ရရာသောက်တာပဲ။

အခုတော့ သိပ်မသောက်နိုင်တော့ဘူး။ ဦးနှောက်
နဲ့ အာရုံကြောတွေထိထားလို့ ဆေးခန်းခဏခဏ
နေရတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ယောက်တည်း ရယ်
ရယ်နေတတ်ပြီး ငိုချင်တဲ့အခါလည်း ငိုနေပြန်ရင်
အသောက်များရင် ဒီလိုပဲဖြစ်တတ်တယ်လို့ ဆရာ
တွေက ပြောပါတယ်။ ကိုဇော် လက်သီးနဲ့ထိုးလိုက်
အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်က သူ့ဦးလေးဖြစ်နေတာ
တအား မူးနေတော့ ဦးလေးမှန်းမသိဘဲ ထိုးလိုက်မိ
လို့ဆို တယ်။ ဦးလေးဖြစ်သူကလည်း အရက်အထူး
အကျွံ သောက်ထားလို့ ရုပ်ရည်ကြမ်းတမ်းသွားတဲ့
ရုတ်တရက် မမှတ်မိလို့ မတားလိုက်နိုင်ဘူးလို့ ဆို
ရော။

ကိုညွန့်အောင် (ရွှေပန်းစုံ)

ကုဏ္ဍိကုဏ္ဍိကုဏ္ဍိ
 မိန့်မငယ်ငယ်လေးပွဲတော့
 ချောင်းသာမယ်ချစ်ပွဲ
 HONEY MOON
 လွှဲကံတော့မယ်လေး

သာလေးကွဲ
 သာလေး

ချောင်းသာမယ်ချစ်ပွဲ
 ကုဏ္ဍိကုဏ္ဍိကုဏ္ဍိ
 ကုဏ္ဍိကုဏ္ဍိ
 ချောင်းသာမယ်ချစ်ပွဲ
 ချောင်းသာမယ်ချစ်ပွဲ
 အိတ်လှိုင်ကုဏ္ဍိ
 ကိုဇင်

ချောင်းသာမယ်
 အိတ်လှိုင်ကုဏ္ဍိ
 ကုဏ္ဍိကုဏ္ဍိကုဏ္ဍိ
 ပွဲ...

2012

မောင်သာမန် (ဦးကုန်း)

ငြိမ်းငြိမ်းကလေး

မလ္လိမ္မိမလ္လိမ္မိ

အောင်ကျော်စွာ
ဆွဲ

မြေခကြွေကျတဲ့
မခွမ်းပန်းတစ်ပွင့်

မောင်သာမန် (ဒီးကုန်း)

မှတ်သုံလေရှူး၏ ဟော့ရမ်း
သော့သွမ်းမူကြောင့် မိုးစက်မိုး
ဆိက်တို့သည် မြေပြင်သို့ ကျဆင်း
ပြေနေ၏။ ထိုမိုးစက်မိုးပေါက်တို့၏
ဆီခတ်မှုများကြောင့် ရွာလယ်
ဘောင်ရှိ ခရေပင်အိုကြီးမှ ခရေ
ပန်းကလေးများသည် ရနံ့သင်းပျံ့
စွာ မြေသို့ကြွေသက်နေကြသည်။
ခင်ထားအတွက် ထိုမြင်ကွင်း
များသည် အဆန်းတကြယ်မဟုတ်
ဘဲ မိုးရွာသည့်နေ့ရက်များတွင်
အမြဲတစေ မြင်တွေ့နေရသောမြင်
ကွင်းဖြစ်၏။ သူမ၏ ငယ်စဉ်ကလေး
ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ခရေပင်ပေါ်
မှ ဝဲပျံ့ကျလေသော ခရေပန်းလေး
များကို မြူးထူးပျော်ရွှင်စွာ သူငယ်
ချင်းများနှင့်အတူတကွ ကောက်ခဲ့
ရသည့် နေ့ရက်များသည် မရေ
အတွက်နိုင်အောင် ရှိခဲ့သည်မဟုတ်
ပါလား။

ယခုအခါတွင်မတော့ ထိုခရေ
ပန်းလေးများ မိုးစက်မိုးပေါက်တို့၏
ပယောဂကြောင့် ကြွေဆင်းနေရ
သည့် မြင်ကွင်းကို ခင်ထား မကြည့်
ရက်၊ မမြင်ရက်လေတော့။ အေး
စက်စက်နိုင်လှသည့် မိုးစက်၊ မိုး

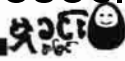

ပေါက်တို့၏ မညှာမတာ ရွာသွန်းမှု
များကြောင့် ဖြူစင်၍ မွှေးရနံ့သင်း
ပျံ့သော ခရေပန်းများသည်

အကြောင်းမဲ့သက်သက် ရက်စက်
စွာ အခြွေခံနေရသည်ဟု သူမ မြင်
မိ၏။ သူမ၏ မျက်ဝန်းထဲ၌ မြင်
တွေ့နေရသည့် ခရေပန်းလေးများ
သည် လွန်စွာသနားဖို့ ကောင်းလှပါ
၏။ နှလုံးသားမရှိ အသိမဲ့ မိုးစက်၊
မိုးပေါက်တို့၏ ရက်စက်မှုသည်
ကမ်းကုန်လှသည်ဟုပင် ခင်ထား
ယူဆသည်။

ခရေပင်မြင့်ပေါ်တွင် မိုးစက်
တစ်ပေါက် ခြွေလေတိုင်း မြေခိမ့်
သို့ ကြွေဆင်းနေရသည့် ခရေပန်း
လေးများကို မြင်ရသည့်တစ်ခဏ
ခင်ထားတစ်ယောက် ရင်၌ဆို၍
မျက်ရည်ဝဲရသည်။ သူမ၏ဘဝ
သည်လည်း မိုးစက်ကြောင့် ခရေ
ပန်းလေးများ၏ဘဝနှင့်မခြား ခံစား
ခဲ့ရသည်ကြောင့် မိမိဘဝအလား
ခရေပန်းလေးများအား စာနာသနား
မိခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ခရေပန်းလေးများသည် မိမိ
၏ဘဝနှင့် ထပ်တူပြုနေသည်ဆို

သော အတွေးတစ်ခုကြောင့် သူမ
၏နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ကြေကွဲသွား
မတတ် နာကျင်စွာ ခံစားနေရပါ၏။
သို့ကြောင့်ပင်.....

“ရက်စက်လိုက်တာ မိုးစက်
ရယ်”

ထိုသို့ ရင်မှ မခံမရပ်နိုင်စွာဖြင့်
သူမ၏နှုတ်ဖျားမှ ပွင့်ထွက်သွားရ
၏။

သူမ၏ ချစ်ရသော မိုးစက်
သည် သူမ၏ ဘဝ
အဖတ်ဆယ်၍ မရအောင်
ချေမှုခွဲသည်ဟု နှလုံး
သား၌ နာကျင်စွာ
ခံစားမိရသည်နှင့်
သူမ၏မျက်ဝန်း၌
မျက်ရည်စများ ပျော်
ဝင်စိုစွတ်လာရသည်။
အစကတည်းကပင်
မိုးစက်နှင့် မတွေ့ခဲ့
ကြရလျှင် သိပ်ကောင်း
မည်ဟု သူမ စဉ်းစားမိ
ခြင်းသည် ယခုအခါတွင်
အရာရာနှောင်းခဲ့ပြီမို့ နောင်တ
တရားတို့ဖြင့် ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရ
သည်က အခါခါပင်။

အသိဉာဏ်နှင့်အတူ ချစ်
တတ်သည့်နှလုံးသားရှိသော သူမ
အား ချစ်ခြင်းတရားဟူသော
ပျားရည်နှင့် ဝမ်းချခွဲ၍ ဘဝတစ်ခု
လုံး ခေါင်းမဖော်ဝံ့အောင် ချေမှုဖျက်

ဆီးခဲ့သော မိုးစက်အကြောင်း
တွေးမိလေတိုင်း ချစ်တတ်သည့်
သူမ၏ နှလုံးသားသည် တဆတ်
ဆတ်နာကြည်းခဲ့ရသည်။

ထိုစဉ်က ခင်ထားတို့မိသားစု
သည် ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေးမှ
အစ ယိုယွင်းယိမ်းယိုင်နေခဲ့သည့်
ကာလဖြစ်သည်။ ထိုအခြေအနေ၌
သူတော်ကောင်းယောင်ဆောင်နေ
သည့် မိုးစက်၏ ရေနစ်တဲ့သူ ဝါး

ကူထိုးခဲ့သည့်အဖြစ်က ခင်ထား၏
ဘဝတစ်ခုလုံး ကြေမှုပျက်စီးလှ
မတတ် ဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။ သူမ၏ဘဝ
တစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ်သွားနိုင်
လောက်သည်အထိ တွေ့ကြုံခံစား
ခဲ့ရလေသော ခင်ထားမှာ နွမ်း
ကြောနေရသော ခရေပန်းလေး

များကို မြင်ရလေတိုင်း မိုးစက်အား
သံယောဇဉ် များ ဖြတ်တောက်
ထားသည့်တိုင် အသည်းနာနာဖြင့်
မေ့ပျောက်မရ နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။
သို့ကြောင့်ပင် သူမ၏ဘဝတစ်ခု
လုံးအား တွေးမိ၊ စဉ်းစားမိလေ
တိုင်းကျဆင်းနေသော မျက်ရည်
များအား တားမရဆီးမရ ဖြစ်ခဲ့
သည်။

ရိုးသားဖြူစင်၍ ချစ်တတ်
သည့် နှလုံးသားပိုင်ရှင် ခင်ထား၏
မေတ္တာ တရားအား ရက်ရက်
စက်စက် ဥပေက္ခာပြုလျက်
လူမဆန်သည့် မိုးစက်၏
ကောက်ကျစ်ယုတ်မာ
များသည် သူ
အတွက် တစ်သက်
မမေ့စရာ အကြောင်း
များပင်ဖြစ်၏။

စိမ်းစိမ်းညိုညို
အူ ပ် ဆို င် နေ သော
ခရေပင်ကြီးတွင် ဖြူစင်လှ
စွာ ဖူးဖူးငုံငုံတချို့၊ ငွားငွားစွင့်စွင့်
တစ်ဖုံဖြင့် ရှိနေကြသည့် မွှေး
ထုံသင်းသည့် ခရေပန်းလေးများ
သည် လေရှူးလေမိုက်တို့၏
တိုက်မှု၊ မိုးစက်မိုးပေါက်တို့၏
တိုက်မှုများကြောင့် မြေခ ကြွေ
နေရပါ၏။ ထိုနည်းတူစွာပင် ခင်
ထား၏ ပျိုမျစ်နုနယ်သော ဘဝ
လေးသည်လည်း မိဘများ၏ က

www.burmeseclassic.com

မာရေးနှင့် စားဝတ်နေရေးကို အကြောင်းခံလျက် သူမ၏ဘဝအား ဇွက်ဆီးခံခဲ့ရသည်ဟု ရင်နာနာဖြင့် ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ တကယ်စင်စစ် ခင် ထား ၏ ဘဝလေးသည် ကံကြမ္မာရိုင်းများကြောင့် အခြေခံ လိုက်ရသည့် ရနံ့သင်းထုံသည် ခရေပန်း လေးတစ်ပွင့်နယ်ဟု ဆိုပါလျှင် မှားမည်တော့ ဟုတ်ပါချေ။

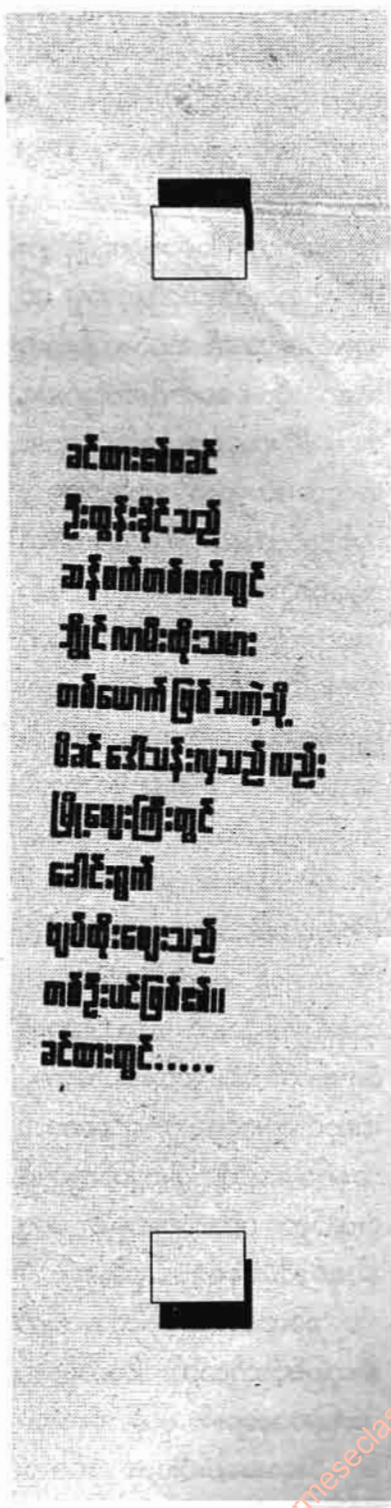
ခင်ထားတို့နေထိုင်သော သရက်တစ်ပင်ရွာလေးသည် အုပ်စုဝင်ကျေးရွာဖြစ်သော်လည်း မြို့နှင့် နီးကပ်နေခြင်းကြောင့် မြို့ဆင်ခြေ ဇိုးဟုဆိုပါက မှန်ကန်ပါလိမ့်မည်။

ခင်ထား၏ဖခင် ဦးထွန်းခိုင်သည် ဆန်စက်တစ်စက်တွင် ဘွိုင်လာမီးထိုးသမားတစ်ယောက် ဖြစ်သကဲ့သို့ မိခင် ဒေါ်သန်းလှသည်လည်း မြို့ဈေးကြီးတွင် ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုးဈေးသည်တစ်ဦးပင်ဖြစ်၏။ ခင်ထားတွင် ညီအစ်ကိုမောင်နှမဆို၍ မောင်အငယ် အောင်မျိုးခိုင်တစ်ဦးတည်းသာရှိ၏။

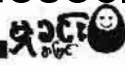
ဖခင်ဖြစ်သူမှာ နံနက် ၄ နာရီ ထိုးခင်ကပင် ဆန်စက်အရောက်သွား၍ ဖွဲချ၊ ရေတင်၊ မီးထိုးစသည့် ဆုတ်ငန်းများ လုပ်ဆောင်ရပါ၏။ နံ

နက် ၄ နာရီထိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆန်စက်ဥသြဆွဲ၍ ကာယလုပ်သားများ စုစည်းစေပြီးနောက် တစ်နေ့တာ ဆန်နှင့် ဆန်ထွက်ပစ္စည်းများ စံနှုန်းမီ ထွက်ရှိနိုင်ရေးအတွက် စက်လည်ပတ်ရပါ၏။ ထိုနည်းတူစွာ မိခင် ဒေါ်သန်းလှသည်လည်း အုန်းမောင်းခေါက်၍ သံဃာတော်များ ဆွမ်းကြီးခံထွက်ချိန်တွင် ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်ပစ္စည်းများဖြင့် အတူဈေးသို့ အချိန်မှန်ရောက်ရ စမြဲဖြစ်၏။ ထိုသမယ၌ပင် ခင်ထား တို့မောင်နှမသည်လည်း အိမ်နီးချင်း သူငယ်ချင်းများနှင့် ရွာလယ် ရှိခရေပင်ကြီးဆီသို့ အရောက်သွားလျက် မြေဥပြန့်ကျဲနေသော မွှေးကြိုင်ထုံသင်းသည် ခရေပန်းလေးများအား အလှအယက် ကောက်ကြစမြဲဖြစ်ပေ၏။

ဟိုယခင်က ခင်ထားတို့မှာ ကလေးသာသာမို့ ခရေပန်းလေးများ ကြွေကျလေတိုင်း ပျော်ရွှင်မြူးထူးခဲ့ရသည်။ ကောက်ယူ၍ရသော ခရေပန်းလေးများအား တချို့ကို သီကုံး၍ ဘုရား၌ကပ်ကြ၏။ တချို့ကိုမူ နီးကြီးမျှင်မျှင်လေးများဖြင့် သီကုံးလျက် အချိန်မီ ရောင်းချနိုင်ရေးအတွက် ဈေးထဲ၌ရှိသော အမေ့ထံသို့ အလျင်အမြန် ပို့ပေးကြရ၏။ ထိုစဉ်က ကလေးအရွယ်

**ခင်ထား၏ခင်
ဦးထွန်းခိုင်သည်
ဆန်စက်တစ်စက်တွင်
ဘွိုင်လာမီးထိုးသမား
တစ်ယောက် ဖြစ်သကဲ့သို့
မိခင် ဒေါ်သန်းလှသည်လည်း
မြို့ဈေးကြီးတွင်
ခေါင်းရွက်
ဗျပ်ထိုးဈေးသည်
တစ်ဦးပင်ဖြစ်၏။
ခင်ထားထွင်.....**

ခင်ထားမှာ ခရေပန်းလေးများ သီ
၍ရောင်းချပါက ပိုက်ဆံရသည်ဟူ
သော အသိသာရှိပါ၏။ မည်သို့
သော အတွေးဆန်းများမှ တွေး
တောနိုင်ခြင်း မရှိသေးပေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အချိန်များ
ကြာညောင်းလာသည်နှင့်အမျှ ခင်
ထားတစ်ယောက် ဆယ်ကျော်သက်
အရွယ်သို့ ရောက်ရှိလာခြင်းနှင့်
အတူ မိန်းကလေးတို့၌ရှိသင့်သော
အလှအပတရားတို့သည် အစွမ်း
ကုန် ပွင့်လန်းလာကြသည်ဟု ဆို
ရပေမည်။ ခင်ထားသည် မိန်း
ကလေးတို့၌ ရှိအပ်၊ ရှိသင့်သည့်
လှပခြင်းကြန်အင်လက္ခဏာများ
ပြည့်စုံလာသည်နှင့်အတူ လှပခြင်း
ကို ပို၍မက်မောတွယ်တာလာခဲ့
သည်မှာ ထူးဆန်းလှသည်ဟု မဆို
နိုင်ပေ။ သို့သော် နွမ်းပါးသော မိ
သားစုမှ ပေါက်ဖွားလာသောသူဖြစ်
ခြင်းကြောင့် ခေတ်မီသော လှပ
ဆန်းပြားမှုများကို အသာထား၍
ကျေးလက်သမီးပျိုလေး၏ သဘာဝ
အလှတရားနှင့်အတူ ရှင်မတောင်
သနပ်ခါးရေကျဲ ပါးကွက်ကွက်၍
ရိုးယဉ်စွာ ဝတ်စားခြင်းဖြင့် ကျေ
နပ်နှစ်သိမ့်နေရပေသည်။

ခင်ထားသည် အလှအပမြတ်
နိုးသူဖြစ်သော်လည်း လက်ရှိဘဝ
အခြေအနေများက ပိုမို၍ အလှအပ
ကို ဦးစားမပေးပါပေ။ ခင်ထား

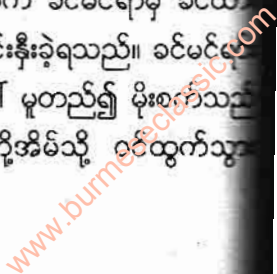
**မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ
အချိန်များ
ကြာညောင်းလာသည်နှင့်အမျှ
ခင် ထားတစ်ယောက်
ဆယ်ကျော်သက် အရွယ်သို့
ရောက်ရှိလာခြင်းနှင့် အတူ
မိန်းကလေးတို့၌
ရှိသင့်သော
အလှအပတရားတို့သည်
အစွမ်းကုန်
ပွင့်လန်းလာကြသည်ဟု....**

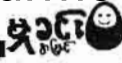
သည် ရှစ်တန်းအထိ ပညာသင်
ကြားခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် မိသားစု၏
ဘဝအခက်အခဲများအရ ကျောင်း
ထွက်ခဲ့ရ၏။ ခင်ထားသည် အိမ်၌
ပင် ထမင်းချက်၊ ဟင်းချက်ဖြင့်
လည်းကောင်း၊ မိခင်အား
ဈေးကူရောင်း ခြင်းဖြင့်လည်း
ကောင်း ကူညီနေရပါ၏။ မောင်

ငယ်ဖြစ်သူမှာ သူမတို့ အိမ်တွင်
အငယ်ဆုံးဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကျောင်း
တက်၊ ကျောင်းဆင်း၊ ကစားခြင်း
ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်၍နေလေ၏။

နောက်ပိုင်းကာလများတွင်
ခင် ထား၏ဖခင် ဦးထွန်းခိုင်မှာ
အလုပ် ပင်ပန်းသည့်ဒဏ်များ
ကြောင့် အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲလေ
တော့သည်။ စက်ပိုင်သူဌေးက
လူမှုရေးအရ ကူညီထောက်ပံ့ပေး
ခဲ့သော်လည်း ရေရှည်မဟုတ်ခြင်း
ကြောင့် မိသားစု စားဝတ်နေရေး
အတွက် ကျပ်တည်းမြဲ ကျပ်တည်း
၍သာနေလေ၏။ မိခင်၏ ဈေး
ရောင်းခြင်းမှ ရရှိသည့် ဝင်ငွေသည်
မဆိုစလောက်မို့ ခင်ထားတို့မှာ
မလောက်ငဲ့ပါ။ ဖခင်အတွက်
ဆေးဝယ်ဖို့ပင် အနိုင်နိုင်ဖြစ်နေ
ခြင်းကြောင့် ဖခင်မှာ ဆေးမှန်မှန်
မသောက်ရသည့် အခြေအနေ
ဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။

ထိုအချိန်သည် ခင်ထား၏
ဘဝ၌ မိုးစက်သည် တွယ်ငင်စရာ
မြက်ပင်လေးတစ်ပင် ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ မိုး
စက်သည် ခင်ထားတို့နှင့် ဆွေမျိုး
နီးစပ်တော်သော ကိုအေးမြင့်ထံသို့
ရောက်လာသည်မှ အစပြု၍ တွေ့
ဆုံနှုတ်ဆက် ခင်မင်ရာမှ ခင်ထား
တို့နှင့် ရင်းနှီးခဲ့ရသည်။ ခင်မင်ရာ
နီးမှုအပေါ် မူတည်၍ မိုးစက်သည်
ခင်ထားတို့အိမ်သို့ ဝင်ထွက်သွား

ထားခဲ့သည်။ ရွာရှိမိန်းကလေးများသည် မိုးစက်အား စိတ်ဝင်စားကြ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုမူ မိုးစက်သည် ဆံပင်ရှည်ရှည်ဖြင့် မိန်းမချော ချောသူဖြစ်ပေ၏။

မိုးစက်အား ရွာရှိမိန်းကလေးများ စိတ်ဝင်စားကြသည့်နည်းတူ ခင်ထားသည်လည်း မိုးစက်အား စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ ကိုအေးမြင့်တို့ အိမ်တွင် မည်သည့်လုပ်ငန်းမျှ လုပ်တိုင်ခြင်းမရှိဘဲ ကာလတာ့ဆည်နေ ထိုင်ခြင်းမှာလည်း ခင်ထားအတွက် ပို၍စိတ်ဝင်စားစေရသည်။ မိုးစက်သည်လည်း ခင်ထားအား စိတ်ဝင်စားသည် ပမာ ခြံခြင်းကြောင့် ခင်ထားမှာ နှလုံးသား၏တုန်လှုပ်ခြင်းကို ခံစားခဲ့ရသည်။ မိုးစက်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံတိုင်း ခင်ထား ရင်ခုန်ရသည်။ မိုးစက်ချစ်ရေးဆိုပါက ခင်ထားသည် ငြင်းကွယ်မှုမရှိဘဲ လက်ခံရန် အသင့်ရှိနေ၏။

ထိုအချက်ကို သိနေသော မိုးစက်သည် ခင်ထား၏အချစ်ကို တောင်းခံခဲ့၏။ မိုးစက်၏ ချစ်ရေးဆိုမှုအပေါ် ခင်ထားသည် ဝမ်းသာကြည်နူးစွာဖြင့်

လက်ခံခဲ့သည်။ ခင်ထား၏ အချစ်ကိုရသည်နှင့် မိုးစက်သည် ပိုမိုရဲတင်းစွာဖြင့် လက်ရဲဇက်ရဲနိုင်လာသည်။ ခင်ထားသည် မိုးစက်၏ လက်ရောက်ကျူးလွန်မှုအား အပြစ်မမြင် ချစ်ခင်လျက် ပို၍ပင် ကြည်နူးခဲ့ရသည်။

မိုးစက်သည် ရန်ကုန်မှဖြစ်ပြီး မိဘများမှာ ချမ်းသာသူများဟု သိရ၏။ မိုးစက်သည် ငွေကြေးသုံးစွဲ

မှုများ၌ လိုသည်ထက် ပိုနေသည်မို့ သူဌေးသားတစ်ယောက်ဟု တစ်ရွာလုံး ယုံကြည်ကြပါ၏။

တစ်နေ့တွင် မိုးစက်သည် ခင်ထား၏မိဘများအား ဖွင့်ဟပြောကြားခဲ့ပါ၏။

“ဦးနဲ့အဒေါ်ခင်ဗျား.....ကျွန်တော်ပြောမယ့်စကားကို နားနဲ့မနာဖဝါးနဲ့နာပါခင်ဗျာ၊ ဦးတို့ရဲ့သမီးခင်ထားနဲ့ ကျွန်တော် လူငယ်ဘာဝမေတ္တာမျှနေကြပါပြီ၊ ဒါကြောင့် ခင်ထားကို မိကောင်းဖခင်သားသမီး ပီသစွာနဲ့ တောင်းရမ်း လက်ထပ်နိုင်ဖို့ ကျွန်တော် မိဘတွေဆီပြန်ပြီး ခွင့်ပန်ရပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်နဲ့ခင်ထားကိစ္စကို ဦးနဲ့အဒေါ်တို့ လက်ခံပေးကြပါခင်ဗျာ၊ လက်ခံပေးလိမ့်မယ်လို့လည်း ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်”

ခင်ထား၏မိဘများမှာ မိုးစက်၏ အကူအညီအထောက်အပံ့တချို့ ရနေသည်မို့ မိုးစက်၏ဖွင့်လှစ်တောင်းဆိုမှုကို မည်သို့မျှ မပြောသာဘဲ လက်ခံသည့် သဖွယ် ငြိမ်သက်၍နေကြ၏။ မိုးစက်က သူတို့၏သမီးခင်ထားအား မိသားဖ သားပီတိတောင်းဆို လက်ထပ်မည်

ဆိုပြန်တော့ လူကြီးမိဘပီသစွာ ကျေနပ်စွာ လက်ခံရမည်သာဖြစ် သည်။ ယင်းကြောင့်.....

“အေးကွယ်၊ အခုလို မောင် ရင့်ဘက်က မိကောင်းဖခင်သား သမီးပီသစွာ ဦးတို့သမီးကိုတောင်း ရမ်းလက်ထပ်မယ်ဆိုတော့ ဦးတို့က လည်း လက်ခံရမှာပေါ့။ ဦးတို့ လူ ကြီးတွေ ဘာမှကန့်ကွက်စရာမရှိပါ ဘူးကွယ်၊ ဦးတို့သမီးနဲ့ မောင်ရင့် ကို သဘောတူပါတယ်။ မင်းရဲ့မိဘ တွေကို ပြန်အကြောင်းကြားမယ်ဆို တော့ ပိုပြီး သင့်လျော်မှန်ကန်တာ ပေါ့”

မိမိဖြစ်ချင်သောဆန္ဒအား သဘောတူညီမှုရသည်နှင့် မိုးစက် က.....

“နောက်တစ်ခုပြောဖို့ ရှိပါ သေးတယ် ဦး၊ ကျွန်တော် ရန်ကုန် ကို ခဏပြန်တဲ့အခါမှာ ခင်ထားက ရန်ကုန်မရောက်ဘူးလေတော့ ခင် ထားကို ရန်ကုန်ရောက်ဘူးအောင် ခေါ်သွားချင်ပါတယ်။ ခင်ထားကို ရန်ကုန်ကဘုရားတွေ ပူးစေချင်တာ ကတစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော့်ရဲ့မိဘ တွေ ခင်ထားကို မြင်ဘူးစေချင်တာ က တစ်ကြောင်းကြောင့် ရန်ကုန် ကို ကျွန်တော်နဲ့အတူ ထည့်လိုက် စေချင်ပါတယ်”

မိခင် ဒေါ်သန်းလှသည် သမီး ဖြစ်သူ ခင်ထားအားကြည့်လိုက်ပြီး

သက်ပြင်းချလျက်.....

“သမီးခင်ထားက ရောက်ဘူး အောင် လိုက်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ အဒေါ်တို့ မတားပါဘူးကွယ်၊ မိုး စက်ကို မိကောင်းဖခင်သားသမီးလို အဒေါ်တို့ယုံကြည်လို့ သမီးခင်ထား က လိုက်ချင်တယ်ဆိုရင် အဒေါ်တို့ ခွင့်ပြုရမှာပေါ့”

ခင်ထား၏ လိုက်လိုသည့် သဘောဆန္ဒဖြင့် ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံ မှုကြောင့် မိုးစက်သည် ခင်ထား အား နှစ်လိုစွာ ရန်ကုန်သို့ခေါ်သွား ခဲ့လေ၏။ ခင်ထားသည် ချစ်သူနှင့် အတူ ခရီးသွားခြင်းကို အထူးကျေနပ်နေပါ၏။ ယင်းသို့ဖြင့် ရထား ပေါ်တွင် မိုးစက်၏ရင်ခွင်ထဲ၌ ခေါင်း မှီလျက် တောင်းပန်တိုးလျှိုးသံဖြင့် ခင်ထားက စကားဆိုလာ၏။

“မိုးစက်ကို ယုံကြည်လို့ သိပ် ချစ်လို့ မောင်တစ်မျက် တစ်ရွာထင် ပြီး လိုက်ခဲ့တာပါနော်၊ ခင်ထားကို တော့ ပစ်ထားပါနဲ့ မိုးစက်ရယ်၊ ရန်ကုန်ဆိုတာ ခင်ထား မရောက် ဘူးတဲ့အရပ်မို့ လူတွေနဲ့ ပြောဆို ဆက်ဆံရမှာ ကြောက်တယ်ရှင်၊ မိုး စက်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ ရိုးသား စွာ ဝန်ခံရမယ်ဆိုရင် ခင်ထားက မိုးစက်ကို သိပ်ချစ်တဲ့၊ ရိုးသားတဲ့ တောသူမလေးပါရင်”

အကယ်၍သာ မိုးစက်သည် မနုဿမုဆိုးရိုင်းတစ်ယောက်ဖြစ်

www.burmeseclassic.com

ခင်စာသည့်
 မိုးစက်အား
 မောင့်တစ်မျက်
 တစ်စွာ ထင်စားသည့်ကြောင့်
 ညအားချစ်တတ်၍
 သစ္စာရှိသော၊
 တည်ကြည်သော
 ယောက်ျား
 တစ်ယောက်အဖြစ်သာ
 ယုံကြည်စား၏။
 သို့ကြောင့်ပင်
 မိုးစက်အား
 သူမ၏ ယုံကြည်ချက်အတိုင်း
 အသည်းတုန်၊ အူတုန်မတတ် ချစ်
 မိနေသည်ဟု ပြောရမည်ပင်ဖြစ်၏။

သည်ကို တောသူမလေး ခင်ထား
 တစ်ယောက် သိခဲ့ပါလျှင်.....

သို့သော် ခင်ထားသည် မိုး
 စက်အား မောင့်တစ်မျက် တစ်ရွာ
 ထင်ထားသည်ကြောင့် သူ့အား
 ချစ်တတ်၍ သစ္စာရှိသော၊ တည်
 ကြည်သော ယောက်ျားတစ်
 ယောက်အဖြစ်သာ ယုံကြည်ထား
 ၏။ သို့ကြောင့်ပင် မိုးစက်အား
 သူမ၏ ယုံကြည်ချက်အတိုင်း
 အသည်းတုန်၊ အူတုန်မတတ် ချစ်
 မိနေသည်ဟု ပြောရမည်ပင်ဖြစ်၏။

သို့စေကာမူ မိုးစက်သည် ရိုး
 အသော တောသူမလေး ခင်ထား
 အား အညှာလွယ်သောမိန်းကလေး
 ဟု ထင်ကောင်းထင်မည်ဖြစ်၏။ ခင်
 ထားကမူ မိုးစက်အား သက်ဆုံးတိုင်
 အောင်ချစ်မည့် ထာဝရအချစ်ဖြင့်
 သာ။

မိုးစက်ကမူ အချစ်ဆိုသည်ကို
 ရေးရေးမျှပင်မသိ။ စိတ်မဝင်စား။
 ခင်ထား၏ ချစ်ခြင်းတရားအား
 တလေးတစားမရှိ။ အလေးအနက်
 လည်းမထား။ သူ့လှုပ်ရှားသမျှမှာ
 သူ၏ဘဝအောင်မြင်ရေး၊ ပျော်ရွှင်
 ရေးနှင့် လူပေါ်လူဖော်လုပ်နိုင်ရေး
 တို့အတွက်သာ ဖြစ်လေ၏။

ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ ဆိုက်

ရောက်သည့်အခါတွင် မိုးစက်သည်
 သူ၏မိဘများထံ ဟန်းဖုန်းဖြင့်ဆက်
 သွယ်လျက်ရှိ၏။ ခဏအကြာတွင်
 မိုးစက်တစ်ယောက် စိတ်ပျက်လက်
 ပျက်ဟန်ဖြင့် ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်၏။

“မိုးစက်ရဲ့မိဘတွေ မန္တလေး
 သွားသတဲ့ကွာ၊ အိမ်ကိုလည်း တံ
 ခါးပိတ်သွားတယ်တဲ့၊ ဒီညတော့
 ကိုယ်နဲ့ခင်ထား နီးစပ်ရာ ဟို
 တယ်ဖြစ်ဖြစ်၊ တည်းခိုခန်းဖြစ်ဖြစ်
 မှာ အိပ်ရလိမ့်မယ်”

မိုးစက်၏အပြောကြောင့် ခင်
 ထား လန့်သွားပါ၏။ ခင်ထား နား
 လည်သည်က မိုးစက်တို့မိဘအိမ်
 တွင် မိန်းမသားများအချင်းချင်းအိပ်
 ရလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားခဲ့ပါ၏။ ယခု
 တော့ ထိုသို့မဟုတ်ပါချေ။ မိုးစက်
 နှင့်အတူတူ အိပ်စက်ရမည်ဟူသော
 အသိကြောင့် ခင်ထားမှာ တကယ်
 ပင် ကြောက်ရွံ့သွားရ၏။

“ငါ မိုးစက်ရဲ့နောက်ကို လိုက်
 လာတာ မှားများသွားပြီလား”
 ထိုသို့စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် တွေးပူမိ
 သကဲ့သို့ တစ်ဖက်မှလည်း.....

“မိုးစက်ဟာ ငါ့ချစ်သူပဲလေ၊
 မကြာခင်ပဲ ညားကြရတော့မှာပဲ”
 ဟု ဖြေသိမ့်မိပြန်သည်။

မိုးစက်သည် ခင်ထား၏ စိတ်
 အခြေအနေကို ရိပ်မိနေသော်လည်း
 သတိမထားမိသည်ပမာ ဂရုပြုဘဲ
 နေလိုက်၏။ ခင်ထားသည် မိုးစက်

အား ချစ်ခင်ကြင်နာသောစိတ် သို့ ကြည်အားကိုးသောစိတ်တို့ဖြင့် ထို ညတွင် မိုးစက်မိုးပေါက်တို့၏ တွန်း တိုက်မှုကြောင့် နုရွှံ့ဖြူစင်သော ခရေပန်းလေးမှာ ရက်စက်စွာအခြေ ခံလိုက်ရသည်။ ဒါကိုပင် မိုးစက်က ခင်ထားအား နှစ်သိမ့်လိုက်သေး၏။

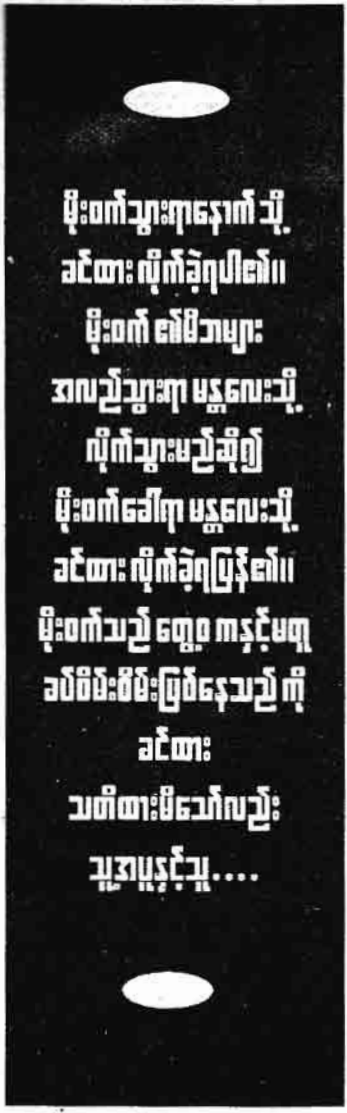
“ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့ ခင်ထား ရယ်၊ ဒီလိုအဖြစ်တွေက ချစ်ကြတဲ့ သူတွေရဲ့ သဘာဝတွေပဲကွာ၊ တိတ်.....တိတ်၊ မငိုနဲ့တော့နော်”

ထိုမှစ၍ မိုးစက်သွားရာနောက် သို့ ခင်ထား လိုက်ခဲ့ရပါ၏။ မိုးစက် ၏မိဘများ အလည် သွားရာ မန္တလေးသို့ လိုက်သွားမည်ဆို၍ မိုးစက်ခေါ်ရာ မန္တလေးသို့ ခင်ထား လိုက်ခဲ့ပြန်၏။ မိုးစက်သည် တွေ့စ ကနှင့်မတူ ခပ်စိမ်းစိမ်းဖြစ်နေသည် ကို ခင်ထားသတိထားမိသော်လည်း သူ့အပူနှင့်သူ ရှိလိမ့်မည်ဟု စဉ်း စားလျက် မိုးစက်အား သံသယရှိ သမျှ မမေးမိခဲ့ပေ။

မန္တလေးသို့ ရောက်သော် မန္တလေးအဝေးပြေးဂိတ်ဝင်းကြီးမှ ကားငှားလျက် တည်းခိုမည့်နေရာ သို့သွားရ၏။ ခင်ထားက.....

“မိုးစက် ရှင့်မိဘတွေနေတဲ့ နေရာကို အခုသွားနေတာလား ဟင်”

ထိုသို့မေးလိုက်ရာ မိုးစက်၏ မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သလိုဖြစ်သွား

**မိုးစက်သွားရာနောက် သို့
ခင်ထား လိုက်ခဲ့ရပါ၏။
မိုးစက် ၏မိဘများ
အလည်သွားရာ မန္တလေးသို့
လိုက်သွားမည်ဆို၍
မိုးစက်ခေါ်ရာ မန္တလေးသို့
ခင်ထား လိုက်ခဲ့ပြန်၏။
မိုးစက်သည် တွေ့စ
ကနှင့်မတူ ခပ်စိမ်းစိမ်းဖြစ်နေသည်
ကို ခင်ထားသတိထားမိသော်လည်း
သူ့အပူနှင့်သူ ရှိလိမ့်မည်ဟု
စဉ်းစားလျက် မိုးစက်အား
သံသယရှိသမျှ မမေးမိခဲ့ပေ။**

ရပြီး မျက်နှာကို ချက်ချင်းပြန်ပြင် လျက်.....

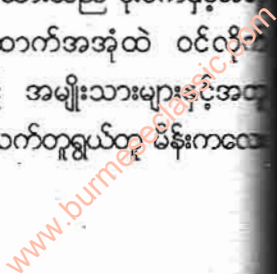
“ခုနက ဂိတ်ဝင်းထဲမှာ မိုး စက် တယ်လီဖုန်းဆက်တာ မြင် တယ်မဟုတ်လား၊ မိုးစက်ရဲ့မိဘ တွေဆီ လှမ်းဆက်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မိုးစက်ရဲ့မိဘတွေ ဒီမန္တလေးမှာမရှိ ကြတော့ဘူးလေ၊ မနေ့ညနေကပဲ

ရန်ကုန်ကိုပြန်သွားပြီလို့ သိရတယ်၊ ဒါကြောင့် မိုးစက် စိတ်ညစ်သလို ဖြစ်သွားရတယ်၊ လမ်းမှာပဲ ခေ လွဲ လွဲသွားတယ်နဲ့တူတယ်၊ ဒီထော မထူးပါဘူး၊ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး မှ လေးမှာရှိတဲ့ အထင်ကရနေရာတွေ ကို လျှောက်သွားကြမယ်ကွာ နောက်ပြီး.....”

မိုးစက်နှင့်အတူ မဟာမြတ်နတ် ဘုရား၊ မန္တလေးနန်းတွင်း၊ မန္တလေး တောင်၊ ဦးပိန်တံတား စသည်တို့ သို့ လျှောက်လည်လျက် ခင်ထား တစ်ယောက် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေ ခဲ့၏။

မိုးစက်သည် ခင်ထားအား စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုသို့ခေါ်သွား၍ ညစာစားသောက်ခဲ့ကြ၏။ ယင် နောက် မိုးစက်သည် ခင်ထားအား အငှားကားဖြင့် တစ်နေရာသို့ ခေါ် သွား၏။ ညအချိန်ဖြစ်၍လည်း ဘယ် ဆီဘယ်ဝယ်ရောက်နေသည်ကို ခင် ထားမသိ။ နောက်ဆုံး၌ အငှားကား လေးသည် ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီး ထဲသို့ မောင်းဝင်လိုက်ပြီး ကြီးမား သည့် နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံနေ တွင် ရပ်လိုက်သည်ကိုသာသိလိုက် ရသည်။

ခင်ထားသည် မိုးစက်နှင့်အတူ ထိုအဆောက်အအုံထဲ ဝင်လိုက် သည်နှင့် အမျိုးသားများနှင့်အတူ သူမနှင့်သက်တူရွယ်တူ မိန်းကလေး

ငါ့ဦးအား ဘွဲ့လိုက်ရ၏။ ခင်ထားမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူး သည့် သူစိမ်းတစ်ရံခံများကြားတွင် မျက်စိသူငယ်၊ နားသူငယ်ဖြစ်လျက် မိုးစက်အား အားကိုးတကြီးဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်ပါ၏။ မိုးစက်ကလည်း ခင်ထားအား ကြည့်ပါ၏။ မိုးစက်၏ ကြည့်သောအကြည့်သည် ထူးဆန်းလွန်းသည်ဟု ခင်ထား ထင်မြင်မိ၏။ သူ၏အကြည့်သည် ခင်ထားအား တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသည့် အကြည့်များသာဖြစ်၏။ မိုးစက်၏အကြည့်ကြောင့် ခင်ထားမှာ လွန်စွာအားငယ်သွားရ၏။

မျက်ရည်စို့၍ ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသော ခင်ထားအား မိုးစက်က တိုးတိတ်ညင်သာစွာဖြင့် အခန်းလွတ်တစ်ခုထဲသို့ ဆွဲခေါ်လာခဲ့၏။

“ဒီည မိုးစက်နဲ့ခင်ထား ဒီအခန်းထဲမှာ တည်းရမယ်၊ မနက်မှပဲ ကြုံရာကားနဲ့ ရန်ကုန်ပြန်ကြတာပေါ့၊ မိုးစက် အပြင်ခဏထွက်လိုက်ဦးမယ်နော်၊ ခင်ထား ဒီမှာ နားလိုက်ပါဦး၊ မိုးစက် အမြန်ပြန်လာခဲ့မယ်နော်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အခန်းအပြင်သို့ မိုးစက်တစ်ယောက်ထွက်သွားပါ၏။ အခန်းတံခါးအား မိုးစက်က သော့ခတ်သွားခဲ့သည်ကို ခင်ထားတစ်ယောက် မသိခဲ့ပါ။ လုံးဝမသိခဲ့ပါ။ တစ်အောင့်မျှကြာသော်

တံခါးကိုဖွင့်၍ ဝင်လာသူအား မိုးစက်ဟု ထင်မိသော်လည်း မိုးစက်မဟုတ်ပါပေ။ ရုပ်ကြမ်းကြမ်းနှင့်လူစိမ်းတစ်ယောက်သာဖြစ်၏။ ခင်ထား

မှာ ထိုလူစိမ်းအား တုန်လှုပ် ချောက်ချားစွာကြည့်၍.....

“ရှင်...ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့အခန်းထဲကို ဝင်လာတာလဲ၊ မိုးစက် ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲမသိဘူး၊ မိုးစက်ရေ...မိုးစက်”

ခင်ထား၏ဟန်ပန်ကြောင့် လူစိမ်းမှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက် ခင်ထားအား လှောင်ပြုံးပြုံးလျက် ပြောခဲ့သည်။

“မင်း အညာမိသွားပြီ မိန်းကလေး၊ မိုးစက်က မင်းကို ငါတို့ဆီမှာ ထားသွားခဲ့တာကွ၊ မင်းကို ဒီမှာထားခဲ့လို့ မိုးစက်ကို ငါတို့က ငွေသုံးသိန်းပေးလိုက်ရတယ်၊ မင်းနဲ့မိုးစက် ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ အခုအချိန်မှာတော့ မင်းဟာ ငါတို့လက်ခုပ်ထဲကရေ ဖြစ်သွားပြီ၊ မနက်ဖြန်မှာ မင်းနဲ့ မိန်းကလေးငါးယောက် စုစုပေါင်း ခြောက်ယောက် ရွှေလီကိုသွားရမယ်၊ ဟိုဘက်ကမ်းကို ရောက်ရင် မင်းတို့ရဲ့ကံစီမံရာအတိုင်း တစ်ခုခုဖြစ်မှာပါ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မက မိုးစက်နဲ့ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းဖို့ သူ့မိဘတွေရှိရာ ရန်ကုန်ကိုလာရင်း သူ့မိဘတွေ မန္တလေးရောက်နေလို့ ကျွန်မတို့ လိုက်လာခဲ့ကြတာ၊ ဒီလိုရောက်တော့ သူတို့တွေက ရန်ကုန်

www.burmeseclassic.com

ပြန်သွားကြလို့ ဒီည တည်းခိုမယ့် နေရာကို မိုးစက်ကိုယ်တိုင် ခေါ်လာ ခဲ့တာ။ ရှင်တို့ထင်သလို ကျွန်မက ရှင်တို့အလုပ်လုပ်ဖို့ လာတာမဟုတ် ဘူး။ မိုးစက်ရေ.....မိုးစက်”

လူစိမ်းမှာ ခင်ထားအားသနား စရာသတ္တဝါသဖွယ်ကြည့်လျက် ခေါင်းအား ဖြည်းညင်းစွာ ခါရင်း ပြောခဲ့ပြန်သည်။

“တော်တော်ရိုးအတွဲ မိန်း ကလေးပါလားကွာ၊ အရိပ်ပြတာ တောင် အကောင်မထင်သေးဘူး လား။ မိုးစက်က မင်းကို ငါတို့ဆီမှာ တန် ရာတန် ဖို နဲ့ ရောင်းစား သွားတာ ကွ။ ဒီတော့ မင်း ဘယ်ကိုမှ ထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့။ ထွက် ပြေးလို့လည်း လွတ် မှာမဟုတ်ဘူး။ အခု အချိန် ကစပြီး မင်း ငါတို့ပြောတဲ့အတိုင်း၊ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ် ရမယ်။ ငြင်းဆန်မယ် ဆိုရင်တော့ မင်းနာ လိမ့်မယ်။ ငါတို့အပြစ် မဆိုနဲ့”

ခင်ထားတစ် ယောက် မမျှော် လင့်သော မိုးစက်၏

လူမဆန်သည့် ရက်စက်ယုတ်မာ မှုများအား ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် ခြင်းနှင့်အတူ မကျေနိုင်မချမ်း နိုင်ဖြင့် မျက်ရည်များသာ ကျနေရ ၏။ အမှန်အားဖြင့် ခင်ထားသည် ရိုးသားသည့် ကျေး လက်လုံမေ ဖြစ်ပါ၏။ မိုးစက်၏ ချောမော သောရုပ်ရည်၏ ဆွဲဆောင် မှုစက်ဝန်းထဲသို့ ပါမှန်းမသိ ပါရှိ လျက် မိုးစက်အား အသည်းနှင့် အောင်ချစ်မိခဲ့သည်။ လူတစ်ဦး၏ စိတ်သဘောကို မမှန်းဆမိသည် သာမက ရုပ်ရည်အလှအပ

ဟူသော အပြင်ပန်းကို မက်မော တွယ်တာမိသော ခင်ထား တစ်ယောက် ချစ်ခြင်းအာရုံ၌ ယစ်မူးမိပါ၏။ ယခုသော် မိုးစက်၏ ယုတ်မာသောအပြု အမူတို့ကြောင့် ဖွတ်ထွက်မှ တောင်ပိုမှန်းသိလိုက် ရသည့်ပမာ မိုးစက်အား လူယုတ် မာမှန်း သိလိုက်ရတော့၏။

ယခုတော့ သူမအား မိုးစက် က ငွေကြေးများဖြင့် လူကုန်ကူးသူ များထံ ရောင်းစားခဲ့ချေပြီ။ လူမ ဆန်သော မိုးစက်၊ ယုတ်မာသော မိုးစက်၊ မိုက်ရိုင်း၍ နှမချင်းမစာနာ သော မိုးစက်ဟု အကြိမ်ကြိမ် ရွတ် ဆိုကြိမ်းမောင်းလျက် အခန်းကျဉ်း လေး ထဲတွင် ခင်ထားတစ် ယောက် ကြုံကြုံပါ အောင် ငိုကြွေးနေမိ၏။

ခင်ထားတစ် ယောက် မိဝေး၊ ဖဝေး ဖြင့် ကယ်မည်သူ များအား မျှော်လင့်နေ မိပါ၏။ ခင်ထားတစ် ယောက် ယခုလိုအချိန် အခါ သမယတွင် မည် သူ့ကို အားကိုးရပါမည် နည်း။ ညလုံးပေါက် ငိုကြွေးလျက် မိမိဘဝတစ်ခုလုံး

www.burmeseclassic.com

ပျက်စီးတော့မည့် အရေးတွေပူ
ထွက် သောကမိစီး နေပေ၏။

နံနက် ၄ နာရီခန့်တွင် ခင်
ထားတစ်ယောက် သတိလက်
ထွတ် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားရာမှ
အခန်း အပြင်ဘက်မှ လှုပ်လှုပ်ရှား
ရှား ဆူ ဆူညံညံအသံများကြောင့်
ထန်နိုး လာရ၏။ မကြာပါချေ။
သူမ၏ အခန်းတံခါးအားဖွင့်၍
ခင်ရောက်လာသူများမှာ ရဲမေ
များနှင့် ရဲအရာ ရှိတစ်ယောက်
ဖြစ်ပါ၏။ ခင်ထားမှာ ရဲတပ်ဖွဲ့
ထံများကို အမှတ်မထင် မြင်တွေ့
ရသည်ကြောင့် အားတက် သွား
ချီး.....

“ကျွန်မကို ကယ်ပါဦး ဗိုလ်
ကြီးရယ်၊ ကျွန်မကို ကယ်ပါရင်၊
ညကတည်းက ကျွန်မကို တရားခံ
ထစ်ယောက်လို ဒီအခန်းလေးထဲမှာ
ချုပ်ထားခဲ့ကြပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ယုံ
ကြည်မှုကို အလွဲသုံးစားလုပ်ပြီး
ကျွန်မကို ရောင်းစားသွားတာပါ။
ကျွန်မနာမည် ခင်ထားပါ။ ဟိုး
အောက်ပြည်အောက်ရွာကပါရှင်”

ရဲအရာရှိက.....
“ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်းတို့ လူ
အရောင်းစားခံရတယ်ဆိုတာ ငါတို့
သိပြီးပါပြီ၊ နောက်ပြီး လူကုန်ကူး
နှင့် ကျော်စောနေတဲ့ ရာဇဝင်လူ
အတွေ့ကို ဖမ်းမိထားပါပြီ၊ မင်းတို့
ညီ သက်ဆိုင်ရာမြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့နဲ့

**ကျွန်မကို ကယ်ပါဦး
ဗိုလ်ကြီးရယ်၊
ကျွန်မကို ကယ်ပါရင်၊
ညကတည်းက
ကျွန်မကို
တရားခံ ထစ်ယောက်လို
ဒီအခန်းလေးထဲမှာ
ချုပ်ထားခဲ့ကြပါတယ်၊
ကျွန်မရဲ့ယုံကြည်မှုကို
အလွဲသုံးစားလုပ်ပြီး ကျွန်မကို
ရောင်းစားသွားတာပါ။
ကျွန်မနာမည် ခင်ထားပါ။ ဟိုး
အောက်ပြည်အောက်ရွာ.....**

အမျိုးသမီးရေးရာတို့ကို ဆက်သွယ်
ပြီး ကိုယ့်နေရပ်ပြန်ရောက်အောင်
ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

ထိုအရာရှိကပင် မိုးစက်နှင့်
ပတ်သက်၍ ရှင်းပြခဲ့ပြန်သည်။

“မိုးစက်ဆိုတာ ဦးတို့ လူကုန်
ကူးမှုတိုက်ဖျက်ရေးအဖွဲ့ရဲ့ အလို
ချင်ဆုံး မှတ်တမ်းဝင် ရာဇဝင်လူ
ဆိုးတစ်ယောက်ပါ။ လူကုန်ကူးမှုမှာ
နာမည်ကြီးသလို မူးယစ်ဆေးဝါး
ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှုမှာလည်း
နာမည်ကြီးတယ်၊ သူ့ကို အလိုရှိ
လို့ ဝရမ်းထုတ်ထားပေမယ့် ဟို

တလောက ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ
ပျောက်နေခဲ့တယ်၊ အခုတော့
တိုက် တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မနေ့က
တည်းက ကလေးမနဲ့ တွဲနေတာ
တွေ့ရလို့ နောက်ယောင်ခံလိုက်
နေခဲ့တာ၊ အခု တော့ ယုန်ထောင်
ကြောင်မိရုံတင် မဟုတ်ဘူး၊
ယုန်ရော၊ ကြောင်ရော မိသလိုပါပဲ၊
ကလေးမတို့လည်း လူတစ်
ယောက်ကို အကြောင်းအကျိုး
မသိဘဲ မယုံကြည်ပါနဲ့၊ အခုခေတ်
က လူဆိုး၊ လူကောင်း ခွဲခြားဖို့
အလွန်ခက်ခဲတဲ့ခေတ်ကွ”

ခင် ထား တစ် ယောက်
အမှောင် တကားအမှောင်ချောက်
ထဲမှ သီသီကလေးလွတ်သွား
သည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။

ခင်ထားတစ်ယောက် ခါးသီး
သော အတွေ့အကြုံတစ်ခုကို ကိုယ်
တိုင်တွေ့ကြုံ ခံစားခဲ့ရသည်မို့ ရွာ
ရှိ မိန်းကလေးတိုင်းအား သူမကဲ့သို့
အဖြစ်ဆိုးမျိုး မဖြစ်အောင် သတိ
ပေးလေ့ရှိပါ၏။ ယခုအခါ နိုင်ငံ
တကာတွင် ဖြစ်ပွားလျက်ရှိသည်
သာမက သူမတို့၏နိုင်ငံတွင်လည်း
လူကုန်ကူးမှုများ ဖြစ်ပေါ်နေသည်
ကြောင့် နိုင်ငံတော်အစိုးရမှ လူကုန်
ကူးမှုတိုက်ဖျက်ရေးအတွက် စီမံ

ချက်များ ချမှတ်ထားပါ၏။ ထိုစီမံ ချက်ဖြစ်သော လူကုန်ကူးမှု ပပျောက်ရေး၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကြွရူးသွပ်ဆေးများ သုံးစွဲမှု ပပျောက်ရေးအတွက် မြန်မာနိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့နှင့် အမျိုးသမီးရေးရာ၊ မိခင်နှင့်ကလေးစောင့်ရှောက်ရေး အသင်းအပြင် တပ်မတော်နှင့် ပြည်သူ့တစ်ရပ်လုံး စွမ်းစွမ်း တမံကြိုး ပမ်းနေကြပြီဖြစ် သည်။

ပြစ်ဒဏ်ကျခံနေရသည့် မိုးစက် ၏ ရာဇဝင် ကား မကောင်းလှပါချေ။ မိုးစက် သည် အခြေအနေပဲ့ သော မိဘများမှပေါက်ဖွားခဲ့သူဖြစ် ၏။ အကျင့်စာရိတ္တ မကောင်း သော သူများကြားမှ လူဖြစ် လာရသော မိုးစက်သည် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝ ကပင် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ခဲ့သည်။

အဆင်မပြေသော လူမှုဘဝထဲ၌ ကာလကြာမြင့်စွာ နေခဲ့ရသော မိုး စက်သည် လောကကြီးအား အရွဲ့ တိုက်လိုသည့်စိတ်တို့ဖြင့် အရက်ကို သောက်၏။ အရက်၏ဒဏ်ကို မခံ နိုင်သော မိုးစက်သည် အရက် မူးယစ်ရမ်းကားမှုကြောင့် မကြာ ခဏ အချုပ်ကျခံရ၏။ နောင် သောအခါတွင် အများတကာ နည်းတူ ကြီးပွား ချမ်းသာလိုစိတ်

များမှာ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဖြစ်လျက် နယ်စပ်ဒေသများသို့ သွားရောက်လျက် မူးယစ်ဆေးဝါး ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှုတွင် ကယ်ရီအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကြွရူး သွပ်ဆေးများအား နိုင်ငံတကာ

နည်း တူ မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း ပြင်းထန် သောအရှိန်အဟုန်ဖြင့် တားဆီး ပိတ်ပင်နေသည့်အခါတွင် မိုးစက်တစ်ယောက် မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းဝယ်ခြင်းအား ဆက်လက် မလုပ်တော့ဘဲ ဆန်းသစ်လာသည့် လူကုန်ကူးမှုလုပ်ငန်းအား တွင်တွင် ကျယ်ကျယ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ပေ၏။ ထိုလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ မိုးစက် ၏ပယောဂကြောင့် ပြန်မာ

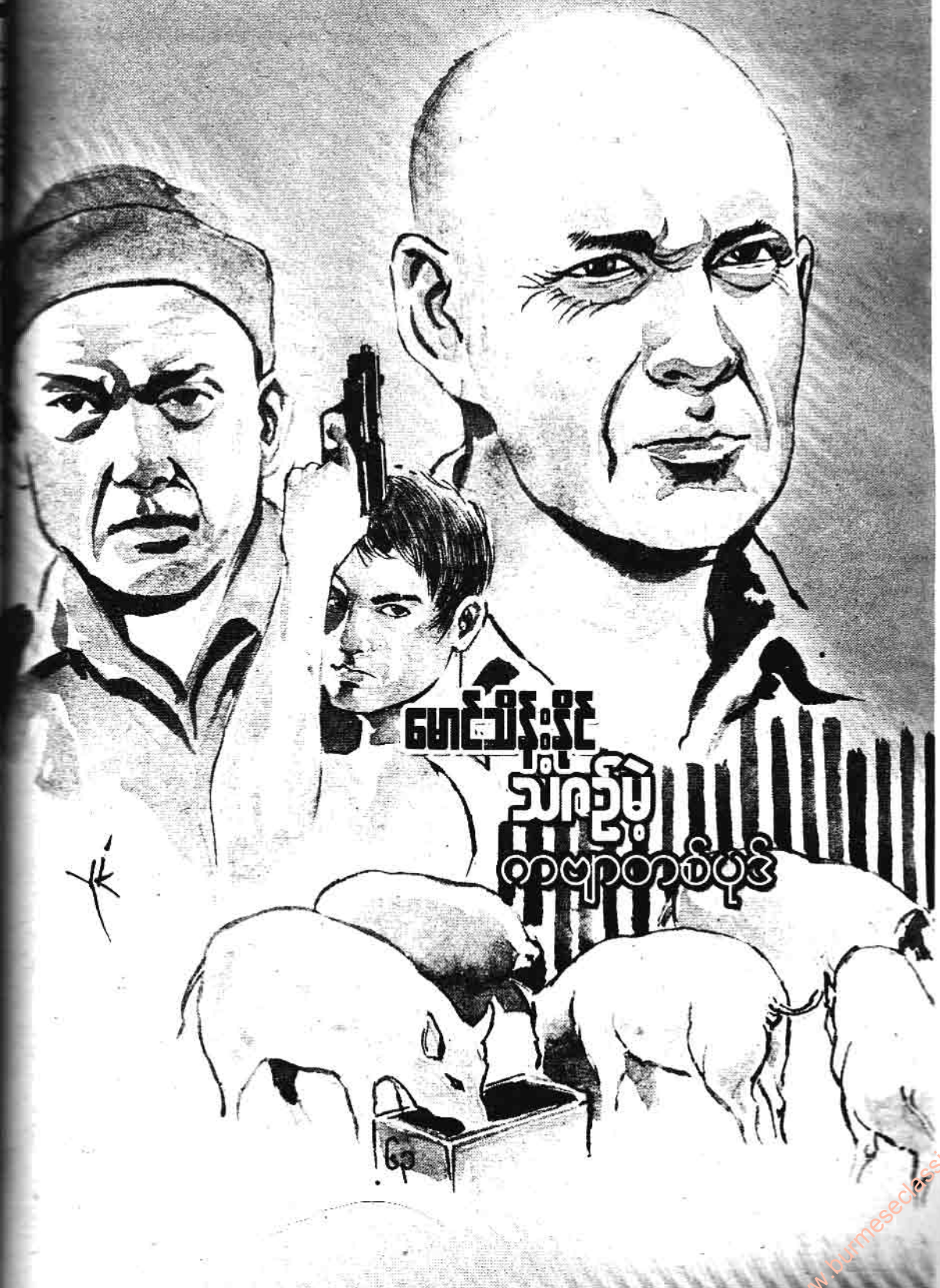
တိုင်းရင်း သူ မိန်းကလေးပေါ် နှစ်ဆယ်ခန့်မှာ ရွှေလိ၌ ရောင်း ခံလိုက်ရ၏။ ထို့ထက်ပိုဆိုးသည့် ကား မိုးစက်သည် မူးယစ်ဆေး ဓွဲနေခြင်းကြောင့် ငွေလိုအပ်လာ သည်။ ထို့ကြောင့် လူ ကုန်ကူး မှုအား ပိုမို၍ ဆောင်ရွက်လာ သည်။

ယင်းကြောင့်ပင် မူးယစ် ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်း စေသော ဆေးဝါးများတ ချီးရေးအဖွဲ့နှင့် လူကုန်ကူး မှုတိုက်ဖျက်ရေးအဖွဲ့တို့ မိုးစက်အား အလိုရှိနေကြပြီ ဖြစ်၏။

မိုးစက်၏ မကောင်း သော ရာဇဝင်အကြောင်းအ မြန်မာနိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့မှတစ်ဆင့် သိခဲ့ရသော ခင် ထားသ မိုးစက်အပေါ်ထားရှိ ခေ ချစ်ခြင်းမေတ္တာများ ကြ ပျောက်၊ ငှက်ပျောက်သည့်က ကွယ် ပျောက် ကုန် ရသည့် ယခုတိုင် ယုတ်မာရိုင်းစိုင်းမေ မိုးစက် အကြောင်း တွေ့ စဉ်းစားမိလေ တိုင်း ခင်ထား ကြက်သီးတဖြန်း ဖြန်းထ၍ နေတော့သည်။

မောင်သာမန်

www.burmeseclassic.com

မောင်သိန်းနိုင်
သက်ဦးမိုး
ဝတ်ဗုဂတ်ပုဒ်

သံစဉ်မဲ့ကဗျာတစ်ပုဒ်

မောင်သိန်းနိုင်

ကျောင်းပြီးသွားကြပြီးနောက် တွင် ဝါသနာပါရာအလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ကြသည်။ ဝါသနာမပါသော် လည်း အခြေအနေပေးသည့် အလုပ်အကိုင်များကို လုပ်ကိုင်ကြရ သည်များလည်းရှိသည်။ တချို့က လည်း ကျရာတာဝန်ကို ကျရာ မြို့ရွာများဆီဝယ် လုပ်ကိုင်ကြရ သည်။

အာနီးတစ်ယောက်ကတော့ ရဲအရာရှိဖြစ်ကာ တစ်မြို့တည်းတွင် လာဆိုကြသည်။ ၎င်းကို ဗလ ကောင်းကောင်းနှင့် တိုက်ချင်ခိုက် ချင်စိတ်ရှိသူဖြစ်၍ ကျောင်းက တည်းက အာနီးဟု နာမည်ပေး ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းများ အနက် မိမိသည်သာ ဘဝနှင့် ဆန္ဒတစ်ထပ် တည်းကျသဖြင့် ကံထူး သူဖြစ်သည်။ စာရေး

ဆရာအလုပ်ကို ဝါသနာလည်းပါ သည်။ ဝါသနာပါသည့်အတိုင်း လည်း လုပ်ကိုင်ရသူဖြစ်သည်။ ထူးခြားဆန်းပြားသည့် မှုခင်းဆို လျှင် ပြောပြတတ်သည်။ နှစ်ဦးသား တွေ့ဆိုကြလျှင် မှုခင်းဖြစ်ပွားရ သည့် အကြောင်းအရင်းများကို သုံးသပ်ကြသည်။

ဒီဇင်ဘာလ နံနက်ခင်းတစ်ခု တွင်ဖြစ်သည်။ နံနက်ခင်းဟု ဆို ရာတွင် ရက်ဟောင်းမှ ရက်သစ်သို့ ကူးပြောင်းစ သန်းခေါင်ကျော်စ အချိန် ၁ နာရီ ၅ မိနစ်တွင် တယ်

လီဖုန်းမြည်သံကြားသည်။ ကျောင်း နေဖက် သူငယ်ချင်း အာနီးထံ တယ်လီဖုန်းဖြစ်သည်။ စာရေး ကောင်းနေတုန်းမို့ အာရုံနောက် သွားသည်။

“မင်းလိုက်မလား၊ လိုက်မ ငါးမိနစ်အတွင်း ထွက်ခဲ့”

ဖုန်းချသွားသည်။ ပို၍ပင် အာရုံနောက်သွား သည်။

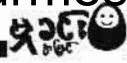
“ဘသားချော လုပ်လိုက်မ ဝီအတိုင်းချည်းပဲ၊ ဆပ်ပြာသွ လင်ပျောက်တာကျနေတာပဲ”

တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်မ လိုအပ်သည်များ အသင့်ထည့် ထားသည့် အိတ်အမည်းကြီးလွှဲ လျက် ကပျာကယာ ထွက်လာ သည်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ရဲအ

ရိုအား နောက်ပါ တ ဖွဲ့ဝင် များနဲ့ အတူ ရဲစခ အပေါက်ဝထု တွေ့ရသည

www.burmeseclassic.com

သူငယ်ချင်းက ရဲကားပေါ်မှ လှမ်းအော်သွားသည်။

“ငါတို့ကားနောက်က လိုက်ခဲ့”

ရှေ့က ရဲကားနောက်သို့လိုက်နေရသည်။ မြို့အပြင်သို့ ဦးတည်မောင်းနေသည်။ ကားလမ်းမတိုင်း သုံးမိုင်ခန့်မောင်းပြီး လမ်း၏ဝဲဘက် နို့ကျေးရွာအတွင်းသို့ ချိုးကွေ့သွားသည်။ အိမ်ခြံ ကျယ်

ကြီးရှေ့တွင် ကားရပ်သွားသည်။

လူတစ်ယောက်က အခိုင်အခံ ပြုလုပ်ထားသည့် သံတံခါးကြီးတို့ ဖွင့်ပေးသည်။ ကားနှစ်စီးစလုံး ခြင်္စင်ထဲတွင်

ဆင်ရန် ထိုလူက လက်ဟန်ခြေဟန် ဖြင့်ပြသည်။ ရပ်ရမည့် နေရာများကိုလည်း ထိုလူကပင် ပြသည်။ ခြင်္စင် အတွင်းတွင် ဝက်သယ်သည် ပုံသဏ္ဍာန်ရှိ ဆယ်ဘီး ကားကြီးနှစ်စီးကို တွေ့ရသည်။

ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်သည်နှင့် ဖော်ချေးနံ့ရသည်။ အာနီးက ကျွန်ဆော်ထံသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့် ဆောက်လာပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ထားရန်

ပြော၍ အိတ်အတွင်းမှ ကင်မရာကို ဆွဲထုတ်လိုက်ရ၏။

“အခုဟာက ဘာဖြစ်တာလဲကွ၊ ငါက ဘာကိုရိုက်ရမှာလဲ”

“ဓားပြတိုက်ခံရလို့ဟေ့၊ ဆီးနံကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံသာရိုက်ပေတော့”

အခင်းဖြစ်ရပ်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်မှာ သစ်သား

တစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးတို့က အာနီးကို ဦးဆောင်ရှင်းပြနေသဖြင့် ၎င်းတို့သည် အိမ်ရှင်များဖြစ်မည်။

ခပ်ချောချော အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးကလည်း ဝင်ဝင်ပြောနေသဖြင့် သူမသည် သမီးဖြစ်မည်။ ကျန်လူများမှာ အမျိုးသားများ ချည်းဖြစ်ပြီး စုစုပေါင်း ခုနစ်ဦး တွေ့ရသည်။ အလုပ်

သမားများ ဖြစ်မည်။ စစ်ဆေးနေသည့်ပုံများပါ ဓာတ်ပုံ ရိုက်လိုက်သည်။ နံနက် ၅ နာရီခန့်တွင် စစ်ဆေးမှုပြီးဆုံးသည်။ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လာကြသည်။ လူမီးချိုး

ပျဉ်ထောင် နှစ်ဆောင်ပြိုင် ရှေးပုံစံဖြစ်သည်။ အိမ်ခြံဝင်းအတွင်းတွင် ကြီးမားသည့် ဝက်မွေးမြူရေးခြံတစ်ခြံ၊ ငါးကန်တစ်ကန်၊ ကြက်ခြံတစ်ခြံ၊ သီးပင်စားပင်များနှင့် မန်ကျည်းပင် လေးပင်ရှိသည်။

ဝက်တင်သည့် ဆယ်ဘီးကားနှစ်စီး တွေ့ရသည်။ အနီးကပ်ပုံအဝေးပုံများဖြင့် ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းယူလိုက်သည်။ အမျိုးသားကြီး

အရောက်တွင် ကျွန်တော်လည်း အာနီးကို လက်ပြကာ အိမ်ပြန်ပြီး ထပ်အိပ်လိုက်သည်။

ဖုန်းသံမြည်လာပြန်သည်။ နာရီကိုကြည့်လိုက်သောအခါ နံနက် ၉ နာရီခွဲဖြစ်သည်။ အာနီးထံမှပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်မှ ဦးအောင်ဆီးဟောက်လိုက်သည်။

“မင်းကွာ ငါ့ကို ခဏ ခဏ ဖုန်းဆက် နေတော့ တာဝန်”

မင်းအဖေ များထင်နေသလား”

“မင်းက အိပ်ရသေးတယ်၊ ငါက အခုထိ မေးတောင် မမေးရသေးဘူး၊ အစီရင်ခံစာတင်မလို့၊ ဓာတ်ပုံတွေ လာပေးဦး”

“မင်းတပည့်များမှတ်နေလား၊ မပေးဘူးကွာ၊ ငါအိပ်လိုက်ဦးမယ်”
ဖုန်းချပစ်လိုက်သည်။ ပြန်လဲ အိပ်မည်ပြုစဉ် အာနီးကို စာနာလာသဖြင့် လူးလဲပြီးပြန်ထကာ ဓာတ်ပုံများကို ကူးဆေးပြီး သွားပို့လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်က အာနီးကို နောက်လိုက်သည်။

“ကြက်သွန်ရယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်နေရင်အကောင်းသား၊ ငရုတ်သီးနဲ့ သွားပေါင်းလိုက်တော့ ရောထောင်းတာခံရပြီပေါ့”

အာနီးက ဘာမှပြန်မပြောပဲ စာစိထားသည့် အစီရင်ခံစာ ပြန်ဖတ်နေသည်။ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းများကို ကြည့်နေရာမှ ခုံတစ်လုံးပေါ်တွင်ငိုက်နေသည့် ကျွန်တော့်ကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နှင့် လှမ်းအော်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် ကြည့်စမ်း၊ ဒီမှာ ဓားပြတိုက်ခံရတဲ့သူက နာရီနဲ့ ဘာနဲ့ ကွ”

သူက ခေါ်ပြသည်။ အမှန်ပင် အိမ်ရှင်ကို စစ်ဆေးစဉ်က ရိုက်ထားသည့်ဓာတ်ပုံတွင် ၎င်း၏ဝဲလက်၌ ရိုးလက်စံနာရီပုံသဏ္ဍာန်ရှိ နာရီပတ်

လျက် တွေ့ရသည်။

“ရိုးလက်စံပုံစံပဲကွ၊ အစစ်ဆို ရင်တော့ သိန်းရာချီမယ်ထင်တယ်”

‘ငါသာ ဓားပြဆိုလို့ကတော့ တုတု၊ စစ်စစ် မထားခဲ့ဘူး ယူသွားမှာပဲ”

ကျွန်တော်က နောက်လိုက်သော်လည်း အာနီးကမရယ်ဘဲ အဆိုပါဓာတ်ပုံကို အမှတ်အသားတစ်ခုဖြင့် မှတ်လိုက်သည်။ နောက်ဓာတ်ပုံများကို ဆက်ကြည့်လိုက်၊ အမှတ်အသားပေးလိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ အာနီးကိုကြည့်ရသည်မှာ အိပ်ချင်နေသည့်ပုံမပေါက်ပဲ လန်းဆန်းတက်ကြွနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် အာနီးတို့အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမှမလုပ်တတ်သဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။

“ဪ...လူသားအချင်းချင်း အတူတူတောင် ဒီလူသားတွေက ဘာသားနဲ့ထုထားတဲ့ လူသားတွေပါလိမ့်”

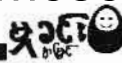

ထွက်ချက်များရယူရာတွင် ကွဲလွဲချက်များကို တွေ့ရသဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ထပ်စစ်ရသည်။ ကွဲလွဲသည်ဆို ရာတွင် ဓားပြအရေအတွက်မှာ ကိုးယောက်ဖြစ်လိုက်၊ ငါးယောက်ဖြစ်လိုက်၊ ခုနစ်ယောက်

BURMESE CLASSIC

အာနီးကမရယ်ဘဲ အဆိုပါဓာတ်ပုံကို အမှတ်အသားတစ်ခုဖြင့် မှတ်လိုက်သည်။ နောက်ဓာတ်ပုံများကို ဆက်ကြည့်လိုက်၊ အမှတ်အသားပေးလိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ အာနီးကိုကြည့်ရသည်မှာ အိပ်ချင်နေသည့်ပုံမပေါက်ပဲ လန်းဆန်းတက်ကြွနေသည်ကို

ဖြစ်လိုက်နှင့် ထွက်ဆိုနေကြသည်။

ဝက်များပို့ခဲ့ပြီး အပြန်တွင် ဓားပြများသည် ဝက်ကားကိုတား၍ အိမ်အထိ လိုက်လာကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုသူက ထွက်ဆိုသည်။ ဓားပြများက ခြံတံခါးဖွင့်ခိုင်း၍ ဖွင့်ပေးလိုက်စဉ် အိမ်ပေါ်တက်သွားပြီး ဓားပြတိုက်ခံရခြင်းဖြစ်ကြောင်းထွက်ဆိုသူက ထွက်ဆိုသည်။

သေနတ်ပါသည်ဟု ပြောသဖြင့် ဓားပြများကိုင်သည့်သေနတ်ကိုမေးရာတွင်လည်း တစ်ကြိမ်နှင့် တစ်ကြိမ်မတူဘဲ ထွက်ချက်များကစဉ်ကလျား ဖြစ်နေသည်။ တစ်ယောက်က အတိုနှစ်လက်၊ အရှည်သုံးလက်ဟုပြောပြီး၊ နောက်တစ်ယောက်က သေနတ်များသည် သံသေနတ်ဖြစ်ပြီး ပြောင်းကာတွင် အပေါက်များပင်ပါကြောင်း ထွက်ဆိုသူလည်းရှိသည်။

အာနီးက “ဒီလိုသေနတ်ရောပါလား”ဟု ခြောက်လုံးပြုးကိုပြု၍ မေးရာ “ပါတယ်”ဟု ဖြေသဖြင့် ရယ်ရသေးသည်။ မေးရင်းမေးရင်းနှင့် ကျွန်တော်သည်ပင် တရားခံထဲတွင်ပါလာပေတော့မည်။ တရားလိုဦးအောင်မြတ်၏ သမီးက . . .

“ရှင်တို့လို သင်တန်းဆင်းထားတဲ့လူတွေမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မလူတွေ စာတောင်သိပ်တတ်တာ

မဟုတ်ဘူး၊ ကွေ့ပတ်ပြီး မေးမနေနဲ့၊ ကျွန်မတို့က တိုင်ထားတယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲ၊ ပေါ်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး”

စစ်မေးနေခြင်းကို ဝင်ရောက်တားမြစ်လေသည်။

ဦးအောင်မြတ်က ထွက်ဆိုရာတွင်လည်း ဓားပြများက ၎င်းကို ဆန်ကောကို ဓားနှင့်ကြက်ခြေခတ်ပြီး လည်ပင်းကိုစွပ်ပြီး လှည့်ကြောင်း၊ နာလွန်းမကနာသဖြင့် မီးခံသေတ္တာ သော့ကိုခါးကြားမှ ထုတ်ပေး လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

“ဦးလေးလည်ပင်းမှာ ဒဏ်ရာမရှိပါလား”

ဆန်ကောက ဝါးနီးအပျော့စားဖြစ်၍ ဒဏ်ရာသိပ်မထင်သော်လည်း အင်မတန်နာကြောင်း ထုချေသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဓားပြတွေက လမ်းမှာ ကားကိုတားလို့ ရပ်ပေးလိုက်ရတယ်လို့ပြောတယ်၊ သူတို့က ဘယ်နားမှာတားပြီး ဘယ်နားမှာ ဆင်းလဲ”

“ရွာမရောက်ခင် နှစ်မိုင်ခွဲလောက်မှာပါ”

“ဘယ်ကိုလိုက်မယ်ဆိုတာ မပြောဘူးလား”

“ကားရပ်တာနဲ့ သေနတ်နဲ့ထိုးချိန်ပြီး ဆက်မောင်းခိုင်းတာ အိမ်ရောက်တဲ့အထိပဲ”

သေနတ်ပါသည်ဟု ပြောသဖြင့် ဓားပြများကိုင်သည့် သေနတ်ကိုမေးရာတွင်လည်း တစ်ကြိမ်နှင့် တစ်ကြိမ်မတူဘဲ ထွက်ချက်များကစဉ်ကလျားဖြစ်နေသည်။ တစ်ယောက်က အတိုနှစ်လက်၊ အရှည်သုံးလက်ဟုပြောပြီး၊ နောက်တစ်ယောက်က သေနတ်များသည် သံသေနတ်ဖြစ်ပြီး ပြောင်းကာတွင် အပေါက်များပင်....

“ဒါဆို ဓားပြတွေက ဦးတို့နဲ့ အတူပါလာတာပေါ့။ ကိုယ့်အိမ်ပြန် ရောက်နေပြီပဲ။ မအော်ဘူးလား၊ ပြန်မချဘူးလား”

“မချရဲဘူးဆရာ၊ သူတို့က သေနတ်တွေနဲ့ အလုပ်သမား ခုနစ် ယောက်စလုံးကို ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး အိမ်အောက်မှာထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော့် အိမ်ပေါ်တက်ခိုင်းတယ်။ ခုနပြော သလိုပါပဲ မီးခံသေတ္တာသော့ တောင်းမရလို့ ဆန်ကောနဲ့ လည် ပင်းကိုတပ်ပြီး လှည့်တော့တာပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဓားပြတွေ ဘယ် လိုပြန်သွားကြလဲ”

“သူတို့ကို ကားနဲ့ ကို ပြန်လိုက် ပို့ရတာ ဆရာ၊ အထွက်ကျမှ ကျွန်တော်တို့ကို ပြန် လွှတ်တာ”

“ဒါနဲ့ ဦးလေးပတ် ထားတဲ့ နာရီက ဘယ် ရောက်သွားပြန်လဲ”

“သူတို့ယူသွားတာပေါ့ ဆရာ ရယ်၊ မီးခံသေတ္တာထဲက စိန်တွေ ရယ်၊ ရွှေတွေရယ်၊ သမီးနဲ့ မိန်းမဆီ က ရွှေထည်တွေရော အကုန်ယူ တာပဲ”

“ဦးလေးနာရီက ဘာအမျိုး အစားလဲ”

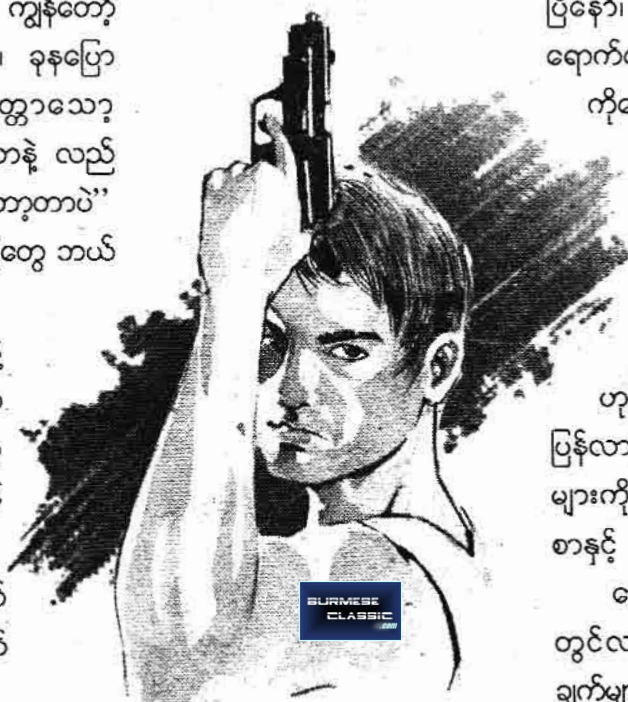
“ရိုးလက်စံအစစ်ပါဆရာ၊ သိန်းနှစ်ရာခြောက်ဆယ်လောက်

တန်မယ်ထင်တယ်”

“နုမြောစရာပဲ”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ဆရာ ရယ်၊ လူကိုသတ်မသွားတာပဲ တော် လှပြီ”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီကိုစရောက် တဲ့ညက ဦးလေး နာရီပတ်ထား

တယ်နော်”

“ဟာ.....ဘယ် ကလာ ပေါက် ပေါက်ရှာရှာ ဆရာရယ်”

ထိုသို့ငြင်းဆန်လျှက် ပြော သဖြင့် အာနီးက ဓာတ်ပုံထုတ်ပြ လိုက်သည်။ ဦးအောင်မြတ်က ဓာတ်ပုံကို ယူကြည့်လိုက်သည်။ ၎င်း၏သမီးနှင့် ဇနီးတို့ကပါ ဝိုင်း

ကြည့်ကြသည်။ ဦးအောင်မြတ်က မေ့တတ်သည် ဟန် နှင့် ငြေ ပြန်သည်။

“ဪ.....ဆရာ့ ကိုပြော မှုနေလိုက် တာ၊ ဓားပြတွေကို ကျွန်တော့်ဝက်ကားနဲ့ ပြန်လိုက် ပို့ပေးရ တယ် လို့ ဆရာ့ကို ပြောပြ ခြင်းနော်၊ သူတို့ဆင်းမယ့် နေရာ ရောက်တော့ ဓားပြက ကျွန်တော့်

ကိုခေါ်ပြီး ‘ခင်ဗျားနာရီ ပြန်ယူ သွား’ဆိုပြီး ပေးတယ် ဆရာ၊ အမှောင်ထဲမှာဆို တော့ ဒီကောင်တွေ တန်ဖိုးရှိမှန်း မသိဘူး”

အာနီးက “ဪ” ဟုပြောပြီး စစ်ဆေးမှုရပ်ကာ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ စစ်ကြောချက် များကို သုံးသပ်ချက်အစီရင်ခံ စာနှင့် တင်ပြရပေမည်။

နောက်ရက်၊ နောက်ရက်များ တွင်လည်း ထပ်မံ၍ စစ်ကြော ချက်များ ရယူခဲ့သည်။ ကွဲလွဲမှုသေ သေးလေးများမှသည် မရူနိုင် မကယ်နိုင်သည်အထိ ဖြစ်လာပေ သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဦးအောင် မြတ်၏ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်ကို ရင် ပေတော့သည်။

ဦးအောင်မြတ်သည် မွေးချင်း တစ်ကျိပ်နှစ်ယောက်မှာ သူက အကြီးဆုံးသားဖြစ်သည်။ မိခင်က အရင်ကွယ်လွန်ခဲ့ သည်။ အ

www.burmeseclassic.com

ကွယ်လွန်ပြီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆိုသလို ဖခင်က ကွယ်လွန် ခဲ့သည်။ မကွယ်လွန်မီ ဖခင်က ဦးအောင် မြတ်ကို အမွေဆိုင်အဖြစ် စိန်တွေ၊ ရွှေတွေကို အမွေထိန်း အဖြစ် ထိန်းသိမ်းဖို့တာဝန်ပေးပြီး အကုန်အပ်ခဲ့သည်။ အမွေဆိုင် ပစ္စည်းများတွင် ယခုအိမ်ကြီးလည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

ဦးအောင်မြတ်သည် အမွေ ဆိုင်ပစ္စည်းများကို ထိန်းသိမ်း ထားရင်း လောဘတက်လာခဲ့ သည်။ မည်သို့ အပိုင်စီးရ မည်ကို နေ့စဉ်ပင် တွေး တောအကြံထုတ် နေသည်။ အိမ်ကြီး မီး လောင်သွား တယ်လို့ပဲ လုပ်ရမလား၊ ဓားပြ တိုက်ခံရတယ်လို့ပဲ လုပ်ရမလား စဉ်းစား ရင်း ဇနီး၊ သမီးတို့နှင့် တိုင်ပင်ကာ ဓားပြတိုက် ခံရ ကြောင်း ရဲကိုတိုင်မည်။ ရဲတွေက ဓားပြမှုတရားခံတွေကို စုံစမ်း ထောက်လှမ်းကြမည်။ နောက်ဆုံး အမှုမပေါ်တော့ အမှုပိတ်ကြလိမ့် မည်။ ဦးအောင်မြတ်တို့မိသားစုက အမွေဆိုင် ပစ္စည်းတွေပိုင်မည်။ လွယ်လွယ် လေးပါ။

“နောက်ဆုံးတော့ ဓားပြ တိုက် ခံရတယ်ဆိုပြီးခွင်ဆင် လိုက် တာပဲ ဆရာရယ်”

“ကြီးတဲ့အမှုကိုမှ ရွေးမိသွား တယ် ဆရာရယ်၊ မသကာ အခိုးခံ

ရတယ်ဆိုရင် တော်ဦးမယ်”
“တော်လောက်ပါပြီ ဦးအောင် မြတ်ရယ်”
ထိုသို့ စိတ်ထဲကပြောမိသည်။

အာနီးနှင့်မတွေ့ဖြစ်သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ ဖုန်းလည်းမပြော ဖြစ်ပါ။ အလုပ်ပါးလျှင် ဖုန်းနှင့်ချိန်း ပြီး စားကြသောက်ကြ၊ ပြောကြဆို ကြလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်က အာ နီးနှင့်တွေ့လျှင် “သူငယ်ချင်း မှုခင်း အဖြာဖြာသာပြော၊ ကျန်တာမပြော နဲ့”ဟု နောက်သည်။ အာနီးက လည်း မှုခင်းကလွဲလျှင် ဘာမှ မပြောတတ်။ မိမိရေးလက်စသည် လည်း ပြီးစီးသွားပြီဖြစ်၍ အာနီး နှင့်အတူသွားထားသည့် ဓားပြမှုကို

ဦးအောင်မြတ်သည် အမွေဆိုင်ပစ္စည်းများကို ထိန်းသိမ်းထားရင်း လောဘတက်လာခဲ့သည်။ မည်သို့အပိုင်စီးရမည်ကို နေ့စဉ်ပင် တွေးတောအကြံထုတ်နေသည်။ အိမ်ကြီး မီးလောင်သွားတယ်လို့ပဲ လုပ်ရမလား၊ ဓားပြတိုက်ခံရတယ်လို့ပဲ လုပ်ရမလား စဉ်းစားရင်း ဇနီး၊ သမီးတို့နှင့် တိုင်ပင်ကာ ဓားပြတိုက်ခံရကြောင်း...
www.burmeseclassic.com

သတိရလိုက်သဖြင့် ဖုန်းဖြင့်လှမ်း မေးလိုက်သည်။

“ပေါ်ပြီကွ.....ပေါ်ပြီ ဟေ့ ကောင်ရဲ”

အာကျယ်ပါကျယ် အသံပြဲကြီး ကို ကြားရပါလေပြီ။

“ဘာပေါ်တာလဲ မင်းကြီး တော်ကြီးပေါ် တာလား”

“မင်း ဖုန်းဆက် တာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ငါ ဒီ အမှုအကြောင်း ပြောချင် နေတာ၊ ညနေလာခဲ့ကွာ၊ ပို က် ဆံ အစိတ် သား လောက်လည်း ထည့်ခဲ့”

ဒီကောင်ကြီး အူမြူး နေပုံ ထောက်ရင် ဓားပြမှု တရားခံတွေကို မိပြီထင် သည်။

ညနေဘက် တွင် အာနီးထံ သွားရာ ဘသားချောက အသင့် စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရ သည်။ ရောက်မဆိုက်ပင် ကျွန်တော်က အာနီးကို နောက်လိုက်သည်။

“တရားခံတွေ ဝမ်း လျှောနေ တုန်း လက်ရဖမ်းဆီးရမိတာ လား”

“လာ.....ငါပြောပြမယ်၊ မင်း ကားနဲ့ပဲသွားရအောင်”

သောက်နေကျ ကော်ဖီဆိုင် သို့ရောက်သောအခါ.....

“ဒီလိုကွ.....”ဟု အာနီးက အစပြုလိုက် သည်။

“မင်းကျေးဇူးတွေ လည်း ပါ တာပေါ့ကွာ”

ကြမ်း မပေးတော့ဘူး၊ နောက်ဆုံး ငါ့ဘာသာငါ ရေးတော့မယ်”

“အဘိုးကြီးပတ်ထားတဲ့နား က ရိုးလက်စံအစစ်ကြီးကွ”

“ဟေ...ဓားပြက ဘာလို့မ ခသွားတာလဲ”

“ဇာတ်လမ်းက အဲဒီကစတာ ကိုယ့်လှ ရေး.....”

ဟု စတင် ကာ ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင် ပြောပြခဲ့သည်။

“မင်းတို့ကိုလိမ် ခိုတိုင်တာဆိုတော့ သူ တို့ကို အရေးမယူဘဲ လား”

“လီဆယ်မို့ အရေးယူလိုက်တယ် လေ၊ ပြီးတော့ မွေးချင်း အားလုံးက လည်း သူ့ကိုမယုံကြည်ကြတော့ဘူး အမွေခွဲခိုင်းကြလို့ အမွေတွေ အကုန် ပေးလိုက် ရတယ် အခုလည်း အိမ်ကြ

“ဒါဆို ဓာတ်ပုံဖိုး ပေးတော့ မယ်ပေါ့”

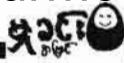
အာနီးက ရယ်ပြီးပြန်နောက် သည်။

“ဓာတ်ပုံဖိုးတောင်းရင် ကုန်

ကို ကာလပေါက်ဈေးနဲ့ ရောင်း အမွေခွဲကြမယ်လို့ လုပ်နေကြ တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဦးအောင် မြတ်က ကာလပေါက်ဈေးအတိုင်း အမ်းပေးမယ် ဆိုရင် လည်

www.burmeseclassic.com

အမ်းပေး၊ အမ်းပေး နိုင်ရင်
အိမ်ပေါ်က ဆင်းဆိုပြီး ဝိုင်းအော်
ပုန်ကြပြီ”

“လူဆိုတာက ယုံကြည်မှုက
အရေး အကြီးဆုံးပဲ ကိုယ့် လူရေ”

“မွေးချင်းပေါက် ဖော်
ချင်း မကြသင့် တာကြ
အာကိုးကွ၊ အခုတော့
အိမ်ထည်မှုနဲ့လည်း အရေး
ဆုံးပေးရဦးမယ်၊ အမွေတွေ
ထည်း ခွဲပေးရဦးမယ်၊
ကာလတန်ဖိုးနဲ့ တွက်
ချက် ပြီး အမ်းမပေး
နိုင်ပြန်ရင်လဲ လက်ရှိနေတဲ့
အိမ်ကြီးပေါ်ကလည်း
ဆင်းပေးရဦး မယ်ဆိုတော့
အတ်လမ်းက ကြမ်းလှ
ချည် လားလို့ တောင်
ပြောရမလို ဖြစ်နေပြီ”

“ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်
လေ၊ လောဘကို အတော
မသတ်နိုင်တာရယ်၊ ပြီး
တော့ အကုသိုလ်အလုပ်
ကို လုပ်တာကြောင့်လည်းပါမယ်
ထင်ပါရဲ့”

“အမှန်တကယ် နစ်နာမှုရှိလို့
တိုင်တာနဲ့၊ လီဆယ်ပြီးတိုင်တာနဲ့
ဖော်မြူလာမရှိပေမယ်လို့ ခွဲခြားနိုင်
တယ်ကွ

“မွေးရာပါပညာလို့ ဆိုနိုင်
မလား မသိဘူး”

“တို့က အသေအချာနီးပါး
လောက်ကို သိနေတတ်တယ်၊
ယုတ္တိရှိအောင် ဘယ်လောက်ပဲ
အကွက်ချထားထား သဘာဝ
တရားကို လွန်ဆန်ပြီဆိုရင် သိသာ

တယ်ဆိုရမလား၊ လေးနက်မှု မရှိ
ဘူး”

“ဘယ်လိုပြောမလဲကွာ”

“သံစဉ်မဲ့ကဗျာတစ်ပုဒ်လို့
ပေါ့”

“သံစဉ်မဲ့ကဗျာတစ်ပုဒ်.....”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက သံ
ယောင်လိုက်ပြောလိုက်ရင်း အာနီး

၏ ဥပမာကို သဘောကျသွားခဲ့
မိ၏။

“ဦးအောင်မြတ်က မင်းတို့ကို
လျှော့တွက်နေတာကွ”

“ဘယ်ရမလဲကွာ၊ ဒါမျိုးက
သေးသေးလေး”

“အာနီး အဟုတ်
မထင်နဲ့၊ မင်းကို ငါ
မြှောက်ပြောနေတာ”

“ခွေးကောင်”

“ငါက ခွေးကောင်
ဆိုရင် ခွေးသူငယ် ချင်း
က ဘယ်သူလဲ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး
တို့သည် မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ကြ
သည် နှစ်လစာကို
အတိုးချ၍ ရယ်မောကြ
လေသည်။

သက် မဲ့ ၀.၀၀၀ |
ပစ္စည်းများက သက်ရှိ
လူသားများကို ကြောက်
မက်ဖွယ် လောဘအပူ
မီးများ ဖြစ်ပေါ်စေ
ပါလားဟု တင်ခြင်နိုင်ကြစေရန်
ရည်သန်လျက်.....

မောင်သိန်းနိုင်

ရေအောက်တွင် ခြောက်ရက်ကျော်ကြာရေငုပ်၍ စံချိန်တင်နိုင်ခဲ့သူ

BURMESC CLASSIC

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ တန်နက်ဆီပြည်နယ်သား စကူဘာ ရေငုပ်သမားတစ်ဦးသည် ရေအောက်တွင် အသက်ရှူကိရိယာဖြင့် ခြောက်ရက်ကျော်ကြာနေထိုင်ကာ စံချိန်သစ်တင်ခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

ဂျေရီဟောအမည်ရှိ အဆိုပါရေငုပ်သမားသည် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ စိတ်လှုပ်

ရှားလျက်ရှိပြီး အားနည်းနေကြောင်း ဟော၏ဖခင်ဖြစ်သူက ပြောကြားခဲ့သည်။ အသက် ၄၉ နှစ်အရွယ်ဟောသည် ရေငုပ်နေစဉ် အရည်ကိုသာ သောက်ဖွယ်ရှိပြီး ရေပေါ်သို့ ပြန်ရောက်ချိန်တွင် ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင်၃၀ ကျသွားသလို အလွန်အမင်း အားနည်းနေခဲ့သည်။

ဟော၏ရေငုပ်စံချိန်သည်

ယခင် ငါးရက်ဖြင့် စံချိန်တင်ထားသော ဖလော်ရီဒါပြည်နယ်မှ ရေငုပ်သမား၏စံချိန်ကို ကျော်ဖြတ်နိုင်သောကြောင့် ကမ္ဘာ့စံချိန်တင်နိုင်စွမ်းရင်းနှစ်စံချိန်အဖွဲ့သို့ တင်ပြသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ဆောင်းဟော

Ref: Internet Net

24/8/20

BURMESE CLASSIC

နုလုံးနေရာ မွားယွင်းစွာမွေးဖွားလာသူ အောင်မြင်စွာ ခွဲစိတ်နိုင်ခဲ့

တရုတ်နိုင်ငံ၊ ဟေန်နိုပြည်နယ် တွင် နုလုံးမင်းဆိုသူ အမျိုးသားတစ် ဦး၏ နုလုံးသည် ဝမ်းဗိုက်တွင် နေ ထားပြီး မွေးဖွားလာသူဖြစ်ပြီး ယခု အခါ ဝူဟန်ယူနီယမ်ဆေးရုံတွင် နုလုံးခွဲစိတ်မှုကို အောင်မြင်စွာလုပ် ဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။

မင်းသည် အသက် ၂၄ နှစ် အရွယ် စက်ရုံလုပ်သားတစ်ဦးဖြစ်

ပြီး ၎င်းအား မွေးဖွားချိန်တွင် နုလုံး သည် ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှ အပြင်သို့ စုထွက်နေပြီး ထိခိုက်မှုရရှိရန် လွယ် ကူသည့်အတွက် ဆရာဝန်များက ၎င်းအား အသက်ရှည်ရှည် နေထိုင် နိုင်မည်မဟုတ်ဟု ထင်ခဲ့ကြသည်။ ယခုအခါ ၎င်း၏အခြေအနေမှာ လျင်မြန်စွာ ဆိုးရွားလာပြီး အသက် ၅၂ ကျပ်လာသည့်အတွက် ဆရာဝန်

များက ခွဲစိတ်ရန် စီစဉ်ခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။

ယခုအခါ မင်၏နုလုံးကို ဆရာ ဝန်များက ဝမ်းဗိုက်မှဖယ်ရှားကာ နေရာမှန်သို့ အောင်မြင်စွာ ရွှေ့ ပြောင်းခဲ့ကြသည်။

ဆောင်း၊ ဟေမန်

Ref: Internet News

-25-8-1-

ငါးမန်းတစ်ကောင်၏ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှ ပင်လယ်ဖျံ

အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်တောင်ပိုင်း ကမ်းခြေတစ်ခုတွင် ငါးဖမ်းသမားများ ဖမ်းဆီးခဲ့သော အရှည် ၁၂ ပေရှိ ငါးမန်းတစ်ကောင်ကို ငါးမန်းသုတေသီများက ခွဲစိတ်စစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ရာ ၎င်း၏ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှ ပေါင် ၂၀၀ အလေးချိန်ရှိ ပင်လယ်ဖျံတစ်ကောင်ကိုတွေ့ရှိခဲ့ရသည်။

အဆိုပါ သုတေသနအဖွဲ့သည် ငါးမန်းကောင်ရေပေါင်းများစွာ၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ခွဲစိတ်လေ့လာခဲ့ဖူးသော်လည်း ယခုဖမ်းမိသော ငါးမန်း၏ ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှ တွေ့ရှိရသော အစာမှာ အကြီးမားဆုံးဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားခဲ့သည်။

အမျိုးသား သမုဒ္ဒရာနှင့် လေထုထိန်းချုပ်ရေးအဖွဲ့၏ ပြောကြားချက်အရ နှစ်စဉ် ငါးမန်းကောင်ရေ

သန်းတစ်ရာခန့် သတ်ဖြတ်ခံခဲ့ရပြီး ငါးမန်းတောင်ဟင်းခွံတရုတ်နိုင်ငံတွင် အလွန်ခေတ်ကောင်းသော ဟင်းလျာတစ်မျိုး ဖြစ်သည်။

ဆောင်းဖတ်

Ref: Int'l Interesting

21.8.2

ပြင်သစ်နိုင်ငံမှ ပင့်ကူလူသား ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံး ကြောင်လိမ်မျှော်စင်တက်ရန် စီစဉ်

ပြင်သစ်နိုင်ငံမှ ပင့်ကူလူသား ဟု လူသိများသော အပျော်တမ်း တောင်တက်သမား အာလန်ရော ဘတ်သည် အာရပ်စော်ဘွားများ ပြည်ထောင်စု၊ ဒူဘိုင်းမြို့ရှိ ကာရန် ကမ္ဘာ့အရှည်ဆုံး ကြောင်လိမ်မျှော် စင်ထိပ်ကို တက်ရောက်ရန် စီစဉ် လျှက်ရှိကြောင်း သိရသည်။ ထိုမျှော်စင်သည် အပျော်တမ်း

တောင်တက်သမားများကို စိန်ခေါ် သည့် နေရာတစ်ခုဖြစ်ပြီး မျှော်စင် မှ တာဝန်ရှိသူများနှင့် ဒူဘိုင်းရှိ အာဏာပိုင်များ၏ ခွင့်ပြုမိန့်ကို စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသည်။ ရောဘတ်သည် ၁၉၉၄ ခုနှစ် မှစတင်ကာ အထပ်မြင့်အဆောက် အအုံများကို စတင်တက်ရောက်ခဲ့ ပြီး လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ခန့်က ဒူ

ဘိုင်းမြို့လယ်ရှိ ၈၂၈ မီတာအမြင့် ရှိ ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံး ဘာဂျီခါလီဗာ မျှော်စင်ကို အောင်မြင်စွာ တက် ရောက်ခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ယခု ကြောင်လိမ်မျှော်စင်မှာ ၃၁၀ မီတာ ရှိကြောင်း သိရသည်။

ဆောင်းဖောမန်
Ref: Internet News
-25-8-13

အဝတ်အစားမပါဘဲ ရေကူးသည့် တရုတ်ရဲအရာရှိရှစ်ဦး အလုပ်မှထုတ်ခံရ

တရုတ်နိုင်ငံတွင် ရဲအရာရှိရှစ် ဦးသည် ကမ္ဘာ့လှည့်ခရီးသွားများ လာရောက်လည်ပတ်သည့် ကမ်းခြေတွင် အဝတ်မပါဘဲ ရေကူးသည့် ပုံများ အွန်လိုင်းပေါ်သို့

ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် အာဏာပိုင်များက အဆိုပါရဲအရာရှိများအား အလုပ်မှထုတ်ခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

အဆိုပါ ရဲအရာရှိရှစ်ဦးသည်

ရဲတပ်ဖွဲ့၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ညှိုးနွမ်းအောင်ပြုလုပ်ခဲ့သောကြောင့် ၎င်းတို့အား အလုပ်ထုတ်ပစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဟောနန်ပြည်နယ်အလယ်ပိုင်း၊ ပြည်သူ့ရေးရာလုံခြုံရေးအဖွဲ့က ပြောကြားခဲ့သည်။

အဆင့်မြင့်ရဲအရာရှိသုံးဦးကို အလုပ်မှထုတ်ပယ်၍ အပြစ်ပေးခြင်းများကိုပါ ဆက်လက်လုပ်ဆောင်သွားမည်ဟု ပြောကြားခဲ့သည်။

ဆောင်းဟေမန်

Ref: International News

21.8.2013

အကြောသေနေသောချစ်သူနှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည့် အမျိုးသမီး

မလေးရှားနိုင်ငံ၊ ကွာလာလမ်ပူမြို့ရှိ အသက် (၃၅)နှစ်အရွယ် မလေးရှားနိုင်ငံသူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် အကြောသေရောဂါ ခံစားနေရသော တရုတ်နိုင်ငံမှ ချစ်သူနှင့် လက်ထပ်ရန် ဘရုတ်နိုင်ငံသို့သွားရောက်ကာ လက်ထပ်ခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

ဂန်ဆုတ်ရင်းဆိုသူ အမျိုးသမီးနှင့် အဆစ်အမြစ် ရောင်ရမ်းကိုက်ခဲသည့် ရောဂါကြောင့် အကြော

သေဝေဒနာကို ခံစားနေရသူ အသက် (၃၈)နှစ်အရွယ် လီကန်ယုတို့သည် ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဇွန်လကတည်းမှစတင်၍ အင်တာနက်အသုံးပြုရင်း တွေ့ဆုံချစ်ကြိုက်ခဲ့ကြသည်။

ဂန်ဆုတ်ရင်းသည် လီ၏ဘဝပေးအခြေအနေကို နားလည်ကိုယ်ချင်းစာကာ လက်ထပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လီသည် အသက် ၃၈နှစ်အရွယ်ကပင် အကြောသေ

ရောဂါကို ဆိုးဝါးစွာ ခံစားခဲ့ရပြီး နောက်ဆုံးတွင် အိပ်ရာမှမထနိုင်ဘဲ ယည်အထိ ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ လီနှင့်ဂန်တို့သည် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဝန်ကြီးဌာနတွင် မှတ်ပုံတင်ခဲ့ပြီး နှစ်ဖက်မိဘ စုံလင်စွာဖြင့် လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကို ဆင်နွှဲခဲ့သည်။

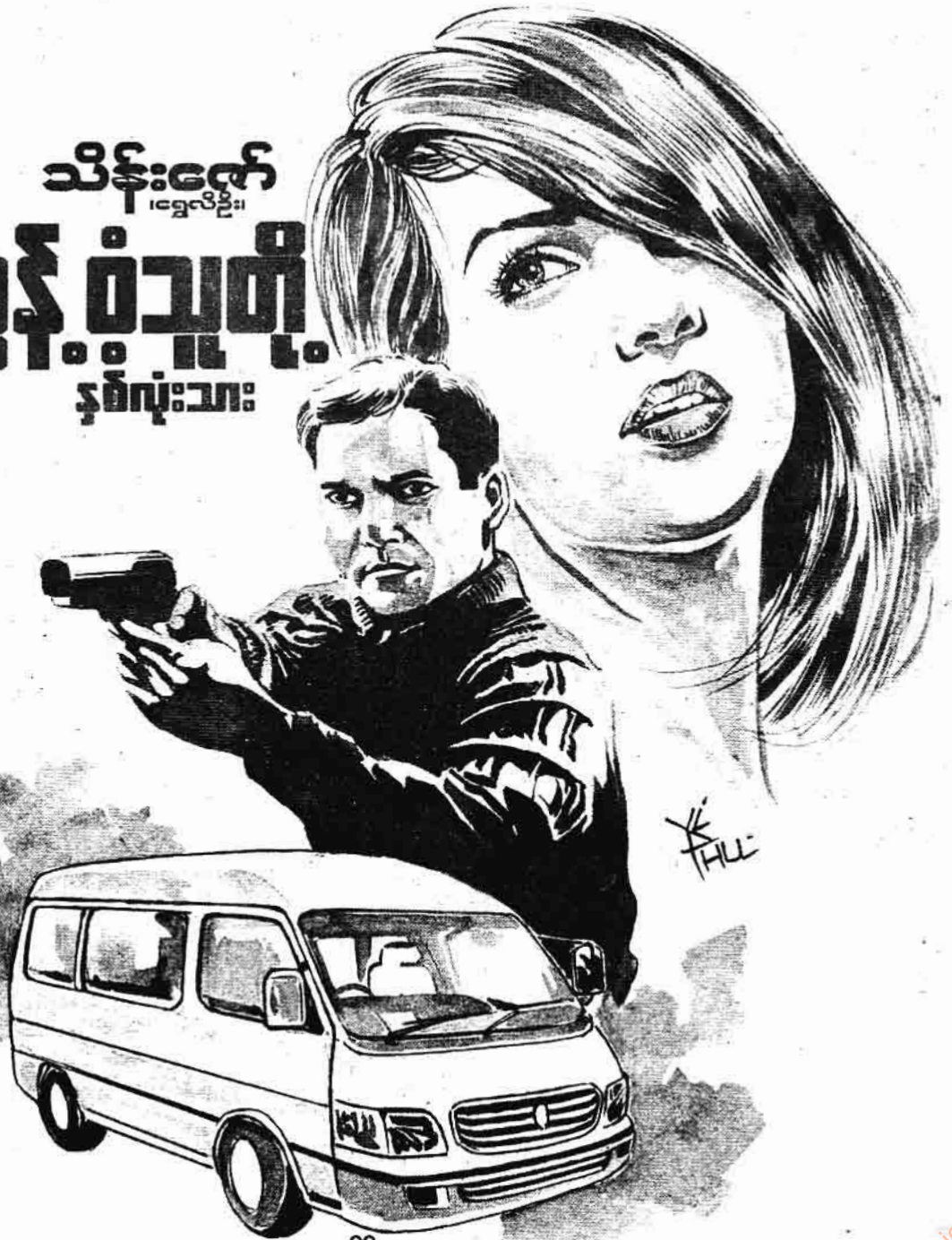
ဆောင်းဟေမန်

Ref: Internet News

18.8.2013

www.burmeseclassic.com

သိန်းဇော်
| ခွေလိဦး |
စွန် ဝံသာတီ
နတ်ကုံးသား

စွန့်ခွဲသူတို့နလုံးသား

သိန်းတော် (ရွှေလီဦး)

ကျွန်တော်သည် ဘဝတွင် ဆင်းဆင်းရဲရဲဖြင့် နေခဲ့ရသောသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ အဖေက အနီးမှ ကျံလဟာအင်းချောင်းမှ ကျံ လဟာအင်းတွင် ရေငုပ်သားဝင် လုပ်၍ အမေက ငါးဖောက်သည် ယူပြီး ရွာသို့လှည့်လည်ရောင်းရ သည်။

နွေပိုင်းရောက်လို့ အင်း ချောင်းတွေမှာ အလုပ်မရှိလျှင် အဖေက ရိုးချောင်းကမ်းနားတွင် အလှေကျပေါက်သောချုံမှ ဆောက် ပြာသားတွေ၊ ရေမန်ကျည်းတွေ ခုတ်ပါသည်။ အနေတော် ထင်း တွေစည်းပြီးရောင်းသင့်တာရောင်း၊ အိမ်အတွက် ထားသင့်တာ ထား ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကောက်နံ့တွေ ကောက်ရပါသည်။ လယ်ထဲတွင် နွေဘက်ပေါက်သော ကန်စွန်းပင်

တွေ၊ ကန်စွန်းညွန့်လေးတွေခုူး၍ ဈေးတွင်ရောင်းရန် လိုက်လံရှာဖွေ ကြပါသည်။ တစ်ခါတလေ ချောင်း ကမ်းနားတွင် ပေါက်လှေရှိသော ပေါက်ပင်များမှ ပေါက်ရွက် မနု မရင့်များခုူး၍ မြို့ဈေးသို့သွားပြီး ရောင်းကြရသည်။ အသားငါးထုပ် ရာတွင် အသုံးများသဖြင့် ခူးရောင်း

သူတွေများသဖြင့် များများစားစား အလုပ်မဖြစ်ပေ။

အမေနှင့် ကျွန်တော်သည် ပေါက်ရွက်ခူးခူး၊ ကောက်နံ့ကောက် ကောက် နံနက်စောစော ထမင်း ကြမ်းနှင့် ငါးပိဖုတ်စားပြီး ကွင်းထဲ လယ်ထဲတွင် နေပူပူထဲ ချွေးသံ တရွဲရွဲဖြင့် အလုပ်လုပ်ကာ နေမွန်း တည့်မှ အိမ်ပြန်ရောက်တာများ သည်။

“မခင်နုရေချောင် ထဲမှာ ထင်းစည်းတွေ များနေပြီ၊ ထမင်းစား ပြီးရင် ဝိုင်းသယ်ကြ အောင်ဟေ့”

ခေးမတို တစ် ချောင်း ခါးကြားထိုး၍ ခြံထဲဝင်လာကာ အပြောလိုက်သည် စကား ကြောင့် ကျွန်တော် တွန်း ဖြစ်သွားပြီး ပန်းကို ယော ချုပ်စမ်းကြည့်လိုက်မိ

အသေခတ်ပြီးသားထင်းများ သယ်
ပြီးပြောသောကြောင့်ဖြစ်သည်။
အဖေ တစ်နေ့လုံးခုတ်သည့် ထင်း
စည်းများ သယ်ရပြီဆိုလျှင် တစ်
ခက်နှစ်ရက်နှင့် မပြီးနိုင်တော့။ ပင်
မန်းလိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။ ကျွန်
အဘိုးပခုံးတွင် သွေးပေါက်များကျ
အထိ နာကျင်ရောင်ကင်းလေ့ရှိ
ပါသည်။

“ကဲ.....သားလေး၊ မင်း

အမေကပြောလည်းပြော၊
ထမင်းလည်းပြင်နေပါသည်။
ထမင်းပိုင်းမှာတော့
ငါးပိရည်တစ်ခွက်နဲ့
ကောက်ရိုးနွယ်၊
ကန်စွန်းရွက်တို့စရာတွေ၊
နောက်ပြီးငါးမြွေထိုး
တစ်ကောင်နှစ်ကောင်၊
ဟင်းခတ်ပါသော ဆူးပုပ်ရွက်
ဟင်းရည်တစ်ခွက်၊
နောက်ပြီး.....

အဖေပြောတာ ကြားလား၊ ထင်း
ရောင်းပြီးရင် သားကို အကျီ
အသစ်၊ ပုဆိုးအသစ်လေးတွေ
ဝယ်ပေးမယ်၊ နောက်ပြီး ကျောင်း
ဖွင့်ဖို့လည်း နီးနေပြီမဟုတ်လား
သားရဲ့၊ အလုပ်လုပ်မှ ပိုက်ဆံရ
မှာကွဲ့၊ ကဲ...လာ...လာ၊ ထမင်း
စားကြရအောင်”

အမေက ပြောလည်းပြော၊
ထမင်းလည်းပြင်နေပါသည်။
ထမင်းပိုင်းမှာတော့ ငါးပိရည်တစ်
ခွက်နဲ့ ကောက်ရိုးနွယ်၊ ကန်စွန်း
ရွက်တို့စရာတွေ၊ နောက်ပြီး ငါး
မြွေထိုး တစ်ကောင်နှစ်ကောင်၊
ဟင်းခတ်ပါသော ဆူးပုပ်ရွက်
ဟင်းရည်တစ်ခွက်၊ နောက်ပြီး
ကောက်နံ့ကောက်ရွံ့ရသည့် စပါး
နံ့ကို လက်ထိုးကြိတ်ဆုံနှင့်ကြိတ်၍
မောင်းနှင့်ဖွင့်၍ရသော ဆန်ကြမ်း
ထမင်းတွေပေါ့။ အမေက ကျွန်
တော့်မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း...

“သားလေး.....မင်းအဖေ
အတွက် ဆူးပုပ်ရွက်ဟင်းရည်
ထဲက ငါးမြွေထိုးတစ်ပိုင်း ဦးချ
ထားလိုက်၊ ပြီးရင် ထမင်းစား
တော့၊ ဟိုမှာ မင်းအဖေ ထင်းစည်း
ကို ထမ်းဖို့ ဝါးချွန်လုပ်နေတာ မပြီး
သေးဘူး၊ အမေစောင့်ပြီးမှစား
မယ်၊ သားစားနှင့်နော်”

ကျွန်တော့်အမေစကားဆုံး
တော့ အဖေအတွက် ဦးချပြီး ဗိုက်

ကလည်းဆာနေပြီမို့ ထမင်းကို
ပလုတ်ပလောင်းစားနေမိသည်။
အမေတစ်ယောက်မှာတော့ ကျွန်
တော် ထမင်းကို အားရပါးရစား
နေသည်ကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး
ကြည့်နေသည်ကိုပင် သတိမထား
မိတော့။

“ပညာမရှိ၊ သူ၏ဝန်ထမ်းတဲ့၊
မင်းတို့ ပညာတတ်အောင် လုပ်ကြ၊
ပညာမတတ်ရင် ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့
လူ့ဘဝကို ဖြတ်သန်းရမယ်၊ သူ
များတွေ သက်သက်သာသာ၊ ချမ်း
ချမ်းသာသာနဲ့ ဘဝကိုဖြတ်သန်းနေ
ချိန်မှာ ကိုယ်က ဆင်းရဲဒုက္ခအမျိုး
မျိုး၊ စိတ်ဆင်းရဲ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲနဲ့
ဘဝကို ရုန်းကန်နေရရင် လောက
ငဲ့ကျနေတာပဲ၊ နေပူမရောင်၊
မိုးရွာမရောင် နဖူးကချွေး ခြေမ
ကျအောင် လုပ်နေတာ ဘယ်
လောက်ပင်ပန်းလဲ၊ စဉ်းစားကြ၊
ဒါကြောင့် စာတတ်အောင်၊ ပညာ
တတ်အောင်သင်ကြ”

ရွာကျောင်းမှ ဆရာကြီး စစ်
ရှိန်၏စကားကို ကျွန်တော့်နားထဲမှ
သံမှိုစွဲသလို စွဲနေသည်။ ကျွန်တော့်
ဘဝ ကလေးအရွယ်ကပင် အဖေ
အမေနှင့်အတူ ဆရာကြီးပြောသည့်
ဒုက္ခတွေ၊ သည်အလုပ်မျိုးတွေ ကြ
ဖူး၊ လုပ်ဖူးနေပြီမို့ သည်ဆင်းရဲမှု
ကို လက်တွေ့ခံစားနေရသည်။ ကျွန်
တော့်သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သည်

တင်ဝင်းတို့၊ မိုးအောင်တို့ကို အားကျ သည်။ သူတို့မိဘတွေက ရွာမှာ အိမ်ကြီးရခိုင်နှင့် ပစ္စည်း ရှိသူတွေမို့ သူတို့သားတွေ ကျွန် တော်လိုမပင် ပန်းကြူ။ ကြော့မော့ စွာဖြင့် ကျောင်းတက်နိုင်ပြီး စာသင်နိုင်ခြင်း၊ မုန့်စားနိုင်ခြင်း၊ အဝတ်အစားသစ်များ မကြာ ခဏပြောင်းဝတ်နိုင်ခြင်းများကို တွေ့နေရသည်။ ကျွန်တော် သူတို့လို နေချင်မိ၊ အားကျမိ သည်မှာ အခါခါပင်။

“သားရယ် မင်းဆရာကြီး ပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ အခု အဖေ တို့ သူများအလုပ်ထဲ ဆင်းဆင်းရဲ ရဲ လုပ်နေရတာ ပညာမတတ်ခဲ့လို့ ကွ၊ သားရယ် စာကြိုးစားပါ”

အဖေကပြောသလို အမေက လည်း.....

“သားချမ်းသာချင်ရင် ပညာ သင်တာ မပျင်းနဲ့၊ မရှိတဲ့ဘဝမှာ မိဘကို အလုပ်တော့ပိုင်းကူလုပ် ပေါ့၊ ဒီသားအမိ၊ သားအဖ သုံး ယောက်ပဲရှိတာ၊ သားကြီးလာလို့ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်ရင် ပိုက်ဆံရှိတဲ့ သူဌေးသမီးနဲ့ ညားအောင်လုပ်၊ ပညာတတ်၊ လူချမ်းသာကြီးဖြစ် ရောပေါ့၊ ဟုတ်တယ်နော် သား၊ အမေပြောတာ မှတ်ထား”

သို့နှင့် ကျွန်တော် ဆယ်တန်း အောင်ပြီး အဝေးသင်တက္ကသိုလ် တက်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်ရှိ ဦးလေး ဦးမောင်သိန်းထံတွင် သွားနေ၍ ကျောင်းတက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အဝေးသင်တက္ကသိုလ် စာမေး ပွဲဖြေဆိုရန် အနီးကပ်တက်ချိန်တွင် စိုးနှင့် ချစ်သူများဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ စိုးမှာ--- မြို့မှဖြစ်သည်။ ဒုတိယ နှစ်ဖြေအပြီးတွင် မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ သို့ဝင်ခဲ့သည်။ ရဲတပ်သားသစ်သင် တန်းကို ---တွင်တက်ရသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော် သင်တန်း ကာလတွင် စိုးနှင့်အဆက်အသွယ် ပြတ်နေသလောက်ဖြစ်နေသည်။ သင်တန်းဆင်းသောအခါ ကျွန် တော် ချင်းပြည်နယ်ဘက်သို့

ရောက်ခဲ့ပြီး နှစ်နှစ်တာဝန်ထ ဆောင်ရသည်။

ထိုအတောအတွင်း စိုးနှင့်ကျွန် တော် ဖုန်းအဆက်အသွယ်ရသည့် စိုးမှာ ရန်ကုန်ရောက်လိုက်၊ သူ မြို့မှာရှိလိုက်ဖြစ်နေသည်။ ကျွန် တော်မျှော်မှန်းထားပါသည်။ အ အခွင့်သင့်လျှင် စိုးတို့မြို့ရောက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ချင်ပါသည်။ ကျွန်တော်ဆန္ဒ ပြည့်ဝခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် စိုးတို့မြို့သို့ တာဝန် ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် မြို့ပေါ်စား မှာတော့မဟုတ်။ မြို့နှင့် ငါးမိုင် ဝေးသော ရွာကြီးတစ်ရွာတွင် ပါသည်။ တစ်နေ့ စိုးက အထွေ ထွေ ခေါ်သဖြင့် သူတို့မြို့မှသူတို့အိမ် ရောက်ခဲ့သည်။ စိုးတို့မိသားစု

www.burmeseclassic.com

ဆိုက်ကြီးမှာ ဟီးထနေသည်။ ခြံ
ဝင်းကျယ်ကျယ်ကြီးထဲတွင် ရေကူး
ကန်၊ ပန်းခြံ၊ အလှသစ်ပင်များဖြင့်
ဆက်ယှဉ်ယှဉ်နန်းတော်ကြီးတမျှ
မင်း

“စိုးရယ် စိုး အဲဒီလောက်
ချမ်းသာနေတော့ စိုးတို့မိသားစု
ဒီဘတွေ မောင်နဲ့သဘောတူပါ
မလား”

ကျွန်တော် စိုးရိမ်စွာ မေးမိ
သည်။

“စိုးနဲ့မောင်အ
ကြောင်း၊ အထူး

သဖြင့် မောင်

အကြောင်းကို

နိမိတ် တွေကို

ပြောပြီးပြီ၊

တစ်ဦးတည်း

သာ သမီးရဲ့

အလိုအတိုင်းတဲ့၊

အဲ...ဘာလိုသေးလဲ၊ စိုး

အကြောင်းကို မပြောတာ၊ ပိတ်
ထားတာက စိုးက စိုးကိုတကယ်
ချစ်မယ့် အချစ်စစ်သမားကို
ဆွတာလေ၊ ကဲ... လာ၊ ဒက်ဒီ
ထို့ မာမိတို့နဲ့တွေ့ရအောင်”

အိမ်ကို အချိန်မရွေး ဝင်နိုင်ထွက်
နိုင်ပါတယ်၊ နောက်ပြီး မင်းတို့နှစ်
ယောက် လက်တွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင်
ဦးတို့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောနော်”

စိုးဖခင်၏ပြောစကားက ကျွန်
တော့်နားမှာ အခါခါကြားနေမိ

သလို ပျားသကာလို ချိုနေမိသည်

မှာ အမှန်ပင်။ မချိုသည်မှာ ထို
ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ရန်ကုန်မှ

ကျွန်တော့် ဦးလေး၏သား။

ဆောင်တက် သစ်စမင်းသားလေး

ကျော်ကျော်မောင် မူးယစ်ဆေး

ကြောင့် သေဆုံးသွားသည့်

သတင်းက ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင်

အမှန်ပင်ထိခိုက်ခဲ့ပါသည်။

“တောက်”

ကျွန်တော် တောက်ခေါက်ရုံ

မှတစ်ပါး ဘာမှမတတ်နိုင်။ ဦးလေး

ကိုတော့ အားပေးခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် ဘွဲ့ရပြီးချိန်တွင်

သတ်မှတ်ချက်နှင့်ကိုက်ညီသဖြင့်

ဒုရဲအုပ်ရာထူးသို့ တိုးမြှင့်ခန့်အပ်

ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

“ငါ့သားလေးက

သူ့ချစ်သူ သူ့ဌေး

သမီးနဲ့ လက်ထပ်

တော့မှာ၊ ငါ့သား

လေး တစ်သက်လုံး

တောင့်တခဲ့တဲ့ ဆန္ဒ

ပြည့်ပြီ၊ အမေ

ဝမ်းသာလိုက်တာ
လို့ မင်းအမေ
ဆွေဆွေခန့်အောင်
ဝမ်းသာနေတယ်
ကွ၊ ဦးလေးနဲ့ မင်း
မိဘတွေ မင်္ဂလာ
ဆောင်ပွဲအမီ လာခဲ့
မယ်ဟေ့၊ ဝမ်းသာ

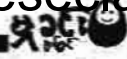

ကျွန်တော့်အချစ်

ဆုံး ညီအစ်ကို

မင်းမင်းသူ မူးယစ်

ဆေးသုံး၍ အပ်
တန်းလန်းနှင့်သေသည်
အကြောင်း၊ ကျွန်တော်
ခင်မင်ခဲ့သော ဗီဒီယို သရုပ်

လိုက်တာကွာ”

ဦးလေး ဦးမောင်သိန်း အားရ
ဝမ်းသာ ဇနီးဖြင့်အကြောင်းကြား
သလို ကျွန်တော်လည်း အလွန်ဝမ်း
သာမိသည်။ ကျွန်တော်၏ တာဝန်
ဝတ္တရားများ ကျေပွန်စွာထမ်းဆောင်
ခဲ့သည့်အတွက် အထက်လူကြီးများ
၏ ချီးမွမ်းခြင်းကို ခံနေရသလို စိုး
၏မိဘများကလည်း သူတို့အကုန်
အကျခံကာ စိုးနှင့်ကျွန်တော်ကို
လက်ထပ်ပေးရန် ရက်သတ်မှတ်၊
ဖိတ်စာများ ဝေပြီးဖြစ်သည်။ စိုး၏
မိဘများက ကျွန်တော်တို့ မင်္ဂလာ
ဦးလက်ဖွဲ့အဖြစ် မြို့စွန့်ခြံအကျယ်
ကြီးတွင် လှပစွာ ဆောက်လုပ်ထား
သော နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးနှင့်
အိမ်ထောင်ပရိဘောဂအစုံ၊ ကား
တစ်စီး စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် ကျွန်တော်နှင့်စိုးတို့
မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ရသော ပစ္စည်းနှင့်
ငွေကို အပိုင်ပေးမည့်အပြင် ရင်းနှီး
မြှုပ်နှံရန် ငွေကျပ်သိန်းတစ်ရာ
ဘဏ်တွင် ထည့်ပေးထားပြီးဖြစ်
သည်။ ကျွန်တော်အတွက်တော့
အတိုင်းထက်အလွန်ပင်။

ကျွန်တော်ကို ချမ်းသာစေချင်
သည့် အမေ့အတွက်တော့ သား
ရွှေအိုးထမ်းလာသည့်ကိန်းပင်။ ဘာ
ပဲပြောပြော လက်ရှိအနေအထား
အရ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်ကပင်
တောင့်တခဲ့သော ကျွန်တော်ရည်

မှန်းချက် ပြည့်ခဲ့ပါပြီ။ ဒါတွေအား
လုံးသိသောအမေမှာ ပို၍ဝမ်းသာ
မဆုံးနိုင်ပါ။ ကျွန်တော့်မင်္ဂလာပွဲမှာ
ကျွန်တော့် ဘဝအတွက်တော့
အလွန်ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာဖြင့်
ကျင်းပမည့် နေ့ထူးကြီးပင်။ မိဘ
အစုံအလင်နှင့် ပီတိဖြစ်စရာတွေ၊
ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်ခြင်းတွေနှင့်
အတိပြီးမှာ သေချာနေသည်။

ကျွန်တော့်အသက် မငယ်
တော့ပေမယ့် စိတ်ကူးယဉ်အိမ်မက်
တွေက ကျွန်တော့်ကို လွှမ်းမိုးနေ
လျက် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရ
သည်မှာလည်း ပေါ့ပါးသွက်လက်
ပြီး တက်ကြွလန်းဆန်းနေသည်။
သို့ဖြင့် မင်္ဂလာသတ်မှတ်ရက် သုံး
ရက်အလို ကျွန်တော်ချစ်သော
အဖေ၊ အမေနှင့် ကျေးဇူးရှင် ဦး
လေး ဦးမောင်သိန်းတို့ ရောက်လာ
ကြသည်။

ကျွန်တော့်မှာ အဖေ၊ အမေ
မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ပို၍တက်ကြွ
ရွှင်လန်းနေသလို အဖေအမေတို့က
လည်း ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုကြည့်
ရင်း ပီတိတွေဖြစ်ရင်း ပျော်ရွှင်နေ
ကြရှာသည်။ အမှန်အတိုင်းပြောရ
လျှင် ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက်
ဒီလောက်ပျော်သည့်အချိန်၊ ပီတိ
ဖြစ်စရာအချိန်မရှိသေးဟု ဆိုလိုက်
ချင်ပါသည်။

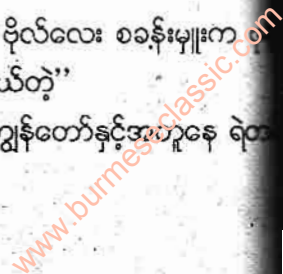
စိုးတို့မိဘတွေကလည်း သူတို့

**ကျွန်တော်၏
တစ်ဖန် ဝတ္တရားများ
ကျေပွန်စွာ
ထမ်းဆောင်ခဲ့သည့်အတွက်
အထက်လူကြီးများ၏
ချီးမွမ်းခြင်းကို ခံနေရသလို
စိုး၏မိဘများကလည်း
သူတို့အကုန်
အကျခံကာစိုးနှင့်ကျွန်တော်ကို
လက်ထပ်ပေးရန်
ဖိတ်စာများ
ဝေပြီးဖြစ်သည်။
စိုး၏မိဘများက**

တိုက်ကြီးရှေ့တွင် မင်္ဂလာမထူ
ကြီး ဟီးနေအောင်ထိုးထားပြီး
ခံကျွေးမွေးရန်အစီအစဉ်များကို
၏ဖခင်ကြီးကိုယ်တိုင် စီမံဆောင်
ရွက်နေပြီဖြစ်သည်။

“ဗိုလ်လေး စခန်းမှူးက
ပြောမယ်တဲ့”
ကျွန်တော်နှင့်အတူနေ ရဲတ

သား တိုးဝင်းက သတင်းပို့ခဲ့သည်။
စခန်းမှူးက ဖုန်းဖြင့် အရေးပေါ်
တာဝန်ပေးအပ်သည်။ ကျွန်တော်
စိတ်အချရဆုံး ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦးနှင့်
တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန်ဖြစ်သည်။
ထိုသူတို့မှာ ရဲတပ်သားတိုးဝင်းနှင့်
ဒုတပ်ကြပ် လှိုင်မင်းတို့
ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်
စလုံး ကျွန်တော်နှင့်
အတူနေသော လူငယ်
လေးများပင်။ စခန်းမှူး
ညွှန်ကြားသော နေရာ
အနီးတစ်ဝိုက် သတ်မှတ်
အချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့
ထွက်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့သုံး
ယောက်လုံး တက်ကြွ
နေသည်။ ပူးပေါင်း
အဖွဲ့များနှင့် လည်း
အဆက်အသွယ်ယူပြီး
ပြီဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့်
ကျွန်တော် တို့တစ်တွေ
မျက်စိဖွင့်၊ နားစွင့်လျက်ရှိနေ
စဉ်.....

“ကားတစ်စီး ဒီဘက်လာ
နေ တယ် ဗိုလ်လေး”
“အိုကေ”
ရဲတပ်သားတိုးဝင်း အနား
ကပ် ပြောလိုက်သည့် စကားအဆုံး
ဝယ် ကျွန်တော်က ညွှန်ကြားစရာ
ရှိသည်များကို ညွှန်ကြားလိုက်ပြီး

အသီးသီး နေရာယူလိုက်သည်။
“ခဏရပ်ပေးပါခင်ဗျာ၊ မေး
စရာလေးရှိလို့ပါ”
ဖိုးစိုးကားတစ်စီး တောလမ်း
မှတစ်ဆင့် ကျေးရွာချင်းဆက်လမ်း
ပေါ်သို့ မောင်းအတက်တွင် ကျွန်

တော်၏တပည့်နှစ်ဦးက စနစ်တကျ
တားလိုက်နိုင်သည်။ ကားပေါ်ပါ
သည့်ပစ္စည်းများကို လျင်မြန်စွာ၊
ကျွမ်းကျင်စွာ ရှာဖွေလိုက်ကြသည်။
ကားနောက်ခန်းတွင် စိုက်ပျိုးရေး
သုံးပစ္စည်းများနှင့် ရောနှောထည့်
လာသော ဘိန်းဖြူထုပ်များအပြည့်။
ဤဒေသတွင် လုပ်ငန်းသုံးကားများ
မှာ ဖိုးစိုးကားများဖြစ်၍ မထင်မှတ်

စရာဖြစ်အောင် အသုံးချလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကားပေါ်က
ဆင်းပေးကြပါ”

နေကာမျက်မှန်တပ်ပြီး ခေါင်း
စည်းပေါ် ဦးထုပ်ပြန်ကြီးဆောင်း
ထားသော ကားမောင်းသူ
အမျိုးသမီးကို ကျွန်တော်
ပြောလိုက်၏။ အမျိုးသမီး
နှင့်ယှဉ်၍ မျက်မှန်မည်း ကြီး
တပ်ထားသော လူကြီးတစ်
ယောက် ထိုင်နေသည်။
ကျွန်တော်စိတ်မချည်စွာ
ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်မလို
လုပ်လိုက်မိသည်။ ထိုစဉ်
တဖြည်းဖြည်းပွင့်လာသည့်
မှန်တံခါး၊ နောက် ကျွန်တော်
ကို မျက်မှန်ချွတ်ပြလိုက်
သည့် ကားမောင်း သူအမျိုး
သမီးကို ကြည့်လိုက်တော့
ကျွန်တော် အလွန်အမင်း
အံ့အား သင့်သွားရတော့
သည်။

“ဟင်.....စိုး”
“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဦးရဲ့သမီး စိုး
အစစ်ပါ မောင်ရင်၊ မောင်ရင့်
အနေနဲ့ အခြေအနေ ထိန်းလို့ရ
ပါတယ်၊ ကျန်တာတွေ ညှိကြပေါ့၊
ကဲ..... အချိန်မရှိဘူး၊ ဦးတို့သွား
မယ်၊ မင်း တပည့်တွေလည်း
မနစ်နာစေရပါဘူးကွာ”

မထင်ထားသည့် မြင်ကွင်း၊ ဖြစ်ရပ်၊ စကားတွေကြောင့် ကျွန်တော် ကြက်သေသေကာ တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

“အချိန်မရှိဘူး မောင်၊ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ဖေဖေပြောတာ လက်ခံလိုက်ပါ၊ စိုးနဲ့မောင်ကိစ္စတွေ မဟုတ်ဘူးနော်၊ မောင့်ဘဝမှာ အဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒတွေ ဖြစ် လာမယ့် အချိန်ဟာ မောင့်လက်ထဲ မှာပဲရှိတယ်၊ စိုးတို့သွားတော့မယ်နော်”

“နေပါဦး စိုး၊ မောင် ပြောပါရစေ”

လက် ရှိ အနေ အထားအရ ကျွန်တော် တာဝန် ထမ်းဆောင်စဉ် စဉ်းစားလျှောက်လုံး စိတ်အလှုပ်ရှားဆုံးအချိန်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ထဲဝယ် စိုးနှင့်ကျွန်တော် မင်္ဂလာပွဲကိစ္စပြင်ဆင်ထားမှုများ၊ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အပေါင်းအသင်းအသိုင်းအဝိုင်းများ၏ မျက်နှာများ၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်အဖေ၊ အမေ၊ ဦးလေးတို့၏ မျက်နှာများကို မြင်ယောင်နေမိသည်။

ငယ်စဉ်က ကျွန်တော့်ဘဝ

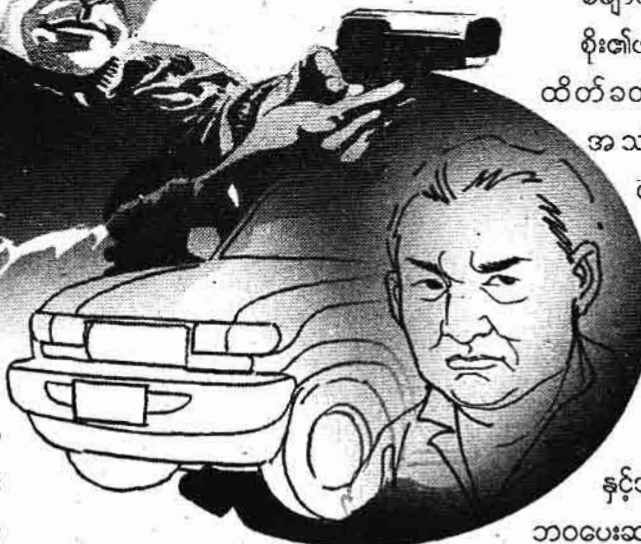
တွင် ဆင်းရဲတွင်းနက် ပင်ပန်းခဲ့ရပုံများ၊ ကျွန်တော် ချမ်းချမ်းသာသာ နေချင်သည့် စိတ်ဆန္ဒများ၊ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်မင်္ဂလာပွဲအတွက် ဝမ်းသာမဆုံးဖြစ်နေသည့် မိဘနှစ်ပါးနှင့်အတူ မင်္ဂလာဖိတ်စာများ၊ တိုက်များ၊ ကားများ၊ ရွှေ၊ ငွေများ ခေါင်းထဲ၊ အာရုံထဲ စုပြုံဝင်လာသည်။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ခေါင်းချာချာလည်နေသည်။ ပုံရိပ်များ အထပ်ထပ်ဖြစ်နေ

ယုံကြည်ချက်အပြည့်ရှိသော မျက်နှာဖြင့်ပြောရင်း ကားစက်နှိုးလိုက်သည်။ ကျွန်တော် လျင်မြန်စွာဖြင့် စိုးလက်မှကားသော့ကို ယူလိုက်ရင်း ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ချိန်တွင် ကျွန်တော်၏တပည့်ကျော် တိုးဝင်းက စိုး၏ဖခင်က ကားတံခါးဖွင့်ပြီး အတင်းဆင်းခိုင်းနေပြီဖြစ်သည်။ ဒုတိယကြိမ် လှိုင်းမင်းက ပူးပေါင်းအဖွဲ့များထံဆက်သွယ်နေပြီဖြစ်သည်။

“ဦး ကျွန်တော့်ကို နားလည်ပေးပါ”

“ချောက်.....”

စိုး၏ဖခင်ကို လက်ထိတ်ခတ်လိုက်သည် အသံမှာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ကျင်ခနဲဖြစ်သွားစေသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအသံနှင့်အတူကျွန်တော် ဘဝပေးဆန္ဒ၊ ကျွန်တော်

သလို ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာလည်း မွန်းကျပ်နေသည်။

“မောင် ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ စိုးတို့ သွားတော့မယ်နော်၊ အားလုံး အိုကေစေရမယ်”

စိုးတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ကို

နှင့်စိုးတို့ကြားမှ အဖြစ်ချင်ဆုံးအရာတွေနှင့်အတူ ကျွန်တော့်နှလုံးသားနှင့် ဝမ်းတွင်းကလိစာများ ဟာလာ ဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရပါတော့သည်။

သိန်းလော် (ရွှေလိမ္မော်)

www.burmeseclassic.com

ရွှေမန်းထွန်းထွန်း

ပြုစာတ်ထိပ်ခေါင်ဖြူတော်သိန်းအောင်၊
ပေါ်စံဇာတ်သားကဏ္ဍ

ရွှေမန်းထွန်းထွန်း
 ပြဇာတ်ထိပ်ခေါင် မြို့တော်သိန်းအောင်၊
 ပေါ်စံ ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့

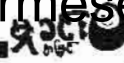
မြို့တော်သိန်းအောင်.....

ပြဇာတ်ထိပ်ခေါင် မြန်မာ့သဘင်တွင် စံတင်ရလောက်အောင် တော်၍ကျော်သူဖြစ်သည်။ မြို့တော်သိန်းအောင်၏ဖခင်သည် လူရွှင်တော် ဦးဓာတ်ခိုးဖြစ်သည်။ ဖခင်မှ သူ့သား မြို့တော်မြစိန်ကို မင်းသားအကခိုင်းပြီး သိန်းအောင်နှင့်ပေါ်စံကို လူရွှင်တော်လုပ်ခိုင်းရာ မြို့တော်မြစိန်ဇာတ်သဘင်ဟု ကပြလာခဲ့သည်မှာ အတော်အတန် နာမည်ရလာပြီး မြစိန်ကိုယ်တိုင် ပြဇာတ်မင်းသား နှစ်ပါးသွားနှင့် ညီဖြစ်သူ မြို့တော်သိန်းအောင်ကို နှစ်ပါးမင်းသားအဖြစ် ပွဲထုတ်ကာ မြန်မာပြည်အနှံ့ ထင်ရှားအောင်မြင်မှုရ ၍ ရေပန်းစားသော သူ့ခေတ်၊ သူ့အခါက ပြဇာတ်ဘုရင်ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ မြို့တော်မြစိန်သည် အသက် (၁၉)နှစ်သားက မင်းသားဖြစ်သည်။ ၁၃၅၀ ပြည့်၊ အသက် (၃၉)နှစ်ခန့်တွင် မန္တလေး၌ ဖျားနာပြီးကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ မြို့တော်မြစိန်ကွယ်လွန်ချိန်၌ ပွဲရက်စာချုပ်များရှိနေ၍ ပွဲကိုဖျက်၍မရ။ မြို့တော်သိန်း

အောင်ကို ဇာတ်မင်းသားအဖြစ် တင်မြှောက်ပြီး ညီဖြစ်သူ လူရွှင်တော် ပေါ်စံနှင့်တွဲဖက်၍ ကပြစေခဲ့သည်။ မြို့တော်သိန်းအောင်ကို ၁၂၈၅ ခု၊ နတ်တော်လပြည့်တွင် ဖွားမြင်သည်။ ဖခင် ဦးဓာတ်ခိုး၊ ဒေါ်ဖွားချစ်တို့ဖြစ်သည်။ မြို့တော်သိန်းအောင် မင်းသားဖြစ်ခါစ သီဆိုသောသီချင်းမှာ “မြို့တော်သိန်းအောင် ရောက်တဲ့အရပ်တွင်xxxရွှေငွေရတနာတွေစုံလင်xxxရန်ဘယာဘေးxxxကွာဝေးကြစေအစဉ်xxxရွှင်လန်းဖို့ရာပင်xxxလေးလေးစားစား ဒီပွဲတွင်xxxမောင်သိန်းအောင်xxxအဆိုအကတွေစုံလင်xxxယနေ့ညxxxကန်တော့ပန်းတွေဆင်xxx”ဟူသော သီချင်းဖြစ်သည်။ ၎င်းသီချင်းဖြင့် နာမည်ကျော်ခဲ့သည်။

မင်းသားလေးကို လူရွှင်တော်ဘဝ၊ နှစ်ပါးမင်းသားဘဝနှင့် နှစ်ဖက်လှ ပွဲကြည့်ပရိသတ်တို့က အားပေးခဲ့ကြသည်။ ဇာတ်ထဲတွင် ပညာသဘာရင့်သည့် ဇာတ်မင်းသား စိန်ကလေး၊ မြကလေး၊ ဦးအောင်စိန်၊ အာဇာနည်လှကြည်တို့ ရှိနေပါသည်။ အက၊

www.burmeseclassic.com

အဆို၊ အိုတို့ကို ထိုဆရာများထံမှ သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာများအဖြစ် မောင်သိန်းအောင်က ဦးထိပ်မှာ ထားပါသည်။ လူ့ရွှင်တော် သိန်းအောင် ဘဝမှ ရုံ၊ ဗလာပွဲမရွေးကပြကာ မြန်မာပြည်အနှံ့ ကျော်စောထင်ရှား လာခဲ့ပါသည်။

မြို့တော်သိန်းအောင်သည် တစ်ဦးကောင်း၊ တစ်ယောက်ကောင်း ကောင်းသည်မဟုတ်ပါ။ အံ့နှင့်ကျင်းနှင့် အစ်ကိုသန်းငွေ၊ ကိုရင်တို့က စီမံအုပ်ချုပ်ပြီး အဖွဲ့သူ၊ အဖွဲ့သားများ၏ စည်းလုံးညီညွတ်မှု အင်အားတို့ကြောင့် မြို့တော်သဘင်ဟု ထင်ရှားကျော်ကြားလာခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ကိုသိန်းအောင်ကိုယ်တိုင်က သရုပ်ဆောင်ကောင်းမှု၊ စီစဉ်ညွှန်ကြားသူ၏ စနစ်ကျမှု၊ ညီဖြစ်သူ ပေါစံ၏ ဟဒယရွှင်ပြုံးစေသော ပြက်လုံးများကြောင့် နိုင်ငံကျော်ဖြစ်လာသည်ဟု ပြောလျှင်ရပါသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူ လူ့ရွှင်တော် ဦးဓာတ်ခိုးသည် သဘင်ရင်သွေးများဖြစ်ကြသည့် သိန်းအောင်နှင့် ပေါစံကို ပြက် လုံးထုတ်ပေးရာတွင် ထူးချွန်သူဖြစ်ပါသည်

အပြက် ကောင်းခြင်း၊ ပြက်လုံးဝေဖန်ကောင်းခြင်း၊ ပြက်လုံး အချိတ်အဆက်၊ အပို့အကြိုတို့ကို တဒင်္ဂအတွင်းတွင် တစ်ဖက်လူလည်း မနစ်နာရပွဲကြည့်ပရိသတ်လည်း ဟဒယ ရွှင်ပျ ဖျော်ရွှင်စရာ၊ ရယ်မောစရာဖြစ်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သူဖြစ်ပါသည်။ လူ့ရွှင် တော် ပညာတွင် ဆရာစားမချန်ဘဲ သူတစ်ပါးကိုလည်း သင်ကြားပေး သူဖြစ်ပါသည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူ မြို့တော်မြစ်နိ မရှိတော့ မြို့တော် သိန်းအောင် မင်းသားဖြစ်လာပါသည်။ သီချင်းရေးဆရာ အဝမ်းဆရာညွှာ၊ မြင်းခြံဦးဖုန်းမို၊ မန္တလေးသား ရွာစားကြီး စိန်တင်ဟန်တို့က နှစ်ပါးသွားသီချင်းများကို ရေးပေးပါသည်။ “မြို့တော်မြစ်နိ××မရှိတဲ့အချိန်အခါမှာ××သိန်းအောင်ကို××ပြောကြလေတာ××မင်းသားလုပ်ကာ ကစေချင်တာ××ဒီလိုအားပေးကြတဲ့ လူထုများရဲ့အလိုကျစေရာ××အဆိုအက နှစ်ဌာန အစစအရာရာ”ဟူသည့် သီချင်းနှင့်လည်းကောင်း၊ “မိဘရိုးရာပါကွယ်××ဦးဓာတ်ခိုးရဲ့ လမ်းစဉ်မဖျက်ခဲ့တယ်××ကိုယ်ကျိုးသူကျိုးမျှတ××နှစ်ဖက်လှူဒါန်းတဲ့ သိန်းအောင်

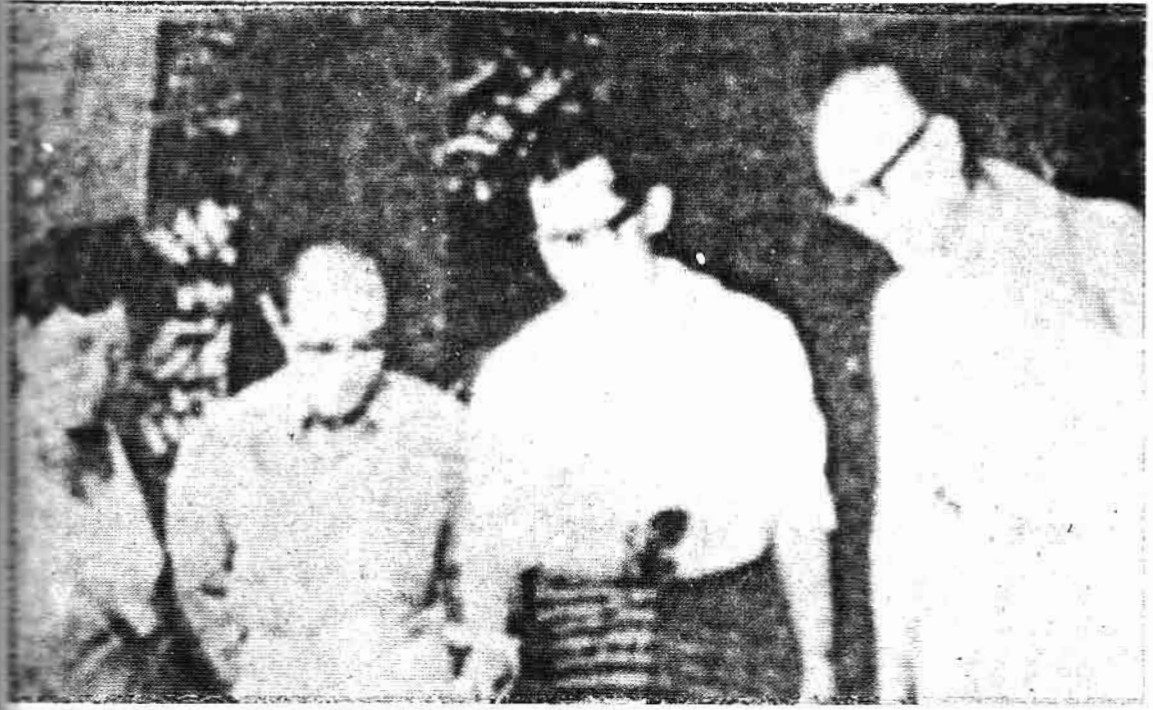

ပါxxxအရာရာ သမာဓိနဲ့ရယ်xxလူငယ်ပေမယ့် သဘော ထားကြီးတယ်xxxခင်တို့တာဝန်လိုတော့ တယ်xxသိန်း အောင်ချစ်သလို ချစ်မှာလားကွယ်xxx အဲဒီလို အပြန်အလှန်ချစ်ရင်xxxဥမကွဲ သိုက်မပျက် နေရပါမယ်xx” စသော သီချင်းမှာလည်း လူကြိုက် များပါသည်။

ဗမာ့တပ်မတော်ဖွဲ့စည်းစအချိန်က မြို့တော်မြဲ စိန်၊ သိန်းအောင်၊ ပေါစံ ညီအစ်ကိုတို့သည် ဗမာ့ တပ်မတော်သားကောင်းများ ပေါ်ထွန်းရေးကို ရည် ရွယ်၍ ကြည်းတပ်၊ လေတပ်၊ ရေတပ် ပြဇာတ်များ ကပြခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါက အဝမ်းဆရာညှာ ရေးပေး သည့် “အမျိုးသားအတွက်ဆိုxxxလေတပ်ကို ဝင်လို သည်xxxမောင့်အရိုးတွေ အသားတွေ ယွင်းပစေxxဖွဲ့နဲ့ တိုက်မည်xxxရေတပ်ထဲ ဝင်ရောက်တိုက်မည်xxမောင့် အပေါ်ဝယ် ရေညှိတက်ပါစေxxxကုန်းတပ်ထဲမှာနွဲ့မည် ကျောတစ်ပြင်လုံးxxxမြေကြီးပုံးပါစေxxx” သီချင်းများ မှာလည်း ဂျပန်ခေတ်တစ်ခေတ်လုံး လူတိုင်းသီဆိုခဲ့ သည့် သီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ မြို့တော်သိန်း အောင်အား ပြဇာတ်နှစ်ထုပ်၊ ပြည်ထောင်စုပွဲ၊ တောင် သူလယ်သမားပွဲ၊ အလုပ်သမား(မေဒေး)ပွဲ ကျိုက္ကဆံ ကွင်း ဇာတ်ရုံတွင် ပြဇာတ်ကသည့်အခါ ရုပ်ရှင်မင်း သား ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်းဟန်ကို တုသည်မှာ ကိုယ် ပိုင်မဟုတ်၊ မတုသင့်ကြောင်း၊ ကိုယ်ပိုင်ဟန်သုံးသင့် ကြောင်း ရုပ်ရှင်မျက်မှန်၊ ရုပ်ရှင်အောင်လံ မဂ္ဂဇင်းတို့ တွင် သဘင်ပညာရှင်၊ ဆောင်းပါးပညာရှင်တို့က ဝေ ဖန်ရေးလုပ်လာပါသည်။ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဇာတ် ဆရာ သိန်းအောင်က ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်း သည် ဇာတ်မင်းသားမဟုတ်ကြောင်း၊ မိမိသည်လည်း ရုပ်ရှင်မင်း သားမဟုတ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ မိမိသည် ရုပ်ရှင်မင်းသားဖြစ်ပါက ကိုနေဝင်း၏ ဟန်အမူ အရာကိုတုမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ထို့အပြင် မိမိသည်

www.burmeseclassic.com

ထူရှင်တော်မှ မင်းသားတက်ဖြစ်လာသူ လူရှင်တော် မင်းသားဖြစ်သဖြင့် ပရိသတ်က မိမိရယ်စရာလုပ်မှ သဘောကျ။ နှစ်သက်ကြသဖြင့် ပရိသတ် ပျော်ရွှင် ချမ်းမောစေရန်သာ ရည်ရွယ်၍ ဤကဲ့သို့ ကိုနေဝင်း ဖန်ကို ကျွန်တော်လုပ်ပြခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောကြား ခဲ့ပါသည်။

မြို့တော်သိန်းအောင်၊ ပေါ်စံဇာတ်သဘင်အဖွဲ့ ကြီးသည် မြို့တော်အနုသဘင်ဟု ကြွေးကြော်၍ ပြဇာတ်ကောင်းများကို တင်ပြရာတွင် နာမည်ကျော်ကြား သောပြဇာတ်များမှာ ၁။ ဤမြေမှတောင်တန်း၊ ၂။ မိုး ကြိုသည့်ပန်း၊ ၃။ မိုးသောက်ကြယ်ဖြူ၊ ၄။ မိုးလား၊ တိမ်လား၊ မြူလား၊ ၅။ သန်းခေါင်ကို နေ့မှတ်ပါလို့၊ ၆။ ဆီမီးထွန်းချိန်၊ ပန်းပျိုးချိန်၊ ၇။ ရွှေတံခါးကြီးဖွင့်ပါ နှို၊ ၈။ မိုးမလင်းသောည၊ ၉။ ကောက်ပင်တစ်ရေးနိုး၊ ၁၀။ ရိုးပြတ်ကွင်းမှ တောက်ခေါက်သံ၊ ၁၁။ အမိရွှေ ထက် တေးပုခက်၊ ၁၂။ အရှုပ်တော်ပုံ စာနှစ်စောင်၊

၁၃။ ပွဲပြန်ကြော့ကြော့၊ ၁၄။ ရွှေဖိနပ်ကို ရုပ်တိုက်စီး မယ်၊ ၁၅။ ချစ်လှလှငေး၊ ၁၆။ အခါသင်္ကြန်၊ ၁၇။ ချစ် သူလျှို၊ ၁၈။ ကိုးဆယ်ဆသာလိမ့်မယ်၊ ၁၉။ ဇွတ်ချစ် မယ်၊ ၂၀။ တောင်ကညို၊ ပြိုတော့မယ် စသည်တို့ဖြစ် ပါသည်။

ပြဇာတ်တိုင်း၊ ပြဇာတ်တိုင်း၌ တိုင်းရင်းသားစည်း လုံးညီညွတ်ရေး၊ မောင်နှင့်နှမ၊ သားနှင့်အမိ ကြည့်ရှု ရန် သင့်လျော်သော ပြဇာတ်အခန်းများ၊ တိုင်းရင်းသား ချစ်ကြည်ရေး၊ လူမျိုးအဆင့်အတန်း မခွဲခြားရေး စသည် တို့ဖြင့် ပညာပေးပြဇာတ်များကို ကပြသွားခဲ့ပေသည်။ မြို့တော်သိန်းအောင်သည် သားဖြစ်သူ မောင်မောင် သိန်းအား ပွဲထုတ်၍ ဇာတ်သဘင်တွင် အော်ပရာများ၊ ပြဇာတ်များ၊ နောက်ပိုင်းဇာတ်ထုပ်များ ကပြအသုံး တော်ခံခဲ့ပေသည်။ ဦးလေးဖြစ်သူ ဇာတ်လူရှင်တော် ကြီး ဦးပေါ်စံမှ ဇာတ်ပို့ခြင်းဖြင့် ကျရာဇာတ်ရုပ်မှ တာဝန် ထမ်းဆောင်၍ တူဖြစ်သူ မောင်မောင်သိန်းအား ခုပ်

ရှင်လောကသို့ မြင့်တင်ပေးခဲ့သည်။

မြို့တော်မောင်မောင်သိန်း ရိုက်သောရုပ်ရှင်ကား မှာ ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်း၊ မေဝင်းမောင်တို့နှင့် ဇမ္ဗူပေါ် လူကျော် ရုပ်ရှင်ကားဖြစ်ပါသည်။ မြို့တော်သိန်းအောင်ကိုယ်တိုင် ရုပ်ရှင်ရိုက်ခဲ့ပါသည်။ တိုင်ပေါ်အလံ စိုက်ချင်ဇာတ်ကားတွင် ပြဇာတ်အခန်း၌ နယ်လီဆန်းနှင့်တွဲကာ မြို့တော်သိန်းအောင်၊ အကယ်ဒမီ ခင်မိုးမိုးနှင့် ဒါရိုက်တာ စိတ်နှင့်မာယာ ရုပ်ရှင်ကားကို ရိုက်ခဲ့ပါသည်။ မြို့တော်သိန်းအောင်သည် ပထမဇနီးဖြစ်သူ ကွယ်လွန်၍ ဒုတိယအိမ်ထောင် ဒေါ်အေးကြိုင်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုကာ မန္တလေးတွင် ဦးသိန်းအောင်နှင့် ဒေါ်အေးကြိုင်တို့ရသော သားသမီးတို့သည် မြို့တော်သဘင်ကို ဆက်လက်၍ ကပြနေသည်ဟု သတင်းရရှိပါသည်။ မြို့တော်သိန်းအောင်အကြောင်းကိုရေးလျှင် ပေါစ်မပါလျှင် မပြီး။ ထို့အတူ တူဖြစ်သူ ပြဇာတ်ဒါရိုက်တာ မောင်ယဉ်အောင် မပါပါကလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ မြို့တော်သိန်းအောင် ကပြသော ပြဇာတ်များတွင်

မောင်ယဉ်အောင် ဒါရိုက်တာလုပ်၍ ဇာတ်စီးသော ပြဇာတ်များက ပွဲကြည့်ပရိသတ်များအား အသိပညာအတတ်ပညာ ပညာပေးဇာတ်ထုပ်များ ဖြစ်ကြသည်။

မောင်ယဉ်အောင်သည် သည်ဘက်ခေတ်တွင် ၎င်းရေးသားခဲ့သော ကိုးဆယ်ဆယ့်လိမ့်မယ်ပြဇာတ်ကို ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာလုပ်၍ အကယ်ဒမီဆု၊ ဒါရိုက်တာဆု မောင်ယဉ်အောင်ရရှိခြင်း၊ မင်းသား သရုပ်ဆောင်ကျော်ရဲအောင် အကယ်ဒမီရရှိခြင်း၊ လူရွှင်တော် ဦးမိုးဒီ အကယ်ဒမီရရှိခြင်း၊ ဇာတ်ကားဆုရရှိခြင်း ရိုက်ပြနိုင်သော ဒါရိုက်တာဖြစ်သည်။ မြို့တော်ဦးသိန်းအောင်နှင့် ပေါစ်တို့ ကွယ်လွန်သွားသော်လည်း မြို့တော်၏ ပြဇာတ်များ၊ သီချင်းများ ကမ္ဘာဆုံးတိုင် (သို့မဟုတ်) တစ်သက်တာ ဘဝဇာတ်လမ်းမှတ်တမ်းများ ကျန်ရစ်ခဲ့မည်ဟု အနုပညာမှတ်တမ်းပြုလျက် မှုခင်းအမြင်မဂ္ဂဇင်းမှ ဂုဏ်ပြုစဉ်ရေးသားလိုက်ရပါကြောင်း။ ။

အနာဂတ်မှာ
လူတစ်ဦး ချင်းဝင်နေသုံးဆ
ဝင်တော့မယ်လို့ ခြေတယ်
အေ... အေ...

အဖို့ အချိန်ထိ
ရှင် ခံနိုင်ပါ့မလား
ဟင်... --

ဟာလို့ မေ့ရတာလဲ
လျန်းအရေးအတွက်
တောက်နေတာ - အေ

ရေငှက်
ပံတင်းထောက်ကြီးရဲ့
ဒါပေ

သတင်းထောက်ကြီးရဲ့အမေ

ရေနဂါး

“မိအေး.....ညည်းနယ်အေ မုန်ရှေ့ကကို မခွာဘူး”

မိခင်ဖြစ်သူက သမီးဖြစ်သူ မိအေးအား အမြင်မတော်၍ ကျီစယ် ပြောဆိုလေ၏။ သမီးဖြစ်သူ မိအေးကလည်း လုပ်နေကျ၊ ပြောနေကျ အတိုင်း ပြောလေ၏။

“အမေကလည်း သမီး မင်းသမီးဖြစ်ရင် အမေ့ကို အိမ်ဦးခန်းမှာ ထားပြီး လုပ်ကျွေးမှာ အမေရဲ့”

“ညည်းအနေနဲ့ မင်းသမီးဖြစ်ဖို့ ခဏထား ဦး၊ ဒီခေတ်မှာ သတင်း ထောက်ပဲဖြစ်အောင် အရင် လုပ်ဦး၊ ဘွဲ့ရပြီး ဘာမှမလုပ်ဘဲ ဒီအတိုင်း တော့ မနေနဲ့အေ”

မိခင်ဖြစ်သူ၏ဆန္ဒကို မလွန်ဆန် နိုင်သော

မိအေးတစ်ယောက် မခံချင်စိတ်ဖြင့် သတင်းထောက် တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးနေ၍ သူငယ်ချင်း ဝဏ္ဏထံ ဖုန်းဆက်၍ မေးခဲ့၏။

“ဟယ်လို.....”

“ပြောပါ”

“ကိုဝဏ္ဏလား”

“ဟုတ်တယ် မိအေး၊ နင်

ဘာ အခက်အခဲရှိလို့လဲ”

“အေး.....ငါ နင့်ဆီက အကူ အညီ တောင်းချင်လို့ပါ”

“ပြောလေ၊ ဘာကူညီရ မလဲ”

“ငါ သတင်းထောက် လုပ် ချင်လို့၊ နင်ကသတင်းထောက် ဆိုတော့ ငါ့ကို နည်းနည်းလောက် သင်ပေးပါလား”

“ရပါတယ် မိအေး ရယ်၊ ငါတို့က သူငယ်ချင်း တွေပဲ နောက်တော့”

“ဟဲ့ကောင်...နောက် တော့ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို မသုံးနဲ့နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ နောက်တော့ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နောက်က နင် ဘာပြောချင်သလဲဆိုတာ သိတယ်”

“အလကားစတာပါ

မိအေးရယ်၊ နင့်အမေ မသိစေနဲ့”
“တော်ပြီ.....တော်ပြီ”
မိအေးက ဖုန်းကို စိတ်ဆိုး
တကြီး ပိတ်လိုက်၏။

မိုးအကုန်၊ ဆောင်းအကူး မြူ
မှုန်ကွဲစ ဆောင်းရာသီ၏ အရိပ်
အာဝါသကို စတင်ခံ
စားလိုက်၍ လူတိုင်း
အတွက် အအေး
ဓာတ်က အတွေ့
တစ်မျိုးဖြစ်စေခဲ့၏။

နံနက်ခင်းတွင်
မိအေးတစ်ယောက်
လည်း ဆောင်း
ရာသီ၏ အရသာကို
အန်တုရင်း သတင်း
ထောက်ဖြစ်ဖို့ ကြိုး
ပမ်းနေရသည်။

“ဟဲ့.....မိအေး၊
အစောကြီး ရေတွေ
ထချိုးနေပါလား၊ အအေးပတ်
ဦးမယ်”

ဆောင်းနံနက်၌ ရေချိုးနေ
သော သမီးကိုကြည့်ရင်း မိခင်
ဖြစ်သူက လှမ်းမေးလိုက်သည်။
မိအေးက အမေ့စကားကို ပြန်ပြော
လိုက်၏။

“အမေပဲ သတင်းထောက်

တစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်တယ်ဆို၊
အခုဂျာနယ်တိုက်တစ်ခုမှာ သတင်း
ထောက်အလိုရှိတယ်ဆိုလို့ သွား
လျှောက်မလို့”

“ဝါသနာပါမှပဲ လုပ်ပါအေး၊
ဘယ်ဟာမဆို ဝါသနာမပါရင်
ဘာ မှမဖြစ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအမေ၊ သမီး ဖြစ်
အောင်လုပ်ပါ့မယ်”

မိအေးတစ်ယောက် ရေချိုး၊
အဝတ်အစားဝတ်ဆင်ပြီးနောက်
မိခင်ဖြစ်သူအား ရိုသေစွာ ရိုခိုးပြီး
ဘုရားအား ဦးတိုက်ကာ နေအိမ်မှ
ထွက်လာခဲ့၏။ ကားဂိတ်သို့ရောက်
သောအခါ မထင်မှတ်သော နမော်
နမ့်ဖြစ်ရပ်ကြောင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာ
ကြုံခဲ့ရသည်။

“ဟာ.....သွားပါပြီဗျာ၊ ကွ
တော်ခြေထောက်တွေ ညစ်ပထ
ကုန်ပြီ”

မိအေးမှာ စာပေတိုက်သ
ကပျာကယာ ထွက်လာရာ က
ဂိတ်၌ ကားစောင့်နေသူတစ်ဦး
ခြေထောက်အား ဒေါက်ဖိနပ်ခွ
ချွန်ဖြင့် တက်နှင်းမိခြင်းဖြစ်လေ
“ဆောရီးနော်၊ မတော်လို့ပဲ

“ခင်ဗျားတို့
လိုက်ရင်တော့
အတိုင်းပေါ့ဗျာ၊ ဒီ
ကလေးနဲ့ယောက်
လေးဆိုတော့အထေ
ပေးရမှာပေါ့ဗျာ၊
တယ်...ရပါတယ်
အနင်းခံရသူ
မကျေမနပ်ဖြင့် ကြ
ရင်း စိတ်ဆိုးတ
ဖြစ်နေခဲ့၏။

ဂျာနယ်တိုက်ရှေ့သို့ရောက်
သော် သတင်းထောက်အထ
သည်ဟူ၍ရေးထားသော
ဘုတ်ကြီးရှေ့သို့ မိအေးရေး
သွားသည်။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်၌
ကြည့်လိုက်တော့ လုံခြုံရေး
ထမ်းအား တွေ့သွားသဖြင့်

www.burmeseclassic.com

အောက်မေးမြန်းရန် အပေါက်နားသို့
အရောက်သွားခဲ့မိသည်။ ထိုသို့
သွားစဉ် ခလုတ်တိုက်မိသဖြင့်
ဆလင်းဘက်အိတ်တခြား၊ လူ
တခြား ဖြစ်ကုန်၏။ လုံခြုံရေး
ဝန်ထမ်းက ကူညီရန်ပြေးလာစဉ်
မိအေးက ရှက်ကိုးရှက်
ကန်းဖြင့် အကူအညီမလို
ကြောင်း ပြောလိုက်
သည်။

“အို.....ရတယ်.....
ရတယ်”

လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းက
မိအေးကို အကဲခတ်မိသွား
၏။

ရှက်စိတ်ဖြင့် အကူ
အညီပေးမည်သူကို ငြင်း
ပယ်နေခဲ့မှန်း သိသွား
ခဲ့၏။ အကူအညီမပေးဘဲ
ရပ် ကြည့်နေလိုက်၏။

“ဪ.....ကားဂိတ်
မှာတုန်းက ကျွန်တော့်
ခြေထောက်ကို တက်နင်း
တဲ့ မချောပဲ”

လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းထံမှ ရေရွတ်
သံကြားရတော့ မိအေးမှာ ရှက်
စိတ်နှင့်အတူ ဒေါသထွက်သွားလေ
၏။

“ဒီမယ်....ရှင်က ကျွန်မကို
ကူညီတာ ကလဲ့စားချေတာပေါ့
လေ”

“မဟုတ်ရပါဘူး အစ်မလေး
ရယ်၊ အစ်မလေးပဲ ရတယ်ဆိုလို့”

သတင်းထောက် များ

လျှောက် ထားရန် အခန်းတွင်း၌
လူများ ပြည့်ကျပ်နေ၍ မိအေးမှာ
ဝဏ္ဏအား သတိရမိ၏။ သတင်း
ထောက်များအား ဗဟုသုတနှင့်
ပညာအရည်အချင်းအား စစ်
မေးသော်လည်း ပညာအရည်
အချင်းကို အကန့်အသတ်မရှိ
သလို ဗဟုသုတပိုင်းကိုလည်း

အကန့်အသတ်မထားကြောင်း
ပြောဆိုသံများကြား၍ မိအေးမှာ
အားတက်သွားလေ၏။

“ဟဲ့.....မိအေး”

အလန့်တကြား ခေါ်လိုက်၍
လှည့်လိုက်မိ၏။ တစ်ဖက်မှ ဓာတ်
ဘူးကိုင်ထားသောသူအား
တိုက်မိသလို ဖြစ်သွားခဲ့
သဖြင့် ဓာတ်ဘူး ကိုင်လာ
သူ၏လက်ထဲမှ ဓာတ်ဘူး
နှင့် ဖန်ခွက်များမှာ သံမဲ
တလင်းပေါ် ပြုတ်ကျ
သွားခဲ့လေတော့၏။

“ဟာ.....သွား.....
သွားပါပြီဗျာ၊ ဖန်ခွက်
တွေလည်းကွဲကုန်ပြီ”

“ကျွန်မ ပြန်လျှော်
ပေးပါမယ် ရှင်၊ မတော်
လို့ပါ”

မိအေးက ပျာပျာ
သလဲ ပြောဆိုပြီး ဖန်ခွက်
များအားလက် နှင့်
လိုက်ကောက်နေလေ၏။

ထိုအချိန် အယ်ဒီတာအခန်းမှ
အသံတစ်သံ ထွက်လာလေ၏။

“မမိအေး”

“ဟုတ်.....ရှိ”

သတင်းထောက်များ၏မျက်လုံး

www.burmeseclassic.com

များက မိအေးထံ စုပုံရောက်လာကြ၏။ လက်တွင်လည်း ဖန်ခွက်အကွဲများအား ကိုင်ထားကာ သူမအားခေါ်သည့် အခန်းထဲသို့ ထိုအတိုင်း ဝင်သွားလေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့် ကျွန်မ မမိအေးပါ”

မိအေးမှာခေါင်းလေးငုံ့၍ အရိုအသေပေးဟန်ဖြင့် မိတ်ဆက်လိုက်၏။

အယ်ဒီတာဆိုသူက မိအေးအား မေးခဲ့၏။

မိဘအမည်အား စတင်မေးမြန်းလေ၏။ မေးမြန်းသောအသံများတွင် ရယ်နေသောအသံ ပါနေသည်ကို မိအေးသတိမထားမိ။

သူမ၏လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော ဖန်ခွက်များ လက်အားမထိရေးအတွက်သာ ဂရုစိုက်နေရ၏။

“ကျွန်မရဲ့ မိဘများက ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားနေတယ်ရှင့်”

ထိုအခါ ဘေးနားတွင် ရပ်နေသော ရုံးလုလင်က ကူညီပြီး ပြောပေးခဲ့ရ၏။

“အစ်မလေး...အစ်မလေးရဲ့ မိဘအမည်ကို မေးနေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ မှားလို့၊ ဦးခွက်နဲ့ ဒေါ်ကွဲပါ”

မိအေးက အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြင့် ဖြေလိုက်မိရာ အယ်ဒီတာဆိုသောလူက ရယ်ပြီး ရှက်နေသော မိအေးအား ခေါင်း

မော့ခိုင်းလေ၏။

“ဟင်.....ဝဏ္ဏ”

သူ့ကြောင့် ဖန်ခွက်တွေကုန်သည်။ ထိုစဉ်က မိအေးသည် နောက်ကခေါ်သံကို လှည့်ကြည့်မိ၍ အင်္ကျီအရောင်သာ လှစ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရ၍ လိုက်ရှာရာ မတွေ့သဖြင့် ရှက်ရှက်ဖြင့် ဖန်ခွက်ကွဲတွေကို အတိတ်တစ်ခုအခန်းထဲထိ ကိုင်လာခဲ့မိခြင်းဖြစ်၏။

အခုတော့ သူက အယ်ဒီတာတွေ့မယ်.....တွေ့မယ်။ မိအေးအကြောင်း ကောင်းကောင်းဖြေမယ်ဟု တွေးရင်း မိအေးတစ်ယောက် အကြံထုတ်လိုက်လေ၏။

“အား.....ကျွတ်...ကျွတ်”

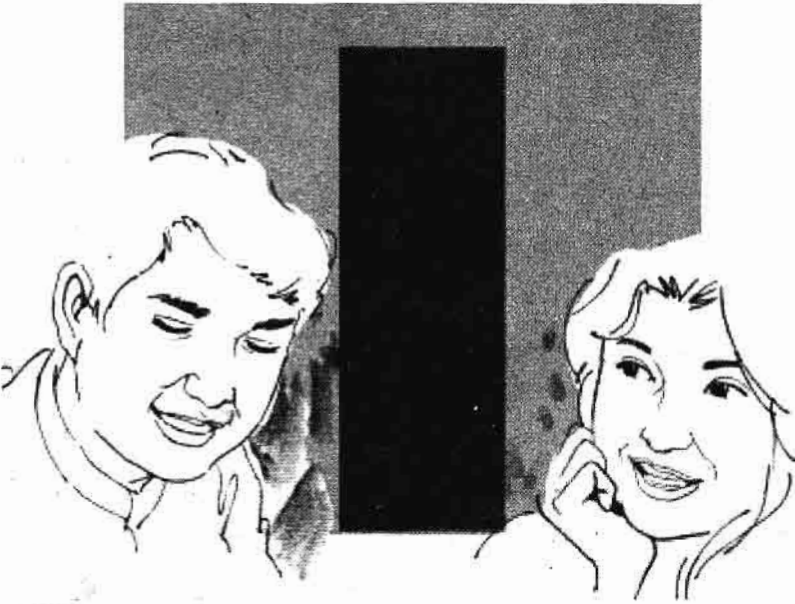
မိအေးက အလန့်တကြား အော်ဟစ်ရင်း ခန္ဓာကိုယ်ကို လှဲလိုက်၏။

“ဟာ.....ဘာဖြစ်သွားလဲ မသိဘူး၊ ဆေးရုံကို ပို့ဖို့လုပ်ပါဗျာ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းကို”

ဆေးရုံရောက်တော့ မိအေးက သူမ၏မျက်လုံးအား ဖွင့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ညနေအချိန်မှာ ညနေ ၆ နာရီထိုးနေပြီ။

“ဟင်...သူငယ်ချင်း မိအေး သတိရလာပြီလား”

ဆေးရုံကားပေါ်မှ အောက်သို့
ဘုန်းလှည်းဖြင့်ချစဉ် မိအေးတစ်
ယောက် လှည်းပေါ်၌ ငုတ်တုတ်ထိုင်
ဆဲ၏။ ဝဏ္ဏအား မိအေးမှ မျက်
ဆာင်းထိုး၍ ဆောင့်ကြီးအောင့်
ကြီးဖြင့် ဖြေလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ သတိရလို့
ထိုင်တာပေါ့၊ တခြားတော့ မထင်
နဲ့နော် ငါ့မိဘတွေ အခုချိန်ဆို
ဘုန်းကြီးကျောင်းက ပြန်လာတဲ့
အချိန်မို့လို့ ပြောတာ”

ဝဏ္ဏတစ်ယောက် မိအေး၏
လှည့်စားမှုကို ခံလိုက်ရမှန်း သိလိုက်
၍ နဖူးနဲ့လက်ရိုက်လိုက်မိလေ၏။

မိအေးအား လှည်းပေါ်တင်ပြီး
တွန်းလှည်းတွန်းပေးနေသူက ပြန်
လှည့်ရန် ပြောလိုက်၏။ တာဝန်ကျ
ဆရာဝန်ကလည်း သဘောပေါက်
သွား၍ လှည်းအားပြန်လှည့်ရန်
ပြောသဖြင့် မိအေးတစ်ယောက်
လှည်းပေါ်၌ ပြန်လှဲနေလိုက်စဉ်
တာဝန်ကျဆရာဝန်အား စကားပြော
လိုကြောင်း ပြောသဖြင့် ဆရာဝန်က
ပြောရန် မိအေးအား ခွင့်ပြုလေ၏။
မိအေးက လေသံဖြင့် ပြောပြနေ
ခဲ့၏။ ဝဏ္ဏက အကဲခတ်နေလေ၏။
ဒေါက်တာမှ ခေါင်းလေးညိတ်ပြပြီး
လှည်းနားမှ ထွက်သွားလေ၏။

မိအေးအားလှည်းပေါ်တင်ပြီး
တွန်းလှည်းတွန်းပေးနေသူကပြန်လှည့်ရန်ပြောလိုက်၏။
တာဝန်ကျဆရာဝန်ကလည်းသဘောပေါက်သွား၍
လှည်းအားပြန်လှည့်ရန်ပြောသဖြင့်
မိအေးတစ်ယောက်လှည်းပေါ်၌ပြန်လှဲနေလိုက်စဉ်
တာဝန်ကျဆရာဝန်အား....

တံခါးအား တွန်းဖွင့်သံကြား၍
မိအေးခေါင်းအား လှည့်လိုက်လေ
၏။

“ကဲ....မိအေး နေကောင်း
သွားပြီလား၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူးလို့
သာပြောတယ် အခုတော့ သွေး
တောင်သွင်းရပါလား”

ထိုအချိန်တွင် မိအေး၏အခန်း
ထဲသို့ ဝဏ္ဏဝင်လာ၏။ မိအေးက
လှမ်းတွေ့သော်လည်း ဝဏ္ဏက
ကျောပေးထား၍ မတွေ့။ မိအေးနှင့်
နီးစပ်ရန် စကားလမ်းကြောင်းအား
စဉ်းစားနေ၍ အမျိုးသမီးဒေါက်
တာက ချောင်းဟန်ပြီး စကားစ
လိုက်သည်။

“ဪ...ကိုဝဏ္ဏလားရှင့်”
“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ဝဏ္ဏပါ။
---ဂျာနယ်တိုက်က အယ်ဒီတာ
တစ်ယောက်ပါ”
“ဪ...ဟုတ်လား ကိုဝဏ္ဏ

မနေ့က သွေးလှူခဲ့တာ အရမ်း
ကျေးဇူးတင်လိုက်တာရှင်”

အမျိုးသမီးဆရာဝန်က ဝဏ္ဏ
ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး မိ
အေးဘက်သို့လှည့်၍ ပြောပြလိုက်
၏။

“ကဲ....မိအေး နင့်အသက်
ကို ငါ့သွေးနဲ့ကယ်လိုက်တာ”
“ဟို.....ဟို”

မိအေးကနားမလည် မေးမည်
ပြုစဉ် ဝဏ္ဏက ဆရာဝန်ကို ရှင်းပြ
ပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံလိုက်၏။

“ဒေါက်တာ ရှင်းပြလိုက်ပါဦး”
မိအေးက ထပ်မံ၍ တောင်းဆို
လိုက်၏။

မိအေးက သူ၏လှည့်ကွက်ကို
ဝဏ္ဏခံသွားရသည်ဟု သိရှိစေလို
သောဆန္ဒဖြင့် ဂုဏ်ယူစွာ ဒေါက်တာ
အား ရှင်းပြစေလေ၏။

“ဒီလို ကိုဝဏ္ဏရဲ့ မမိအေးက

ဆေးရုံကိုရောက်တော့ ကျွန်မတို့ အနေနဲ့ အားလုံးစမ်းသပ်တဲ့အခါ အားလုံးကျန်းမာတယ်ရှင့်၊ ဘေးအခန်းက လူနာက သွေးလိုတော့ ကိုဝဏ္ဏရဲ့သွေးအမျိုးအစားကို သိနေတဲ့ မိမိအေးက ဒေါက်တာ့ကို ပြောတယ်။ ကိုဝဏ္ဏကလည်း သွေး လှူလေ့ရှိတယ်လို့ ကြားရတယ်။ အဲဒါနဲ့ ဒေါက်တာလည်း မစဉ်းစားတော့ဘဲ အဲဒါ.....”

“ရပါတယ် ဒေါက်တာ ဒါနဲ့ လူနာကို တစ်ချက် လောက် ကြည့်လို့ရမလား”
“ရပါတယ်၊ ကြွပါရှင်”

“ဟင်မမြကြည်”
“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ မမြကြည်ပါ”
“ငါ မင်းကို လာရှာသေးတယ်၊ မတွေ့တာနဲ့”
မမြကြည်နှင့်ကိုဝဏ္ဏတို့ တွေ့ဆုံစကားပြောနေကြ၏။ ထိုစဉ်

မိမိအေးက ကိုဝဏ္ဏတို့၏နောက်မှ မယောင်မလည်ဖြင့်လိုက်သွားကာ နားထောင်ခဲ့၏။ အကြောင်းစုံ သိရ၍ အခွင့်ကောင်းယူကာ ပြောပြလိုက်၏။
သူမနှင့် ဝဏ္ဏတို့ ချစ်သူဖြစ်

ကြောင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မရှက်စတမ်း ပြောပြခဲ့၏။
“ဒီမှာရှင် ကျွန်မနဲ့ ကိုဝဏ္ဏတို့က မကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာရှင်၊ အဲဒါလေးသိဖို့ ပြောပြလိုက်ချင်တယ်”

“ရပါတယ် ငါ့ညီမရယ် ငါလဲ ကိုဝဏ္ဏနဲ့ မတွေ့နိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့လို့ သူ့ကိုမစောင့်ဘဲ အိမ်ထောင် ပြုလိုက်တယ်လေ ငါ့ညီမတို့ ချစ်သူနှစ်ဦး လျှောက်မယ့်လမ်း ဖြောင့်ဖြောင့်ပေါစေလို့ အစ်မ ဆုတောင်းပေးခဲ့ပါတယ်”

မိမိအေးတစ်ယောက် ပြောပြလိုက်ပြီးမှ ဝဏ္ဏထံ မကြည့်ခဲ့၍ ဒုတိယအကြိမ် ခေါင်းငိုက်ကျသွားရပြန်သည်။ သတင်းထောက်တစ်ဦးလဲ သတင်း ထောက်လှမ်းရင်း အနိုင်ယူပြလိုက်၍ ဖြစ်၏။
ယင်းအချိန် မိမိအေး၏မိခင်ရောက် လာ၏။ မိမိအေးအား တက်သွားပြီး အားမလိုအားမရဖြင့် သူမ၏အမေကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။
“အမေ.....အမေတော့ အမေဖြစ်စေချင်တဲ့ သတင်းထောက်ကြီးနဲ့ အမေဖြစ်ပြီ အမေရဲ့”

မိမိအေးက ပြောလည်းပြောပိုင်လည်းပိုင်ရင်း မိခင်အား ဖက်ထားလေ၏။

မင်းစားစားကြည့်စမ်းကွာ
 လူတွေ တရားခံအစစ်ကို
 မသိဘူး... ခိုးစားတဲ့ လူတွေကို
 သူတော်တဲ့...
 ငါတို့ကိုတော့ သူခိုးတဲ့...
ဟင်...

နိုင်ငံမျိုးသစ္စာ (နိမိတ်)

ပုံပြင်စံက

ကုလားဒုတ်

ပုံပြင်ထဲက ကုလားအုတ်

နိုင်မျိုးသစ္စာ (ဓမ္မတု)

ကမ္ဘာကျော် ပုံပြင်လေး တစ်
 ချောင်းပါ။
 တစ်ခါတုန်းက အပြင်ဘက်မှာ
 ငါ့အဖေတို့က တွေ့ကျနေပြီး အအေး
 ခံရဖို့ လွန်ကဲလှတာကြောင့် နားခို
 ခန်းနေတဲ့ ကုလားအုတ်တစ်
 ချောင်းဟာ တဲအိမ်ကလေးတစ်လုံး
 မှာ နေထိုင်နေပြီး အိမ်ရှင်ထံ အိမ်
 ဝင်ခွင့်ပြုဖို့ ခွင့်တောင်းသတဲ့။
 အိမ်ရှင်က သူ့ရဲ့ အိမ်
 သေးငယ်လှတာကြောင့်
 ခွင့်ပြုဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး
 ပြောတဲ့အခါ ကုလား
 အုတ်က တစ်ကိုယ်လုံး မဝင်
 နေပါစေ၊ နှာခေါင်း
 ကြည့် မတတ်အေးခဲနေ
 တာနဲ့ နှာခေါင်းလေးကို
 ဝင်ခွင့်ပြုပါလို့ တောင်း
 ခဲ့တယ်။
 အိမ်ရှင်ကလည်း
 သဘောတူခွင့် ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်

သတဲ့။ နှာခေါင်း လေးဝင်ခွင့်ရပြီး
 ပြန်တော့မထူးပါဘူး။ ခေါင်းတစ်
 ခေါင်းလုံးဝင်ခွင့်ပြုပါလို့ တောင်း
 ပန်သတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ ခေါင်းဝင်၊ ခေါင်း
 ဝင်ပြီးတော့ ညာဘက်လက်
 တစ်ဖက် ကိုလည်း ဝင်ခွင့်ပြုပါလို့
 ထပ်ပြီး တောင်းဆိုပြန်ပါရော။ အိမ်
 ရှင်က ကရုဏာ စိတ်နဲ့ခွင့်ပြုပြန်
 သတဲ့။ ကုလားအုတ်က တစ်ဆင့်
 တက်လို့ ဘယ်လက်ကလေးပါ
 ဝင်ခွင့်ပြုပါလို့ ထပ်ပြီးတောင်း
 ဆိုပြန်တော့ အိမ်ရှင်ကလည်း

ဘယ်ဘက်လက် တစ်ဖက်ထပ်
 ဝင်ရုံနဲ့တော့ မထူးလောက်ပါဘူး
 ဆိုပြီး ခွင့်ပြုပြန်တယ်။ အခွင့်
 အရေးသမား ကုလားအုတ်ဟာ
 ဘယ်ဘက်လက် တစ်ဖက်တင်
 မကဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံးပါ တိုးဝင်
 လိုက်တော့ အိမ်ရှင်ရဲ့ အိမ်
 လေးဟာ ပြိုကျပျက်စီးသွားရ
 တော့တာပေါ့။ တော်တော်ဆိုတဲ့
 ကုလားအုတ်။

အဲဒီပုံပြင်ထဲကလိုပါပဲ။ ယခု
 ကြုံရပြီလေ။ ကုမ္ပဏီရဲ့ ငွေအဝင်
 အထွက်စာရင်းတွေကို ရေး
 ဆွဲနေတုန်း အသံကြားလို့
 မော့ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ
 ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ လက်ဆွဲ
 အိတ်တစ်လုံးနဲ့ လူငယ်တစ်
 ယောက်၊ ဒီတော့မှ ကုမ္ပဏီ
 ပိုင်ရှင် ဦးမင်းသူရ မနက်က
 ဖုန်းဆက် ထားတာကို
 သတိရမိတော့တယ်။

“ကိုသစ္စာ.....ခင်ဗျား
 ဆီကို ကျော်ဖောဆိုတဲ့

ကောင်လေးတစ်ယောက် ကျွန်တော်လွတ်လိုက်တယ်။ ဘွဲ့ရ ပြီးသား။ တရုတ်စကားလည်း တတ်တယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျား အတွက် အထောက်အကူဖြစ်မှာပါ။

ကျွန်တော်တို့ “အောင်

စီစဉ်ပေးပါဦး။ ကဲ.....ညီလေးရေ သူနဲ့လိုက်သွား။ အေးအေးဆေး ဆေး နားလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

ဦးမင်းသူရက မန္တလေးမှာပဲ

အနေများပြီး တစ်ခါတစ်ရံမှသာ

တာဝန်ပေးတဲ့ အလုပ်ကိုလဲ ကျေပွန်အောင် လုပ်ရှာပါ။ သူ ရောက်လာတော့လည်း တစ် စကားမတတ်တဲ့ကျွန်တော့်အဖေ တရုတ်ကုန်သည်တွေနဲ့ လုပ် စကားပြောရတာ အဆင်ပြေ

တာပေါ့။

တစ်ခု

ရှိတယ်။ ဒီ

လေးက

ကလေးကို

တော့ ခပ်

ရယ်။ နေ

တာက

လည်း

စတိုင်ကျ

သပ်ရပ်

ရယ်။ မိန်း

ကလေး

တွေ သ

ကျလောက်

မျိုး ဆို

တော့

လောက်စ

လေ။

တော်က

လုပ်ငန်း

မထိ

ရင်ပြီး

ရောဆိုပြီး နား

မူပေးခဲ့ပါတယ်။

ဒီကောင်လေးရောက်ပြီး လလောက်မှာ ကုမ္ပဏီရဲ့ စာရင်းချုပ်တယ်။ ကုမ္ပဏီဝန် တွေကို ဘောနပ်(စ်)ပေးဖို့

မြင်သူ” ကုမ္ပဏီ က ကုန်ပစ္စည်း တွေကို တစ်ဖက် နိုင်ငံ ကျယ်ဝင် မြို့မှာရှိတဲ့ ဂိုဒေါင် မှာ သိုလှောင်ထား တယ်။တရုတ်ကုန် သည်တွေ ကုန် ပစ္စည်းတွေ လာ ယူတော့မှဘောက် ချာဖြတ်၊ ငွေလက် ခံတယ်။ လုပ်ငန်း သဘောအရ တရုတ်လူမျိုးတွေနဲ့ မလွဲမရှောင်သာ ဆက်ဆံရတာမို့

တရုတ်စကားတတ်ကျွမ်းတဲ့ ဝန် ထမ်း တစ်ယောက်ရှိမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အတွက် အားတစ်ခုပေါ့။ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေ ကို ပြန်လည်ကြားယောင်မိပါ တယ်။

“အေးကွ.....မနက်က ဦးမင်း သူရ ဖုန်းကြိုဆက်ထားတယ်။ နေ မျိုးရေ...ကျော်ဇောအတွက် နေရာ

မူဆယ်ကို တက်လာတတ် တာမို့ မူဆယ်လုပ်ငန်းအပိုင်းကို တာဝန် ခံမန်နေဂျာဖြစ်တဲ့ ကျွန် တော့်ကိုပဲ လွှဲအပ်ထားတယ်။

ကျွန်တော် အကဲခတ်ရ သလောက်တော့ မောင်ကျော်ဇော က မဆိုးရှာပါဘူး။ ရည်ရည်မွန်မွန် ရှိသလို ကျွန်တော့်အပေါ် ဆက်ဆံ တာလည်း ကျိုးကျိုးနွံနွံ ရှိပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

အချိန်တွေ
ကြာမြင့်လာတာနဲ့အမျှ
ကျော်ဇောရဲ့စိတ်တွေလည်း
ပြောင်းလဲလာတော့တယ်။
တရုတ်ကုန်သည်တွေနဲ့
ဆက်ဆံဖို့အတွက်
ကုမ္ပဏီမှာ
သူမရှိရင်မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး
စိတ်ကြီးဝင်လာတယ်။
ကုမ္ပဏီရဲ့ငွေတွေ၊
စာရင်းတွေအားလုံးကို
ထိန်းသိမ်းကိုင်တွယ်ထားရ၊
စီမံကွပ်ကဲရတဲ့.....

တွက်တော့ ဒီကောင်လေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဦးမင်းသူရက မေးတယ်။

“ကိုသစ္စာ.....ကျော်ဇောက ရောက်တာ မကြာသေးဘူးဆိုတော့ ဘောနပ်(စ်)ပေးဖို့၊ မပေးဖို့ ခင်ဗျား သဘောပဲ”

“ကျော်ဇောက အလုပ်ကြီး စားရှာပါတယ်။ ကျွန်ဘော်ကတော့ သူ့ကိုပါ ဘောနပ်(စ်)ပေးဖို့ ထည့်တွက်စေချင်ပါတယ်”

ကျွန်တော့်ရဲ့ သဘောထား တစ်ခုတည်းနဲ့ ဦးမင်းသူရက ကျော်ဇောကို ဘောနပ်(စ်)ပေးဖို့ လက်ခံလိုက်ပါတော့တယ်။

ဘာလိုလိုနဲ့ ကျော်ဇောတစ်ယောက် မူဆယ်ကိုရောက်တာ တစ်နှစ်ကျော် နှစ်နှစ်နီးပါးရှိလာပြီလို့ ဆိုရမှာပေါ့။ လုပ်ငန်းရဲ့ သဘောသဘာဝတွေကိုလည်း အတော်အတန် သိကျွမ်းနေပြီး တရုတ်ကုန်သည်တွေဆီက ကုန်ဖိုးတွေကောက်ခံရရှိရေးကိုလည်း သူ့ကိုပဲ တာဝန်ပေးထားတယ်။

ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းရဲ့ ငွေနဲ့စာရင်းကိုတော့ ကျွန်တော်ကပဲ ထိန်းသိမ်းထားတယ်။ လုပ်ငန်းကိစ္စအတော်များများကိုတော့ ကျော်ဇောကိုပဲ မျက်နှာလွှဲထားလိုက်ပါတယ်။ မိန်းကလေးတွေဆီ မကြာခဏ ဖုန်းဆက်တာ၊ အနိပ်ခန်း မကြာခဏ သွားတာတွေကိုတော့ လူကြီးပီပီ

မသိကျိုးကျွန်ပြုရတာပေါ့။

အချိန်တွေကြာမြင့်လာတာနဲ့အမျှ ကျော်ဇောရဲ့စိတ်တွေလည်း ပြောင်းလဲလာတော့တယ်။ တရုတ်ကုန်သည်တွေနဲ့ ဆက်ဆံဖို့အတွက် ကုမ္ပဏီမှာ သူမရှိရင်မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး စိတ်ကြီးဝင်လာတယ်။ ကုမ္ပဏီရဲ့ ငွေတွေ၊ စာရင်းတွေအားလုံးကို ထိန်းသိမ်းကိုင်တွယ်ထားရ၊ စီမံကွပ်ကဲရတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့တာဝန်ခံ မန်နေဂျာနေရာကိုလည်း မျက်စောင်းထိုးလာတယ်။ လောဘစိတ်တွေ ဝင်လာတာနဲ့အမျှ တာဝန်ခံ မန်နေဂျာနေရာကနေ ကျွန်တော့်ကို ဖယ်ထုတ်နိုင်ဖို့အရေး ကြံစည်အားထုတ်လာပါတော့တယ်။

ဒီရက်အတွင်း ဦးမင်းသူရနဲ့ ဖုန်းပြောတဲ့အခါ ဦးမင်းသူရရဲ့ လေသံက တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်အပေါ် မယုံကြည်သလိုလို၊ မသင်္ကာသလိုမျိုး လေသံတွေနဲ့။ ကျော်ဇောရဲ့ ပယောဂမှန်း ကျွန်တော် ရိပ်မိလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း သူက လက်သီးပုန်းထိုးတာမို့ ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြနိုင်ဘူးပေါ့။

မကြာခင်မှာပဲ ဦးမင်းသူရက သူ့ရဲ့ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်မဟုတ်တဲ့

ကိုထွန်းပေါက်ဆိုသူကို မူဆယ်မှာ ကျော်ဇောနဲ့အတူတူ အလုပ်ပူးတွဲ လုပ်ဖို့ဆိုပြီး လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ကရပ်နား စေတာတော့မရှိသေးပါဘူး။ ကျော် ဇောပြောတဲ့အတိုင်း ဟုတ်၊ မဟုတ် ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြည့်ခိုင်းတဲ့ သဘောဖြစ်မှာပေါ့။ ကိုထွန်းပေါက် ကလည်း ဆရာကြီးစတိုင်လ်နဲ့ ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်း တော့တာပါပဲ။

ကိုသစ္စာ.....ကုမ္ပဏီရဲ့ငွေစာ ရင်းတွေ ကျွန်တော်စစ်ဆေးချင်လို့ ကျွန်တော့်ကိုပြပါ” တဲ့။

ကျွန်တော် အရမ်းရယ်ချင်သွား မိတယ်။ ကျွန်တော်က လုပ်ငန်း အပေါ်ကို တိတိကျကျ၊ မှန်မှန်ကန် ကန်လုပ်တဲ့သူ။ ဘာငွေမှ အလွဲ သုံးစားလုပ်ထားတာမဟုတ်တော့ တုန်လှုပ်စရာအကြောင်း ဘယ်ရှိ လိမ့်မလဲ။ ကြိုက်သလိုသာစစ် ကိုယ့်လူရေပေါ့။

တကယ်တမ်းကျတော့လည်း စာရင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှနား မလည်တဲ့ ကိုထွန်းပေါက်ဟာ ဘာ ကိုမှလည်း မစစ်ဆေးတတ်ပါဘူး။ ဟိတ်ဟန်လုပ်ရုံပါပဲ။ သူကပြော သေးတယ်။

“ကိုသစ္စာ...ဘာအကြောင်း နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ငွေသုံးစရာရှိရင် ကျွန် တော့်ကို အသိပေးပါ။ ကျွန်တော်

မသိဘဲနဲ့လည်း ဘယ်မှမသွားပါနဲ့” ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန် တော့်ကို မယုံကြည်ဘူးဆိုရင် ကုမ္ပဏီအလုပ်က ထွက်တော့မယ် လို့ ဦးမင်းသူရကို ဖုန်းဆက်ပြော လိုက်တယ်။

တကယ်တော့ ဦးမင်းသူရဟာ ကျွန်တော်နဲ့ အချိန်ကာလကြာမြင့်

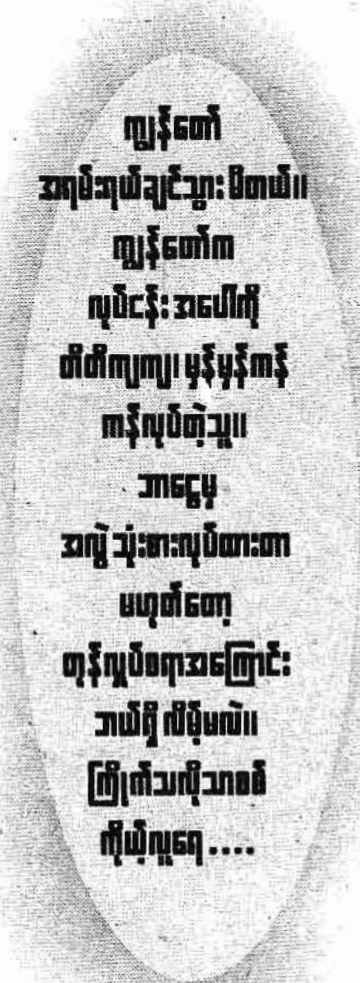
စွာ အတူလက်တွဲ လုပ်ကိုင်ခဲ့တာနဲ့ ကျွန်တော်အပေါ် ယုံကြည်စိတ်ချ ပြီးသား။ ဒါပေမယ့် လှုပ်ဖန်များရင် တိုင်ဆိုတာ နဲ့လာတာပဲမဟုတ် လား။ ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးနေမှန်း သိလို့ ဦးမင်းသူရက “ဒီသဘောမျိုး မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ” လို့ လေပြည် လေးနဲ့ ပြောရှာတယ်။

ကိုထွန်းပေါက်နဲ့ ကျော် ဇောတို့နှစ်ယောက်ကတော့ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းမှာ ကပ်တယ် ရယ် မရှိနိုင်ပါဘူး။ အနှိပ်ခန်းမှာပဲ အချိန်ပြည့်ရောက်နေတတ်တယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး ဝါသနာတူတွေ ဖြစ်လို့ အတွဲညီ၊ ဘက်ညီပေါ့။ ကိုထွန်းပေါက်က ကျွန်တော့်ဆီကို စာရင်းတွေအမျိုးမျိုးတင်ပြပြီး ငွေ တွေထုတ်တယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း စစ်ဆေး မေးမြန်းမနေတော့ပါဘူး။ ထုတ်ပေး လိုက်တာပါပဲ။ အချိန်တန်ရင်တော့ ဘယ်သူမရိုးသားဘူးဆိုတာ ပေါ် လာမှာပဲ မဟုတ်လား။

ခုတလော အတွဲညီလုတဲ့ ကို ထွန်းပေါက်နဲ့ ကျော်ဇောတို့ တကွ စီဖြစ်နေတာကို သတိထားမိတယ်။ တစ်ယောက်က အရှေ့ဘက်သွား ရင် တစ်ယောက်က အနောက်

ဆက်။ ကျွန်တော်လည်း မသိလိုက်
သိဘာသာနဲ့ အကဲခတ်နေလိုက်
တယ်။

တစ် နေ့ နေ့ မှာ
တော့ သူတို့နှစ်ယောက်
တယ်လိုဖြစ်ကြတယ်ဆို
တာ ဘူးပေါ်သလို
သိလာမှာပဲပေါ့။ ထင်
တဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ တစ်နေ့
ကျော်ဇော မရှိတဲ့အချိန်
မှာ ကိုထွန်းပေါက်က
ပြောလာတယ်။

“ကို သစ္စာ.....
ကျော်ဇောက မကောင်း
ဘူးဗျ။ ကိုသစ္စာမသိ
အောင်ဦးမင်းသူရဆီ
နန်းဆက်ပြီး ကိုသစ္စာက
မူဆယ်မှာ မိန်းကလေး
တွေနဲ့ ရှုပ်နေတယ်။
ကုမ္ပဏီငွေ တွေကို
ထည်း အလွဲသုံးစား
ထုပ် နေတယ် ဆို ပြီး
ချောက်တွန်းတယ် လေ။
ဒီကြောင့် ဦးမင်းသူရက
ကျွန်တော့်ကို မူဆယ်
ထွတ်လိုက်တာ။ ကိုသစ္စာဟာ ဒီလို
သူစားမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်
တော် ကောင်းကောင်းသိသွားပြီ။
ဦးမင်း သူရကိုလည်း ဒီအကြောင်း
တွေ ဖုန်းဆက်ပြောပြလိုက်တယ်”
ထိုနည်းတူစွာပါပဲ။ ကျော်ဇော

ကလည်း ရင်ဖွင့်လာပြန်တယ်။
“အစ်ကို....ကိုထွန်းပေါက်က
စာရင်းတွေလိမ်တင်ပြီး အစ်ကို့ဆီ

က ငွေတွေထုတ်နေတာ။ အဲဒီ
အကြောင်းကို ကျွန်တော် ဦးမင်း
သူရကို တင်ပြလိုက်ပြီ”
ကျွန်တော်ကတော့ သူပြော
သမျှကို ခေါင်းညိတ်ပြီး နားထောင်
ပေးနေလိုက်တယ်။ ကျော်ဇောက

ဆက်ပြောတယ်။
“ဒီလူက အချင်းချင်း အပေါ်
မှာ စည်းမရှိဘူးဗျာ၊ အနိုင်ခန်းက
နဲ့နဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး
ကျွန်တော်နဲ့ ငြိနေမှန်းသိရဲ့
နဲ့သူက လိုင်းဝင်ပူးတယ်”
ရူးတာနဲ့ အလိမ်တွေ
ပေါ်ကုန်တော့တာပဲ။
အချိန်မကြာလိုက်
ပါဘူး။ ဦးမင်းသူရဆီက
ညွှန်ကြားချက် ဝင်လာ
တယ်။

“မူဆယ်က ကုမ္ပဏီ
လုပ်ငန်းကို ပိတ်သိမ်း
လိုက်ပြီ၊ ကိုထွန်းပေါက်နဲ့
ကျော်ဇောတို့ နှစ်ယောက်
စလုံး မန္တလေးကို ပြန်လာ
ခဲ့ကြတော့”
ဦးမင်းသူ ရလည်း
အတော် စိတ်ကုန်သွား
တယ်ထင်ပါရဲ့။
“အောင်မြင်သူ”ဆိုတဲ့
ကုမ္ပဏီတစ်ခုဟာ ကျော်
ဇောဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်
ကြောင့် ပြိုကွဲပျက်သုဉ်း
သွားပါတော့တယ်။ တော်တော်
ဆိုးတဲ့ ကုလားအုတ်..... အဲလေ...
ကျော်ဇော။

နိုင်မျိုးသစ္စာ (၈၄၀)

ရှင်လွန်မယ်
ဝေဝေခဲ
ပြေတပ်

၁၈၆

စတေးခံပြေစာပင်

ရှင်လွန်းမယ်

မိုးနှောင်းအကုန်၊ ဆောင်းဦး
 အဝင်မို့ ရာသီဥတုက သာသာ
 သာယာရှိသည်ဟု ပြောရမည်သာ။
 နှမ့်ပေါင်တံတားပေါ်ကကြည့်လျှင်
 ကြည်လင်စိမ်းမြနေသော ချောင်း
 ရေကို တွေ့မြင်ရသည်။ တံတား၏
 အောက်၌ ရေများတဝေဝေ
 နီးဆင်းနေသော အသံကို
 ကြားရသော်လည်း
 ချောင်းရေပြင်ကိုတော့
 အရပ်ဆိုး၊ အကျည်း
 ဘန်ခြင်း မဖြစ်စေပါ။

သစ်ပင်၊ တောတောင်
 များသည် ကြည့်လေရာနေရာ
 တိုင်းကို စိမ်းစိုအေးမြစေလျက်
 ခိုသည်။

သောက၊ ပရိဒေဝရှိနေသူဖြစ်
 လင့်ကစား စိမ်းစိုအံ့မှိုင်းနေသော
 တောအလှနှင့် ကြည်လင်အေးမြ

နေသော ချောင်းအလှကြောင့်
 တဒဂံ စိတ်ငြိမ်းချမ်းစေသည်။
 “လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝကို
 ကျေနပ်ရောင့်ရဲနိုင်ရတယ် မာန်
 ဟိန်းရဲ့၊ လုပ်နေရဲ့သားနဲ့ မတိုး
 တက်သေးရင် အဲဒါ နင့်တိုးတက်
 ဖို့ ကံမရောက်သေးလို့ပဲ”

စကားသံများက နားထဲဝင်

ရောက်လာသည်။ လတ်လတ်
 ဆတ်ဆတ် ကြားယောင်နေဆဲပါ။
 လူတစ်ဦးတစ်ယောက်သည်
 မတိုးတက်ချင်ဘူးဟုပြောလျှင် လိမ်
 ညာရာကျပေလိမ့်မည်။ မတိုးတက်
 ချင်သောသူ၊ မကြီးပွားချင်သောသူ
 လောက၌ မည်သူရှိမည်နည်း။ သို့
 သော်လည်း ထိုတိုးတက်ချင်စိတ်
 သည် အစွန်းရောက်ခဲ့သဖြင့်
 ‘ရွှေသမင်အလိုက်များ’ခဲ့
 သော ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝ
 သည်လည်း ချိုးချိုးကျ
 ခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့မြတ်ဗုဒ္ဓ
 သည် ‘မဇ္ဈိမပဋိပဒါ’ လမ်း
 စဉ်ကို ဟောညွှန်ပြသခဲ့သည်။
 အလယ်အလတ် ဘေးသို့မသွေ
 မဖည်သောလမ်း ဖြောင့်ကို ဦး
 တည်စေခြင်းဖြစ်သည်။ တင်းလွန်း
 လျှင်ပြတ်သည်၊ လျော့လွန်း
 လျှင်ပတ်သည်။ မလျော့မတင်း

စောင်းကြိုးဖြင့်လည်း ဥပမာပေးခဲ့သည်။

ဤသို့မှန်ခဲ့လျှင် ကျွန်တော်သည် နောင်တ၊တရားကို ရင်မှာပိုက်ပြီး ယောက်ျားတန်မဲ့ လောကကြီးကို အရှုံးပေး၊ ဥပေက္ခာပြုနေသူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်နေတော့သည်။ လောကတွင် မေတ္တာတရားသည် အရေးကြီးဆုံးဟု လူတိုင်းမှတ်ယူကြလေသည်။

မေတ္တာတရားသည် ၅၂၈ တည်း။ ၁၅၀၀ကီလေသာပယောဂဘာမုမရောသော သန့်စင်သည့် မေတ္တာတရား။

ဤမေတ္တာတရားကို ကျွန်တော်က သိသိကြီးနှင့် ဥပေက္ခာပြုခဲ့သည်။

“ဝေ့.....ဆရာလုံ၊ မိုးတွေမည်းနေပြီ၊ ပြန်ကြရင်ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

ဗမာပင်ဖြစ်သော်လည်း ရှမ်းပြည်နယ်တွင်မွေးသည့်၊ ကြီးပြင်း

လာခဲ့ရသည့် ဦးထွန်းမောင်၏လေသံကို ရှင်းလင်းသံကွဲအောင် အရင်က အားစိုက်နားထောင်ခဲ့ရသည်။ ယခုတော့လည်း ထိုလေသံကို သူကိုယ်တိုင် နားယဉ်လာကာ သူ့ရဲ့အသံပင် တိုင်းရင်းသားသံပေါက်နေသည်ဟု လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သူငယ်ချင်းများက ပြောကြသည်။

ကောင်းကင်ကြီးက ကြောက်စရာကောင်းအောင် မည်းမှောင်နေသဖြင့် သူတို့တည်းခိုရာ ရိပ်သာဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် စိတ်သည် ပုံရိပ်စွဲထင်နေသည့် အတိတ်ဆီသို့ ပြေးသွားလေသည်။

“မှတ်ဖွယ်မှတ်ရာ၊ ထိုထိုစာကို၊ ရှာ၍မပြတ်၊ အိမ်တွင်ဖတ်၊ ဖတ်ပြန်သော်ကား၊ ဖတ်ဖန်များက၊ သားမယားပင်၊ သိမြင်ကင်းကွာ၊

မလိမ္မာလည်း၊ စာပေစကား၊ တိုင်းကြားကာ၊ ထူးခြားလိမ္မာ၊ သည်သာတည့်”

ကျွန်တော်သည် ရှင်မဟာသာရ၏ ဆုံးမစာကို မျက်စိစုံနိုးကာ အလွတ်ရသည့်တိုင်အောင် ထပ်ခါထပ်ခါရွတ်ဆိုလျက်ရှိသည်။

“မာန်ဟိန်း.....”
ခေါ်သံကိုမကြား။ အသံကွဲကြီးနှင့် အော်ရွတ်နေဆဲ။
“မှတ်ဖွယ်မှတ်ရာ၊ ထိုထိုဒေါက်.....အမယ်လေးဗျ”

ဆုံးမစာကဗျာလေးသည် စုံအော်သံကြားထဲ ပျောက်ပျက်သည်။ နဖူး၌ ထူပူသွားကာ လုံးကိုဖွင့်ပြီး ကြည့်မိလိုက်တော့

“ဘာလို့ ငါ့နဖူးကို ခဲနဲ့ခေတာလဲ၊ ဒီမှာ စာကျက်နေမတွေ့ဘူးလား”
‘ခင်လေးဖြူ’၏မျက်နှာအရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် မချိုဖြစ်သွားကာ.....

ဆုံးမစာကဗျာလေးသည် သံစုံအော်သံကြားထဲ ပျောက်ပျက်သွားသည်။
နဖူး၌ ထူပူသွားကာ
မျက်လုံးကိုဖွင့်ပြီး ကြည့်မိလိုက်တော့..

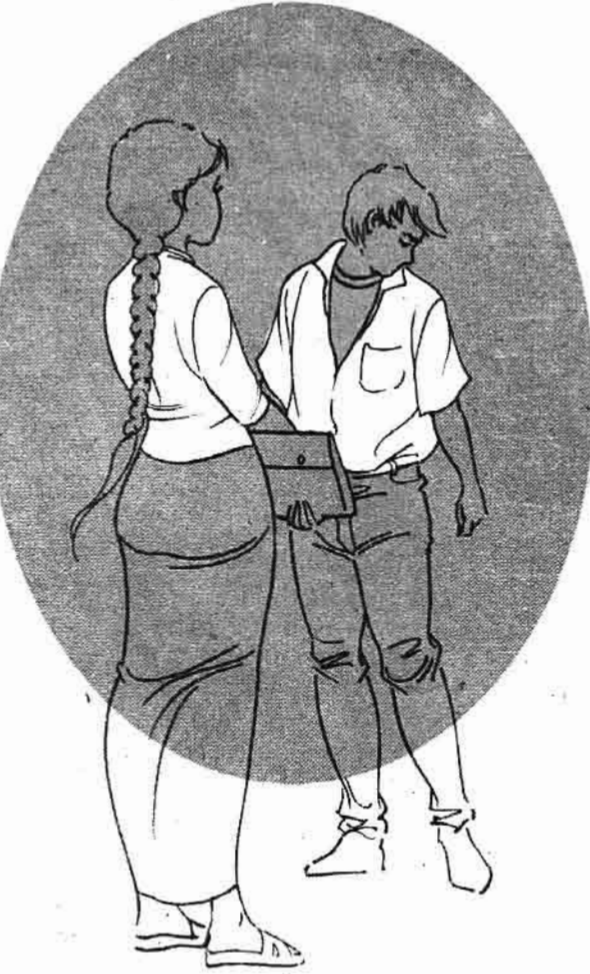
“သိသားပဲ၊ နင့်အသံပြဲကြီးကို
အမြင်ကတ်လို့ ပေါက်တာလေ၊ အံ့
အြပါရဲ့ဟယ်၊ နင့်တော့မသိဘူး၊
ဒါတော့ နင့်အသံကြောင့်
ကျွန်စရာ မလိုတော့
အောင် အလွတ်ရသွား
ပြီ”

အဖြူသည် မိန်းက
လေး သူငယ်ချင်းများ
သိပ်မရှိပေ။ ယောက်ျား
လေးသူငယ်ချင်းများနှင့်
သာ သွားလာကစား
သည်။ နောက်ပြီး သူတစ်
ပါးအပေါ် ဗိုလ်ကျအနိုင်
သူလွန်းသည်။ ခွေးရူး
ထိုက်တမ်းကစားလျှင်
သူဘယ်တော့မှ ခွေးရူး
မလုပ်ပေ။ စစ်တိုက်တမ်း
ကစားလျှင်လည်း သူက
စစ်ဗိုလ်လုပ်ချင်သေးကာ
ရန်သူလုပ်သူ သူငယ်ချင်း
များကို ခဲနှင့် ပေါက်တတ်
သေးသည်။ ခပ်ဆိုးဆိုး
မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။

မိဘများကလည်း ငွေကြေး
တတ်နိုင်သူများဖြစ်သဖြင့် အပြစ်
မမြင်ကြချေ။ သို့သော် ကျွန်တော့်
ကိုတော့ သူ့အမြဲတမ်း သည်းခံ
အလျှော့ပေးတတ်သည်။

“ဪ...လာရင်းနဲ့ မေ့

တော့မလို့၊ ငါနှင့်အတွက် ချော
ကလက်ယူလာတယ်၊ ရော့.....”
အဖြူလက်ထဲက ချော

ကလက်တောင့်ကိုငေးပြီး ကျွန်
တော် တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ ခေါင်း
ယမ်းလိုက်သည်။ အဖြူ မျက်နှာ
လေး ညှိုးကျသွားကာ.....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နင့်အမေဆု
မှာစိုးလို့လား”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ သူများပေး
တာကျွေးတာ ငါမစားဘူး”

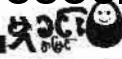
“နင့်ကလည်း သူငယ်ချင်း
အချင်းချင်း မာနကြီးလိုက်
တာဟာ”

အဖြူ ဆိုသော
ကလေးမလေးသည်
အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင်
မာနဆိုသည့် စကားလုံးကို
သုံးလုံးလိုက်သည်။
ကျွန်တော်သည် သူပြော
သော မာနဆိုသည့်
စကားလုံး၏အဓိပ္ပာယ်ကို
နားမလည်ပါ။ ပေးတိုင်း
မယူနဲ့၊ ကျွေးတိုင်းမစား
နဲ့ဟု ဆုံးမတတ်သော
မေမေ့ရဲ့ ဆုံးမမှုကြောင့်
မစားချင်ခြင်းဖြစ်သည်။
ထို အရာကိုပဲ မာနဟု
အမည် တပ်လျှင်တော့
ကျွန်တော်မသိချေ။

“ကိုဟိန်း စာကျက်
သံမကြားဘူး၊ ဘာလုပ်နေ
တာလဲ”

အိမ်ထဲမှ မေမေ့ရဲ့
အော်သံထွက်လာသောအခါ အဖြူ
သည် ခေါင်းလေးပု၍ ကုပ်ချောင်း
ချောင်းနှင့် ထွက်သွားလေသည်။
ကျွန်တော့်ကိုတောင် ပြုံးစိစိနှင့်
ကြည့်သွားလေသည်။

အချိန်ကာလ၏ တိုက်စားမှုကို အရွယ်ဆိုသည့်အရာက တောင့်မခံထားပါ။ အချိန်ရာသီစက်ဝန်းသည် တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် လှည့်ပတ်လျက်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကလေးဘဝကိုလွန်မြောက်ကာ လူငယ်၊ သို့မဟုတ် ဆယ်ကျော်သက်ဆိုသည့်အရွယ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ဆယ်ကျော်သက်ဆိုသည်မှာ သစ်ရွက်လှုပ်တိုင်း ရယ်တတ်သောအရွယ်ဟု ရှေးလူကြီးများက ဆိုတတ်ကြလေသည်။ စိတ်ကစားတတ်သည့်အရွယ်ဟုဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ဆယ်ကျော်သက်ဘဝသည် စိတ်ကစားဖို့တောင် အချိန်မရခဲ့ပါ။

အရာအားလုံးသည် ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။ ပထမဆုံး ပြောင်းလဲမှုမှာ ကျွန်တော်တို့၏ ပုံစံများပင်ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းများနှင့် စကားပြောလျှင် တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြစ်နေတတ်ခြင်း၊ နောက်ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူလားမြောက်သည့် လူကြီးများဟုထင်ကာ မိဘလူကြီးများ၏ ဆိုဆုံးမမှုကို သိပ်မနာခံချင်သော ကြွပ်ဆတ်ဆတ် ဦးဘိများသည် ဘယ်ဆီကဝင်လာမှန်း မသိချေ။

အပြောင်းလဲဆုံးသော အရာကတော့ ကျွန်တော်၏မိသားစုဘဝပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်

ကတည်းက ဖခင်မဲ့ခဲ့ရသောဘဝတွင် အမေသည် တစ်ယောက်တည်းရုန်းကန်၍ ကျွေးမွေးလာပြီးနောက် ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည်မသိ၊ ကျွန်တော် ရှစ်တန်းရောက်သည့်နှစ်တွင် နောက်အိမ်ထောင်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ဦးကျော်ထင်ဆိုသည့် ကျွန်တော့်ပထွေးအမုန်းဆုံးဖြစ်သည်။ သူသည် ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်မိခင်တို့ကြား စိတ်ဝမ်းကွဲအောင် ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်နဲ့ သွေးထိုးလှုံ့ဆော်ပေးသည့် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းမကြာခင် လစ်ကြောင်း၊ ရပ်ကွက်ထဲတွင် မိမိကားရန်ဖြစ်တတ်ကြောင်း မဟုတ်ဖောက်ခင်း၍ အမေအားတိုင်တင်၏။ အမေက ဘာမသိဘာမသိနဲ့ ကျွန်တော့်ကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဆူငေါက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရိုက်နှက်တတ်သေးသည်။ အမေနဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း သောဘဝတွင် ဆူငေါက်ခြင်း ဘာတုန်းကမှမရှိခဲ့။ အခုတော့ အမေက ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ရက်ခဲ့တဲ့ အထက်က ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်သည် ဆယ်ကျော်သက် အရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီမို့ မိမိကလေးများနှင့် ရည်းစားသန့်သည့် စိတ်ကစားမှုမျိုး မရှိခဲ့ပေ။ အရပ်တကာလှည့်၊ လမ်းတကာ

www.burmeseclassic.com

လှည့် ရမ်းကားစွာ ရန်ဖြစ်တတ်
သော ခပ်ဆိုးဆိုးလူတစ်ယောက်
ဖြစ်ခဲ့ခြင်းက ကျွန်တော့်ပထွေးကို
အရွဲ့တိုက်ခြင်းသာဖြစ်၏။

ကိုယ့်သားရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို သိ
လျက်နှင့် ယောက်ျား၏သွေးထိုးမှု
ကို အဟုတ်မှတ်နေသည့် အမေ့ကို
လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားတန်မဲ့
တို့အတွက် အကျိုးမဖြစ်စေသော
တုန်းတိုက်မှုကို လုပ်တတ်သော
ပထွေးကိုလည်းကောင်း၊ နောက်
လောကကြီးကိုလည်းကောင်း ကျွန်
တော်သည် အရာရာတိုင်းကို စိတ်
နာလျက်ရှိသည်။

အရက်မသောက်ဘဲ သောက်
ထယ်ဟုပြောလျှင် ကျွန်တော်သည်
အရွဲ့တိုက်ပြီးသောက်သည်။ ဆေး
လိပ်မသောက်ဘဲ သောက်သည်ဟု
တိုင်လျှင် တမင်သောက်ပြသည်။
ကျွန်တော်မလုပ်ဘဲ လုပ်ကြောင်း
ပြောလျှင် ကျွန်တော်သည်
မကောင်းမှန်းသိသိနှင့် အရွဲ့တိုက်
၍လုပ်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဖျက်
ဆုံးချေတက်ဟု ဆိုချင်ဆို ကျွန်
တော် တစ်လောကလုံးကို ဂရု
မစိုက်ပါ။

ကျွန်တော့်အပေါ် အမြဲတမ်း
နားလည်၍ မပြောင်းလဲတတ်သူက
အဖြူဆိုသည့် ခင်လေးဖြူသာဖြစ်
သည်။ ကျွန်တော့်ရဲ့အခြေအနေ
အပေါ် ကရုဏာသက်၍ ကျွန်တော့်

ရဲ့ ဗိုလ်ကျအနိုင်ကျင့်မှုများကို
အလျှော့ပေးသည့်ခံတတ်သည်။
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အလျှော့ပေး
မှုကို မကြိုက်ပါ။

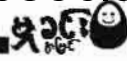
“ဘာလို့ ကိုယ့်ဘဝကို နစ်
မွန်းသထက်နစ်မွန်းအောင် လုပ်နေ
ရတာလဲ မာန်ဟိန်းရယ်၊ နင်ဟာ
လူတော်တစ်ယောက်ပါ။ ကောင်း
ချင်လျက်နဲ့ အရွဲ့တိုက်ဆိုးမိုက်နေ
တာ မကောင်းဘူးနော်၊ အခုဆို
နင်ဆယ်တန်းကျတာ သုံးကြိမ်
မြောက်ပြီနော်၊ ဉာဏ်မကောင်းတာ
လည်း မဟုတ်ဘဲ ဘာလို့အချိန်
တွေကို အလဟဿ ဖြုန်းတီးနေ
ရတာလဲ”

ထိုသို့ပြောဆိုသည့်အခါတိုင်း
ကျွန်တော်သည် အဖြူကို ခပ်
လှောင်လှောင်ရယ်ပစ်လိုက်သည်။
နှင့်ထက် တစ်နှစ်ကြီးတယ်၊ ငါ့ကို
ဆရာလာမလုပ်နဲ့ဟု အော်ငေါက်
ပစ်လိုက်သည်။ သို့သော် အဖြူ
သည် အမှတ်မရှိစွာ ကျွန်တော်နှင့်
တွေ့တိုင်း ရွှေ့ပြည်အေး လေချို
သွေး၍ တရားများဟောတတ်သည်။

“အဖြူက မင်းအပေါ် အရမ်း
သည်းခံတယ်နော် မာန်ဟိန်း”

“တော်စမ်းပါကွာ”

သူငယ်ချင်းတွေစုံလျှင် မိန်း
ကလေးတွေအကြောင်းပြောတာကို
ကျွန်တော် လုံးဝမကြိုက်ချေ။ ထို
ကြောင့် စကားဝိုင်းတွင်းသို့ အဖြူ

နာမည်ကို ဆွဲသွင်းလာသဖြင့် ကျွန်တော် ဟောက်လိုက်သည်။

ဤအရာကို လူတိုင်းသိမြင်ရိပ်မိနေသည့်အရာမို့ မဟုတ်ဘူး။ မမှန်ဘူးဟူ၍လည်း ငြင်းမနေချင်။ အတိုက်အခံလုပ်မနေချင်ပါ။ ထွန်းဝေသည် ကျွန်တော်ဟောက်သည်ကို အလေးမထားဘဲ.....

“အဖြူက ဒီနှစ်ပြီးရင် ဘွဲ့ရပြီနော်၊ ငါတို့က တော့ လေလို့ ကောင်းနေလိုက်တာ၊ ဒီနှစ်တော့ ဆယ်တန်း ဝင်ဖြေကြည့်ဦးမယ်ကွာ”

“ဘာလဲ စာမကျက်ဘဲ ခုံနံပါတ်သွားထုတ်ပြီး ဖြေမလို့လား၊ မလုပ်နဲ့နော်၊ နောက်နှစ်လည်း ဒီနှစ်လို ဒီခုံနံပါတ်နဲ့ ဒီနေရာမှာပဲ ထိုင်နေရမယ်နော်”

ထွန်းဝေ၏စကားကို နောက်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ခပ်လှောင်လှောင်နှင့်ဆိုသဖြင့် အားလုံးက သဘောကျစွာ ရယ်ကြသည်။

“ဟော.....ဟိုမှာ ပြောရင်းဆိုရင်း မင့်အဖြူလာပြီ”

ထွန်းဝေမေးဝေါ့ပြသည့်နေရာ

ကို ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်ဘဲ ထွန်းဝေ၏ရှုပ်အင်္ကျီကော်လံစကို ဆွဲကာ.....

“အဲဒီလို မစနောက်နဲ့လို့ မင်းကို ငါ ပြောထားတယ်နော်” ထွန်းဝေက သူ့ရဲ့လက်ကို ခပ်သာသာတွန်းဖယ်ရင်း.....

“မင်းကလည်း ယောက်ျား

လေးပဲ၊ ဘာနှစ်နာစရာရှိလဲ၊ အဖြူကတော့ ချစ်ကောင်းရဲ့သီချင်းလေးလို ဖြစ်နေပြီ”

“ဘာသီချင်းလဲ”

အခြားသူငယ်ချင်းများက စိတ်ဝင်တစား လှမ်းမေးသံကို ကြားရသော်လည်း ကျွန်တော် သူ

တို့ကို ကျောခိုင်းလိုက်၏။ ကျောမမှပြန်လာသော အဖြူကိုမြင်လိုက်စဉ်.....

“ဟိုသီချင်းလေကွာ၊ ချေးလေးလို ကြိုးနဲ့ဆွဲကာ ခေါ်သွားမလား”

“ဟား.....ဟား.....ဟား”

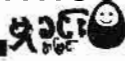
ရင့်သီးလှသောစကားကြောင့် ကျွန်တော် အဖြူကို အားနာစွာ လှမ်းကြည့်လိုက်သော်လည်း အဖြူက အတော်လှမ်းနေသဖြင့် ကြားဟန်မတူချေ။ တော်သေးတာပဲ

ကျွန်တော့်ဘဝ အချိုး အတစ်အကွေ

များကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လိုက်မမီနိုင်တော့ပေပထမအချိုးအဆစ်၌ ပထွေးသည့်လူကို မလိုလားနိုင်ဘဲ လာခံလိုက်ရသည်။ လောကကြီးတွင် ကျွန်တော်သည် ရွဲ့လို့ကောင်းတေလေလို့လကောင်းနေခဲ့သည်။

ဘဝ၏ ဒုတိယအချိုးအဆစ်တွင်တော့ ကျွန်တော့်မိခင်သားကျွန်တော့်ကိုထားခဲ့ကာ မေတံခါးပေါက်တွင်းသို့ တိုးဝင်ခဲ့သည်။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော်အသက် (၂၃)နှစ်ရှိပြီ။ အမေသားနောက်ဆုံးခရီးအထိ ကျွန်တော်

အတွက်နှင့် စိတ်ချမ်းသာစရာများ
ဆွဲခဲ့ပေ။ အမေ့ရဲ့ရက်လည်တောင်
ရောက်နိုင်အောင် ကျွန်တော်က
မှိုက်မှုဖြစ်ပြီး အချုပ်ထဲရောက်နေ
သည်။ ပထွေးဆိုသည့်လူက ပို၍
ပြောအားရှိနေသည်။ ယောက်ျား
တစ်ယောက် ဖွဲ့နွဲ့ကာ.....

“မအေကတော့ သူ့အတွက်နဲ့
နောက်ဆံတင်းပြီး အသေမဖြောင့်
တာဘူး။ သားဖြစ်သူကတော့ မိုက်
ဆို့ကောင်းနေတယ်”

ကျွန်တော့်ဒေါသက တားဆီး
၍မရချေ။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုဆိုတာ
မျက်ရည်နဲ့ဖော်ကျူးမှ ရမှာတဲ့လား။
ကျွန်တော့်ကို မွေးဖွားပေးခဲ့တဲ့ ကျွန်
တော့်အမေအတွက် ကျွန်တော့်ရင်
ထဲမှာ ငိုနေ၊ နောင်တရနေတာကို
တော့ ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲ။ ကျွန်
တော် ပထွေးကို ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့
လူကြားထဲတောင် မရှောင်နိုင်ဘဲ
အတင်းဝင်ထိုးပစ်လိုက်တယ်။ ပတ်
ဝန်းကျင်က ဟဲ့...ဟဲ့ ကိုယ့်ဖအေ

ကို ပြန်ထိုးတယ်။ နင်ငရဲကြီးမှာ
မကြောက်ဘူးလား လူရမ်းကားရဲ့
တဲ့။ မဟုတ်ဘူး။ ပထွေးဟာပထွေး၊
ဘယ်တော့မှ အဖေအရင်းဖြစ်လာ
မှာမဟုတ်ဘူး။ မပြောနဲ့၊ အဲဒီလူက
ကျွန်တော့်အဖေမဟုတ်ဘူး။

သိပ်ပြီးဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ အငိုကောင်း
တဲ့။ အများက ကျွန်တော့်အဖေလို့
ပြောတဲ့ ပထွေးကတော့ ဇာတိပြု
လာပါပြီ။ တစ်နှစ်တောင်မလည်
သေးတဲ့ အမေ့သေနေ့ကို အားနာ
လိုက်တာ။ အမေ့ခင်ပွန်းကြီး နောက်
တစ်ယောက်ကို အမေ့နဲ့အဖေရဲ့
လက်ထက်ပွား ကျွန်တော်တို့အိမ်
ပေါ် ခေါ်တင်လာပြီဗျာ။

ကျွန်တော့်မှာ ဘယ်လိုဆွေ
မျိုးစပ်ပြရမှန်းကိုတောင် မသိတော့
ဘူး။ မိထွေးလို့ပြောရအောင် ဘိုး
တော်က ကျွန်တော့်အဖေမဟုတ်
ဘူး။ အဲဒီတော့ ပထွေးကခေါ်လာ
တဲ့ မိထွေးပေါ့။ ထားပါတော့လေ။
အမေ့နဲ့ကျွန်တော် နေခဲ့တဲ့အိမ်လေး

ကို မက်မောပေမယ့် အရွယ်တွေမှ
မထောက် နျူကလီးယားလုပ်နေ
ကြတဲ့အိမ်မှာ ကျွန်တော် မနေချင်
တော့ဘူး။

“နိုင်ငံခြားသွားမှ တိုးတက်
တော့မှာမို့လား မာန်ဟိန်း၊ နင်သာ
အလုပ်ကို အပိုးကျိုးကျိုးလုပ်မယ်
ဆိုရင် ငါတို့နိုင်ငံမှာလည်း အလုပ်
တွေပေါပါတယ်။ ပြီးတော့ နင်က
သွားရင် တရားဝင်သွားမှာမဟုတ်
ဘူး။ တရားမဝင်အလုပ်သမားတွေ
တစ်ဖက်နိုင်ငံမှာ ဘယ်လောက်
ဒုက္ခရောက်ရသလဲ၊ နင်သိတယ်
မဟုတ်လား။ တရားမဝင်အလုပ်
သမားမို့ ခေါင်းပုံဖြတ်တာခံရတာ
သိသိနဲ့လည်း ဘယ်မှတိုင်လို့မရတဲ့
အဖြစ်၊ အစစ်အဆေးရှိတဲ့နေ့ဆို ဟို
ရှောင်ရ၊ ဒီရှောင်ရနဲ့ ဘယ်မှာ
ကောင်းကောင်းအိမ်ရ၊ စားရလို့လဲ၊
မသွားပါနဲ့ဟာနော်”

ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင်က
ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ပြင်တတ်တဲ့ကောင်

ကျွန်တော့်ဒေါသက တားဆီး ၍မရချေ။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုဆိုတာ
မျက်ရည်နဲ့ဖော်ကျူးမှ ရမှာတဲ့လား။
ကျွန်တော့်ကို မွေးဖွားပေးခဲ့တဲ့ ကျွန် တော့်အမေအတွက် ကျွန်တော့်ရင် ထဲမှာ
ငိုနေ၊ နောင်တရနေတာကို တော့

မှမဟုတ်တာ။ သွားမှာပေါ့။ ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကို နာကြည်းမှုတွေပဲ ပေးနေတဲ့နေရာမှာ နေရမှာတဲ့လဲ။ ကျွန်တော့်အပေါ် အထင်သေးတဲ့ အထူးသဖြင့် အဖြူရဲ့မိဘတွေပေါ့။ သူတို့သမီးလို ဘွဲ့ရအလုပ်အကိုင် ရှိသူနဲ့ ကျွန်တော့်လိုတေလေကြမ်း ပိုးနဲ့ တွဲနေတာကို အထင်သေးတာ ကျွန်တော် မခံနိုင်ဘူး။ နိုင်ငံခြားမှာ ငွေရှာပြီး ချမ်းသာမှ ကျွန်တော်ပြန် လာမယ်။ လောကကြီးကို မထား သင့်တဲ့ အပြုံးအတေး အာယာတ တွေနဲ့ အဆုံးစွန်ထိ ကျွန်တော် တွေးထားခဲ့တယ်။

“နင်ငါ့ကို တားမနေနဲ့အဖြူ။ ငါသွားမို့ အားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီ။ ငါ့ကို အထင်သေးတဲ့လူတွေကို ငါဘယ် လောက် အစွမ်းအစရှိသလဲဆိုတာ ပြရမယ်။ တစ်ခုပဲ ငါလိုချင်တဲ့ကတိ က နင်ငါ့ကို စောင့်နိုင်ရဲ့လား။ အဲ ဒါပဲပြော”

အဖြူက မျက်ရည်များနှင့် ကျွန်တော့်အမေးကို မဖြေခဲ့ချေ။ သူ မသွားစေချင်တဲ့ခရီးကို ကျွန်တော် သွားလို့ စိတ်မကောင်းတာလည်း ပါချင်ပါမယ်။ ဒါမှမဟုတ် မစောင့် နိုင်တဲ့အကြောင်း မပြောရက်တာ လည်း ပါနိုင်သည်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကား ဂိတ်လိုက်ပို့ရင်း အဖြူပြောခဲ့တာက တော့.....

“စိတ်ချသွားပါ မာန်ဟိန်း၊ ငါနင်လာတဲ့အချိန်ထိ စောင့်နေမှာ ပါ” တဲ့။

အဖြူပြောခဲ့သည့်စကားများ မှန်ပါသည်။ သူတစ်ပါးနိုင်ငံမှာ တရားဝင်အလုပ်သမားများမဟုတ် သော ကျွန်တော်တို့အတွက် မည် သည့်အခွင့်အရေးမှမရခဲ့ပါ။ ပြောရ

ကျွန်တော်ထိုင်းနိုင်ငံကို အောက်လမ်းနည်းနဲ့ ရောက်ခဲ့တယ်။ အလုပ်ကတော့ ငါးဖမ်းသင်္ဘောပေါ်မှာ ရေလုပ်သားပဲဆိုပါတော့။ မိမိဆောင်းမိပေမယ့် ဒုက္ခရောက် လျှင် မြန်မာအချင်းချင်း ရိုင်းပင်း ကူညီတတ်ကြသည်။ တချို့ဆိုလျှင် ဝမ်းနည်းမှုများဖြေဖျောက်ကာ သလိုနေတတ်ကြသည်။ သောကြာ၊ စားကြသည်။ အပျော်အလုပ်ကြသည်။ ရသမျှဝင်ငွေတွေ များ ပွန်းရမှပဲ။ ပဲရား မဲ့လာသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ခံစားချက် နှင့်ကိုယ် ငွေကိုစုနိုင်သမျှစုသည်။

ကျွန်တော် အဖြူဆီ တစ်ခုမှ ဖုန်းလည်းမဆက်၊ စာလည်း မရေးခဲ့ပေ။ ကျွန်တော် ဒီမှာ နှစ်နေပြီးမှပြန်မယ်လို့ သန္နိဋ္ဌာ

မည်ဆိုလျှင် ကိုယ့်အိတ်ထဲမှာရှိလျှင် ပင် ပါသွားတတ်သေးသည်။ တော့ကာ ကျွန်တော်ချမ်းသာ မြန်မာနိုင်ငံပြန်မည်ဆိုသော စကား အရဆိုလျှင် ကျွန်တော် ဘယ်ထေ မှ မချမ်းသာနိုင်ပါ။

ပိုက်ဆံရသော်လည်း သူ့ နိုင်ငံရဲ့ ငွေပမာဏအရဆိုလျှင် မများလှပါ။ ကိုယ့်နိုင်ငံအနေနဲ့ လျှင်တော့ မြန်မာနိုင်ငံထက် ပို တာပေါ့လေ။ ငွေကြေးပမာဏချ မှ မတူဘဲလေ။

ကျွန်တော် ထိုင်းနိုင်ငံ အောက်လမ်းနည်းနဲ့ ရောက်ခဲ့တယ်။ အလုပ်ကတော့ ငါးဖမ်းသင်္ဘောပေါ်မှာ ရေလုပ်သားပဲဆိုပါတော့။ မိမိဆောင်းမိပေမယ့် ဒုက္ခရောက် လျှင် မြန်မာအချင်းချင်း ရိုင်းပင်း ကူညီတတ်ကြသည်။ တချို့ဆိုလျှင် ဝမ်းနည်းမှုများဖြေဖျောက်ကာ သလိုနေတတ်ကြသည်။ သောကြာ၊ စားကြသည်။ အပျော်အလုပ်ကြသည်။ ရသမျှဝင်ငွေတွေ များ ပွန်းရမှပဲ။ ပဲရား မဲ့လာသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ခံစားချက် နှင့်ကိုယ် ငွေကိုစုနိုင်သမျှစုသည်။

ကျွန်တော် အဖြူဆီ တစ်ခုမှ ဖုန်းလည်းမဆက်၊ စာလည်း မရေးခဲ့ပေ။ ကျွန်တော် ဒီမှာ နှစ်နေပြီးမှပြန်မယ်လို့ သန္နိဋ္ဌာ

ထားတယ်။ ဒီကြားထဲမှာ သံယော
ဆိုကြီးကြောင့် နောက်ဆံမငင်ချင်
ဘူး။ အဖြူ ကျွန်တော့်ကို စောင့်
နေမယ်ဆိုတဲ့စကားကို ကျွန်တော်
မသိတယ်။ ကျွန်တော့် ကိုချစ်တဲ့
အဖြူ မျက်နှာမငယ်အောင်
ကျွန်တော် ကြိုးစားနေတာ။ ဒါကို
သူနားလည်မှာပါ။

ပြောရမည်ဆို လျှင် အဆက်
အသွယ်က လုံးလုံးလျားလျားကို
ပြတ်နေသည့် အနေ အထားပေါ့။
စုမိဆောင်းမိလို့ ငါးနှစ်ပြည့်
ဆော့ ကျွန်တော်ပြန်ခါနီး
ခဲဘော်ရဲဘက် သူငယ်ချင်း
ဆွနဲ့ နှုတ်ဆက်ပွဲလေး
ထုပ်တယ်။ မြန်မာနိုင်ငံ
ဆောက်ရင် ဘာလုပ် မှာလဲ
ဆိုတော့ 'မိန်းမယူမယ်'လို့
ဆိုလိုက်တယ်။ အားလုံးက
ပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့ ကောင်းပါတယ်။
ကောင်းပါတယ်တဲ့။ တကယ်တော့
သူတို့ကလည်း ပျော်ချင်ယောင်
ဆောင်နေတဲ့သူတွေပါ။ ကိုယ်နဲ့
အစားအသောက်မတူ၊ အနေ
အထိုင် မတူတဲ့အရပ်မှာ ဘယ်
သူရှိပါ့မလဲ။

နောက်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ မိသားစု
အင်အားချို့က သား၊ သမီးက နိုင်ငံ
ပြင်မှာဆိုပြီး သုံးလိုက်ကြ၊ ဖြုန်း
ထွက်ကြနဲ့ ဘာမှမဆောင်းမိဘူး။
နိုင်ငံမှာ ကိုယ့်မိသားစုဝင်တွေ

ဘယ်လောက်ထိ အစားဆင်းရဲ၊
အနေဆင်းရဲခဲပြီး စုဆောင်းရသလဲ
ဆိုတာ မသိဘူး။

“ခင်လေးဖြူ”

အသက် (၂၆)နှစ်

(၁-၁၀-၂၀၀၆)ကွင် ကျမ်းလွန်သည့်။
လှပသော ပေါင်လေးအတွင်း
တွင် ရေးထားသည့် စာလုံးလေး
များကို စာမဖတ်တတ်သေးသူ
တစ်ယောက်လိုတစ် လုံးချင်းပေါင်း
ဖတ်ရင်း ကျွန်တော် မယုံကြည်
နိုင်မှု၊ အံ့ဩမှုများဖြင့် ငြိမ်သက်
လျက်။ ကျွန်တော် မငိုပါ။ ဟုတ်

တယ်။ အပြင်ပန်းမှာ ကျွန်တော်
မငိုပေမယ့် ကျွန်တော် ရင်တွင်း၌
ငိုကြွေးနေလေသည်။ ကျွန်တော့်
ကိုချစ်သော သူတစ်ယောက်က
တော့ သွားပြီ။ ကျွန်တော့်ကို
ဆက်သွယ်ဖို့ လိပ်စာ မပေးခဲ့
လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်
တော် ကိုယ် တို့ င် က
အသည်းနှလုံးမာကျော
သူမို့လား။ ကြည့်စမ်း။
အဖြူလူ့ လောကမှာ
မရှိတော့တာ နှစ်နှစ်
ရှိပြီ။ အဲဒါ ဘယ်သူ့
အပြစ်လဲ။ ကျွန်တော့်
အပြစ်လား။ ကျွန်
တော်သည် ပုထုဇဉ်
လူသားတစ်ဦး ဖြစ်
သော်လည်း ကွေးသော
လက်မဆန့်မီ၊ ဆန့်သောလက်
မကွေးမီ အချိန်မရွေး ရောက်လာ
နိုင်သော သေခြင်းတရားကို
မေ့လျော့နေခဲ့သည်။ ဘယ်နှစ်၊
ဘယ်ကာလမှာ ဘာတွေလုပ်မယ်
ဆိုပြီး ဖွယ်ချခဲ့သည်။ တကယ်
ကော ကျွန်တော် ဖွယ်ချထား
သကဲ့သို့ ဖြစ်လာခဲ့သလား။
ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေမယ်ဆိုတဲ့
အဖြူကလည်း ကျွန်တော့်ကို
မစောင့်နိုင်တော့ပါ။ ကျွန်တော့်
ချစ်သူက ထားသွားခဲ့လေပြီ။
ကျွန်တော် တည်ဆဲရာမှာဆို

အမျိုးသမီးတစ်ဦးရောက်လာပြီး သူ
ဟာ အဖြူရဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်ကြောင်း
မိတ်ဆက်ရင်း.....

“ကျွန်မနဲ့အဖြူက ရင်ဖွင့်
ဖော် သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်တယ်။
အထူးသဖြင့် ကျွန်မ ခံစားချက်
ထက် အဖြူခံစားချက်ကို မျှဝေ
ခံစားပေးတာက များပါတယ်။
ဪ.....ဒါနဲ့ရှင် အဖြူ ဘာ
ရောဂါနဲ့ သေသလဲဆိုတာ သိပြီးပြီ
လား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်
လိုက်သည်။ အဖြူသည် နှလုံး
ရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွားခြင်း
တဲ့။ အဖြူမှာ နှလုံးရောဂါ ရှိ
နေကြောင်း ကျွန်တော် မသိပါ။

“အမှန်တော့ အဖြူသေ
တာ အဲဒီရောဂါကြောင့်လို့
အပြင်ပန်း နာမည်တပ်လို့ရ
ပေမယ့် တကယ်တော့ အဲဒီလို
ပြောလို့မရဘူး။ အဖြူ သေရ
တာ ရှင့်လို ခံစားချက်မရှိတဲ့
လူကြောင့်၊ ရှင့်ကြောင့် အဖြူ
သေရတာ။ နောက်ဆုံးဆေးရုံပေါ်
ရောက်နေတဲ့အထိ အဖြူက ရှင့်ကို
တမ်းတနေခဲ့တာ။ ရှင့်ဘက်က
တော့ စာတစ်စောင်၊ ဖုန်းလေး
တစ်ချက်တောင် ရောက်မလာခဲ့
ဘူး။ အသက် ဖုတ်လို့က်ဖုတ်လို့က်
ဖြစ်နေတဲ့အထိ သူ့အရေးထက်
ရှင်တစ်ဖက်နိုင်ငံမှာ ဒုက္ခရောက်

နေပြီထင်တဲ့ သောကက ပိုခဲ့
တယ်။ ရှင့်စိတ်နဲ့ အဖြူဆုံးတာ၊
ရှင့်လိုလူကိုမှ အဖြူ ဘာကြောင့်
ချစ်ရတာလဲ”

“ခင်ဗျားစကားတွေ လွန်နေ
ပြီနော်”

“လွန်ပါစေလေ၊ အဖြူမသေ
ခင် ရှင်ရောက်လာခဲ့ရင် ပြောဖို့
ကျွန်မ စဉ်းစားထားခဲ့တာ၊ အခု
မမျှော်လင့်ဘဲ အဖြူကွယ်လွန်ခဲ့ရ
တယ်။ ကျွန်မ ရှင့်ကို ရန်လာတွေ့

တာမဟုတ်ဘူး။ အမှန်တရားကိုသိ
အောင် ဖော်ထုတ်တာ၊ ချစ်သူ
တိုင်းကို ပေါင်းစေချင်တယ်။ သေ
ကွဲ မပြောနဲ့၊ ရှင်ကွဲတောင် မကွဲ
စေချင်ဘူး။ တစ်ခုပဲပြောစရာရှိ
တာက အဖြူကို စိတ်နဲ့သတ်တဲ့
တရားခံက ရှင်ပဲ။ ရှင့်ရဲ့အငြိုး
အာယာတတွေထဲမှာ အဖြူက မြေ

စာပင်ဖြစ်ရတာ၊ အဖြူကိုသတ်
တာ ရှင်ပဲ”

ကျွန်တော်သည် လုံးဝ ထ
မှတ်မထားသည့် စကားများက
ကြားလိုက်ရသဖြင့် မှင်တက် တ
လှုပ်ကာ ထွက်ခွာသွားသည့် အ
သမီးကိုပင် သတိမထားမိချေ။
ပွဲပေါ်တွင် သားရေအိတ်အနက်
ထည့်ထားသော ငွေကြေးများစွာ
လာသည်။ ကျွန်တော့် အ
အထင်သေးသော အဖြူမိဘ

ကို မကျေနပ်လို့ ရှာခဲ့သည့်
တွေ့။ အခု အဖြူ မရှိတော့
အဖြူမရှိတော့ဘဲ ဒီငွေကြေး
ကို ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှာ
ကျွန်တော့်အပေါ် အ
တမ်း အားပေးစကားပြော
ကျွန်တော် မှားမှားမှန်မှန် က
တော့်ဘက်က ရပ်တည်
သော အဖြူ။ အခုတော့
ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်
တည်းထားခဲ့ပြီ။ ကျွန်
ဖြစ်စေချင်တာ ဒီလိုမဟုတ်
ကျွန်တော်အဖြူကို မသေ
ဘူး။

“အဖြူကို စိတ်နဲ့သတ်
တရားခံက ရှင်ပဲ။ အဖြူက
ရန်ငြိုးအာယာတတွေထဲမှာ
ပင်ဖြစ်ရတာ”

မဟုတ်ဘူး.....မဟုတ်ဘူး
အား.....။ ရှင်လွန်း

www.burmeseclassic.com

ဆုမွန်ဦး (ဟင်္သာတ)

ဒါလယ်ကံတုံ

ကျွန်တော်

၁၁၄

အလှမယ်တို့ ကျွန်တော်

ဆုမွန်ဦး (ဟာသာတ)

ညနေကျောင်းဆင်းချိန် ဖြစ်သည်။ လင်းလွန်းပင်ရွာ အထက်တန်းကျောင်းမှ ကျောင်းသားကျောင်းသူများ ကျောင်းဆင်းလာကြ၏။ ထက်အောင်၊ ခင်ထွန်းနှင့် ဝင်းမြင့်တို့ ကျောင်းထဲမှ ထွက်လာ ကြ၏။ ထက်အောင်ကမေး၏။

“ဖြစ်ပါ့မလားကွ ဝင်းမြင့်ရ”

“ဟာကွာ.....ဘာလို့ဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကြောက်တတ်ရင်လွဲ၊ ရဲတဲ့ သူမင်းဖြစ်ဆိုတဲ့ စကားပုံမင်းမကြားဖူးဘူးလား၊ ယောက်ျား မဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲကွာ”

ထက်အောင်တို့ရှေ့တွင် သံစဉ်လှလှနဲ့ ခင်မြတ်မွန်၊ နီနီတို့သုံး ယောက်က စကားတွေဖောင်ဖွဲ့ရင်း လျှောက်လာ

သည်။ ထက်အောင်နဲ့ သံစဉ်လှလှတို့သည် ဒသမတန်းကျောင်းသားများဖြစ်ကာ အတန်းတူ သူငယ်ချင်းများလည်း ဖြစ်လေ၏။

ထက်အောင် အားတင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် သံစဉ်လှလှတို့

လမ်းလျှောက်နေသောဘေးကျော်၍တက်သည်။ သူတို့လေးတစ်တန်းတည်းဖြစ်၍သွားသည့် သံစဉ်လှလှနဲ့ ထက်အောင်မှာ လျက်အနေအထား ဖြစ်သွားသည်။

“လှလှ.....ငါနှင့်ကိုစတင်တစ်ခွန်းလောက် ပြောချင်လို့ ခဏနေပါဦး”

“ဟဲ့.....ထက်အောင်လူတွေ ရှေ့မှာ နင် ဒီလိုလုပ်တာလဲ”

မိမိတို့နှစ်ယောက်ကြည့်၍ လှလှ၏သူငယ်အေးမာက ဆိုလာသည်။

“ဟဲ့.....ထက်အောင်နင် ဟုတ်သားပဲအတန်းတူ သူငယ်ချင်းစောင့်တောင်စောင့်နေရဦးမှာ၊ ခုတော့ နင်လည်း”

“နင်တို့ကလည်း ငါလှလှကို စကားပြောရုံလို့ပါ”

လှလှ စိတ်ဆိုးသွားသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးပင် စုလိုက်၏။ မျက်စောင်းတစ်ချက်ကတော့ အတားအဆီးမရှိ ကင်းမဲ့စွာ။ ထက်အောင် သံစဉ်လှလှ၏ လွယ်အိတ်ကလေးကို ဆွဲလိုက်သည်။

“ဟဲ့...ထက်အောင် မလုပ်နဲ့ လို့ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

နောက်ဆုံး ထက်အောင် သံစဉ်လှလှ၏လက်ကလေးကို ဖမ်းဆွဲ၍ အသင့်ကြံစည်ယူဆောင်လာသော ရည်းစားစာရွက်လေးကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ထက်အောင်.....နင် အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ”

“ကဲပါ...သံစဉ်လှလှရယ် သူများတွေ မြင်ကုန်ပါ့မယ် ယူထားလိုက်ပါ”

သံစဉ်လှလှ ဘေးဘီဝဲယာ ကြည့်လိုက်သည်။ အေးမာတို့နှစ်ယောက်ပင်လျှင် သံစဉ်နားက ခွာသွားကြပြီ။ ထက်အောင် ကျန်ရစ်နေခဲ့၏။ သံစဉ်လှလှကတော့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ဟန်မပျက် ထွက်သွားလေ၏။ ထက်အောင် သက်ပြင်းမောကို ချလိုက်၏။

“ဟူး.....တော်ပါသေးရဲ့ ယူသွားလို့”

အတွေးမဆုံးမီ ခင်ထွန်းနဲ့ ဝင်းမြင့် အနားရောက်လာ၏။

“ကဲ.....ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာ

ကြီး၊ ယူသွားပြီမဟုတ်လား၊ မြောက်ပေးလိုက်ရတာ မောတောင်မောတယ်၊ လာ.....ငါတို့ကို ကြံရည်လိုက်တိုက်”

စကားဆုံးတော့ အအေးဆိုင်လေးတစ်ခုဆီသို့ သူငယ်ချင်းသုံးဦး လျှောက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

လ င် : လွ န် : ပ င် ရွ ဘ

**သံစဉ်လှလှ
ဘေးဘီဝဲယာ
ကြည့်လိုက်သည်။
အေးမာတို့
နှစ်ယောက်ပင်လျှင်
ခွာသွားကြပြီ။
ထက်အောင်
ကျန်ရစ်နေခဲ့၏။
သံစဉ်လှလှကတော့
ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့်
ဟန်မပျက်
ထွက်သွားလေ၏။
ထက်အောင်
သက်ပြင်းမောကို
ချလိုက်၏။
“ဟူး.....
တော်ပါသေးရဲ့
ယူသွားလို့”
အတွေးမဆုံးမီ
ခင်ထွန်းနဲ့
ဝင်းမြင့်
အနားရောက်လာ၏။
“ကဲ.....
ဘယ့်နှယ်လဲ
ဆရာ**

အထက်တန်း ကျောင်းရုံးခန်းတွင်ဖြစ်၏။ ကျောင်း အုပ်ဆရာကြီးမှ ထက်အောင်၏ မိဘများနှင့် သံစဉ်လှလှ၏ မိဘများကို ခေါ်ထား၏။ အတန်းပိုင်ဆရာမ နော်အယ်ထူးကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဆရာကြီး၏စကားသံ ထွက်လာသည်။

“နှစ်ဖက်ကျောင်းသားမိဘတွေကို ခေါ်ရတာကတော့ ဒီလိုပါဗျာ၊ မနေ့က မောင်ထက်အောင်ဟာ ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ မသံစဉ်လှလှရဲ့ လက်ကိုဆွဲပြီး စာပေးတဲ့ကိစ္စပါ။ အဲဒါကို မသံစဉ်လှလှက တိုင်ကြားလာတာမို့ နောက်နောင် ဒီလိုမလုပ်ရအောင် ခံဝန်ကတိထိုးကြဖို့ပါပဲ။ တကယ်တော့ ဒီလို ပြုမူတယ်ဆိုတာ မကောင်းပါဘူး။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာကိုထိခိုက်ပါတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုရင်တော့ ဒီကျောင်းကနေ အပြီးထုတ်ပယ်တဲ့အထိ အရေးယူပါမယ်”

ထက်အောင်မှာ ခေါင်းငုံ့ရင်းနားထောင်နေသည်။

“ကဲ.....မောင်ထက်အောင်မင်း သံစဉ်လှလှနဲ့ သူ့မိဘတွေကို ကျေနပ်အောင်တောင်းပန်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် မှားသွားပါတယ်။ နောက်နောင် ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရပါဘူးလို့ ကျွန်တော် ကတိပေးပါမယ်။”

တယ်”

ထိုနေ့မှစ၍ ထက်အောင်မှာ သူ့ကို ကျောင်းမထုတ်သော်လည်း ကျောင်းမတက်လေတော့။ အစကနဦးတွင် သံစဉ်ကို စိတ်ဆိုးမိ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ ဒီ လောက်ကိစ္စလေးကို ဒီလောက် ကြီးမားတဲ့ အခြေအနေထိ တော့ မလုပ်သင့်ဘူးပေါ့၊ ခုတော့ မိဘ တွေပါခေါ်ပြီး ခံဝန်ကတိထိုးရတယ်ဆိုတာ ဘယ်လူကြားလို့ ကောင်းပါ့မလဲ၊ ရပါတယ်သံစဉ်ရယ်၊ ငါက ချစ်မိတဲ့လူဆိုတော့လည်း နင်ပြုသမျှ နုရမှာပေါ့”

ထိုနှစ်တွင် သံစဉ်လှလှတစ်ယောက်(၁၀)တန်းစာမေးပွဲကို ဂုဏ်ထူးသုံးဘာသာဖြင့် အောင်သွားသည်။ တက္ကသိုလ်သို့ ဆက်တက်၏။ ထက်အောင်မှာတော့ ရှက်သည်ဆို၍ ကျောင်းမှထွက်ခါနယ်ဒေသတစ်ခုရှိ ဘကြီးတစ်ယောက်ထံသွားကာ ခြံလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ရင်း ဘဝကို ဇာတ်မြှုပ်နေ၏။

ထိုသို့သော ကာလများ၏ နာရီစက္ကန့်များသည် အချိန်ပြည့်မလပ် သံစဉ်လှလှကိုသာ သတိရ

လွမ်းဆွတ်စေ လေ၏။

အမေဖြစ်သူ တော် တော်နေ

မကောင်း၍ မြို့ကလူကြုံနဲ့မှာ လာသည်။ ထက်အောင် မြို့တက်လာ၏။ မြို့ကနေ ချစ်ဝေဒနာတစ်ခုနှင့် ခွာလာခဲ့သည်မှာ ငါးနှစ်နီးပါးခန့်ရှိပြီဖြစ်၍ အခြေအနေအရပ်ရပ်တို့က ပြောင်းလဲနေ၏။ မြို့ရောက်သည့်နေ့မှာပင် သူငယ်

ချင်း ဝင်းမြင့်နဲ့တွေ့၏။ မကြားချင်ဟန် ဆောင်နေခဲ့သော သံစဉ်လှလှ၏ သတင်းစကားများကို ကြားရ၏။

“ဟေ့ကောင် ထက် အောင် ခုထိ သံယောဇဉ်မကုန်သေးဘူးလား၊ ဟိုကတော့ ယောက်ျား တောင်ယူတော့မယ်မောင်”

“မဟုတ်ပါဘူး ဝင်းမြင့်ရာ၊ ကြုံလို့မေးတာပါ”

“လုပ်မနေပါနဲ့ ထက်အောင်ရာ၊ မင်းအကြောင်း ငါ့မသိတာ မှတ်လို့၊ အထူးပေါင်းလာတဲ့သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ ချက်ဆိုတာနဲ့ နားခွက်ကမီးတောက် တယ် ဆိုတာမှတ်ထား၊ ခု မင်းရဲ့သံစဉ်က တက္ကသိုလ်မှာ နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်နေပြီ၊ ပြီးတော့ တက္ကသိုလ်တစ်ခုလုံးမှာ သူက ကွင်းတဲ့မောင်၊ အင်း...ပြီးတော့ သူဌေးသားဆိုလား ဘာလား ကောင်တစ်ကောင်ကလည်း

မနက် မနက်ဆိုရင် သူတို့အိမ်ကို ကျောင်းပို့ပေးဖို့ ကားနဲ့လာလေခေါ်တာ တွေ့ရတယ်”

“ရပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ် ငါလည်း သူနဲ့ဝေးသွားတာ ငါးနှစ်လောက်ရှိပြီဆိုတော့ မေ့နိုင်သလောက်လည်း မေ့လို့ရနေပါပြီ”

www.burmeseclassic.com

ပြောမယ့်သာပြောရသော်
လည်း ထက်အောင် တကယ်တမ်း
တော့မမေ့။ ဟိုတစ်ချိန် ရင်ခုန်
ချစ်ခဲ့ရသော သံစဉ်လှလှနဲ့ ခု
တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်သူကြီး
သံစဉ်လှလှ။ အလှတရားချင်း
ဘယ်လောက်ခြားနားသွားပြီလဲ။
မြင် ချင်လိုက်တာ သံစဉ်ရယ်။

မြို့ပြန်ရောက်ပြီ
တစ်လခန့် ကြာတော့
အမေက ဆုံးသွား
သည်။ ကျောင်း
တွင်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော
အချစ်မီးတောက်
လေးတစ်ခုမှ အစ
ခါက ထက်
အောင် ကျောင်း
ပညာတွေ ဆုံးရှုံးရင်း
မုဆိုးမအမေကိုပင်
အစ်မနဲ့ထားကာ တခြား
ဒေသတစ်ခုသို့ သွားနေ၏။
ခုတော့ အမေဆုံးလေပြီ။

အမေဆုံးသည့်ရက်များမှစ၍
စိတ်ညစ်စရာများနှင့် ပေါင်းစပ်ရော
ထွေးကာ ထက်အောင် နေ့စဉ်
အရက်သောက်၏။ ဖဲပိုင်း၊ ကြက်
ပိုင်း၊ လောင်းကစားပိုင်းများရှိရာသို့
သွားသည်။

အစ်မဖြစ်သူမှာလည်း မောင်
ဖြစ်သူ ထက်အောင်ကို ထိန်းမရ။
နောက်ဆုံး လွှတ်၍ထားတော့သည်။

ဒီတော့ ဇောင်းလွတ်လိုက်သည့်
မြင်းတစ်ကောင်လို ထက်အောင်
ထင်ရာစိုင်းတော့၏။ လုပ်ချင်ရာ
တွေကို လုပ်တော့၏။ ထက်အောင်
ပေါင်းသင်းသောသူများသည် လူ
ကောင်များမဟုတ်။

ခိုး၊ ဆိုး၊ လု၊ နှိုက်သူများဖြစ်သည်။
ပေါင်းပါများလေတော့ လက်
ရည်တူလာသည်။ အသွင်က ထပ်
တူကျလာ၏။ စရိုက်ဆိုးအချို့ပင်
လျှင် ထက်အောင်ကိုယ်ခန္ဓာ၌ ပူး
ကပ်ခိုဝင်လာစပြု၏။

အလုပ်အကိုင် အတည်တကျ
မရှိ၍ ကြုံရာကျပန်းလုပ်သည်။
တစ်ခါတစ်ခါတွင်တော့ ရပ်ကွက်
ထဲမှ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ နီတိုးတို့
ဆိုက်ကားဂိတ်ထိုးရာ ဆိုက်ကား
ဂိတ်လေးတွင် စစ်တုရင်ထိုးသည့်
အခါထိုး၊ ကျားထိုးသည်အခါ
ထိုးရင်း မအားမလပ်သောအခါ
များတွင် ဆိုက်ကားသမား
အချို့၏ ဆိုက်ကားကို
ယူကာ ဟိုနားသည် နား
လိုက်ပို့ပေး၏။ ထိုအခါ
ဘော်ဒါ ကြေးဟုခေါ်
သော ငွေအချို့ရ၏။

တစ်နေ့ သံစဉ်
လှလှ ဈေးသွားရန်
ထွက်လာ၏။ ထက်
အောင်တို့ရှိသည့် ဆိုက်
ကားဂိတ်လေးဆီသို့ ဖြစ်၏။

“ဆိုက်ကား အားလား”
သံစဉ်လှလှ ထွက်လာတာ
မြင်ကတည်းက ထက်အောင်
ခမောက်ကိုအုပ်၍ ဆောင်းထား
သည်။

“အားပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဘယ်
သွားမလဲ”

“ဈေးကိုပါရင်”
ထက်အောင် နင်း၍ထွက်
လာသည်။ လမ်းတစ်ဝက်ခန့်
ခမောက်ကို ချွတ်လိုက်ခင်

“ဟဲ့.....သံစဉ်၊ ငါ့ကို မှတ်မိသေးရဲ့လား”

“ဟင်.....နင်.....နင် ထက်အောင် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ထက်အောင်မှ ထက်အောင်အစစ်ပါဟာ”

“ဒါနဲ့ နင် ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲ”

“ငါ နယ်က ငါ့ဘကြီး ခြံလုပ်ငန်းမှာ သွားလုပ်နေတာ”

“ဪ.....ဟုတ်လား”

“နင်ရော ကျောင်းပြီးသွားပြီလား၊ ပြီးတော့ အိမ်ထောင်တော့မကျသေးပါနော်”

“တော်.....ထက်အောင်၊ နင့်ပါးစပ်ပိတ်တော့၊ နင်မှန်းမသိလို့လည်း ငါ ဆိုက်ကားကိုစီးလာတာ၊ ခု ဒီစကားတွေ ပြန်စမယ်ဆိုရင် နင့်ဆိုက်ကားကို ငါမစီးဘူး၊ ခုပဲ ငါ့ကိုရပ်ပေး၊ ငါဆင်းတော့မယ်”

“ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဟာ၊ ဒီစကားတွေ ပြန်မစပါနဲ့ဆိုရင် ငါမစပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ နင့်ကို တစ်ခုမေးမယ်၊ ခု နင်တို့အိမ်ကို လာလာနေတဲ့ ကားနဲ့လူဟာ ဘယ်သူလဲ၊ အဲဒါ နင့်ရဲ့ရည်းစားလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ငါ့ရည်းစား၊ နိုင်ငံခြားပြန် သူဌေးသားတစ်ဦးလည်းဖြစ်တယ်၊ နင့်လို ငပေငကေလူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး၊ မိကောင်းဖခင်သားသမီးတစ်ဦး”

“အေးပါ သံစဉ်ရာ၊ နင်ကသာ ဘဝမြင့်မားသွားလို့ မောက်မာသွားတာ၊ ငါကတော့ နင့်ကို ကျောင်းတုန်းကလိုပဲ ချစ်နေတုန်းပဲလေ”

“တော်စမ်းပါ ထက်အောင်ရာ၊ နင်ကြားဘူးတယ်မဟုတ်လား၊ အနုလက်နဲ့ ရွှေခွက်မနှိုက်ချင်နဲ့ဆိုတဲ့ စကားလေး၊ ငါ တက္ကသိုလ်မှာ အလှဆုံး၊ အချောဆုံး၊ ငါ့နားမှာဆိုရင်လည်း ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချောတဲ့ သူဌေးသားတွေ ပိုင်းပိုင်းကိုလည်နေတာပဲ၊ နင်သိထားပါ”

“နင် အဲဒီလောက်အထိ ငါ့ကို နှိုင်းစရာမလိုဘူး သံစဉ်၊ နင်နဲ့ငါက တစ်ချိန်က သူငယ်ချင်းတွေလေ”

“ဘာ.....သူငယ်ချင်း ဟုတ်စ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ နင့်လောက်အောက်တန်းကျတဲ့သူငယ်ချင်း မရှိဘူး၊ ကဲ...ကဲ ငါ့ကို ဆိုက်ကားရပ်ပေး၊ ငါဆင်းတော့မယ်”

သံစဉ်လှလှ ဆိုက်ကားပေါ်မှ ဆင်းတော့.....

“ရော့.....ဆိုက်ကားခ”

“မပေးပါနဲ့၊ ငါလိုက်ဖို့တာပါ”

“မလိုပါဘူး၊ ငါ့ကို နင့်လို ဆိုက်ကားနဲ့မဟုတ်ဘူး၊ ကားနဲ့ပို့ပေးချင်တဲ့သူတွေ ပိုင်းနေတယ်ဆိုတာ နင်မှတ်ထား၊ ရော့.....နင့်ဆိုက်ကားခ”

သံစဉ်လှလှ ဆိုက်ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားတော့ ထက်အောင်

တော်စမ်းပါ
ထက်အောင်ရာ၊
နင်ကြားဘူးတယ်မဟုတ်လား၊
အနုလက်နဲ့
ရွှေခွက်မနှိုက်ချင်နဲ့ဆိုတဲ့
စကားလေး၊ ငါ တက္ကသိုလ်မှာ
အလှဆုံး၊ အချောဆုံး၊
ငါ့နားမှာဆိုရင်လည်း
ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချောတဲ့
သူဌေးသားတွေ
ပိုင်းပိုင်းကိုလည်နေတာပဲ၊

တစ်ချက်ကြိုးဝါးလိုက်သည်။

“တောက်.....တွေ့ကြသေး
တာပေါ့ သံစဉ်လှလှရယ်၊ ငါ ဒီ
ဘဝဆိုးကိုရောက်ဖို့၊ ကျောင်းက
ထွက်ရဖို့၊ ဘဝချောက်ထဲကို တွန်း
ပို့ခဲ့တဲ့တရားခံဟာ တကယ်တော့
နင်ပဲ၊ နင်ကြားဖူးမှာပေါ့၊ ဦးချိုလှ
လို့ မာနထောင်ခဲ့တဲ့ သမင်တစ်
ကောင်ရဲ့ဇာတ်လမ်း နောက်ဆုံး
တော့ သူ့မြတ်နိုး၊ သူ့အထင်ကြီးတဲ့
သူဦးချိုကပဲ သူ့ကို သေတွင်း
တွန်းပို့ခဲ့တာ၊ နင်လည်း ဘာထူး
သေးလဲ ငါလှပါတယ်၊ တက္ကသိုလ်
မှာတောင် အလှဘုရင်မဆိုပြီး မာန်
တက်နေတဲ့ ကောင်မ၊ တစ်နေ့
နင့်မာနတွေက နင့်ကို ဘယ်လို
ဒုက္ခပေးမလဲဆိုတာ ကြည့်လိုက်၊
ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်း
သိစေရမယ် သံစဉ်လှလှရယ်”

ဒီနေ့ည.....

အိမ်ရောက်တော့ ထက်
အောင်တစ်ယောက် အိပ်၍မပျော်။
နေ့လယ်က အမှတ်မထင် တွေ့ဆုံ
ခဲ့ရသော သံစဉ်လှလှ၏ ဝိုးတဝါး
ပိုမိုအချို့က ရွန်းရွန်းစားစား
လှမ်းငို သာသည်။

“ဪ.....ငါက သံစဉ်လှလှ
ရဲ့ အချစ်တရားတွေမှာ ယစ်မူးဖို့

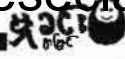

လူဖြစ်လာရလေသလား”

“ရက်စက်လိုက်တာ သံစဉ်
လှလှရာ၊ ငါ့ကိုများ ပြောသွား
လိုက်တာ၊ အနုလက်နဲ့ ရွှေခွက်ကို
မနှိုက်ချင်နဲ့တဲ့၊ နင်နဲ့ငါက အဲဒီ
လောက်တောင် အခြေအနေချင်းက
ဝေးကွာသွားပြီတဲ့လား၊ ဒါပေါ့လေ
နင်က တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်
သူ၊ ငါက လူပေလူတေ လူလွင့်
တစ်ယောက်၊ ဒီတော့လည်း နင်
ပြောမှာပေါ့၊ နင့်ရဲ့ ဖြစ်တည်လာတဲ့
အလှတရားတွေဟာ ထက်အောင်
အတွက်ပဲဖြစ်ရမယ်၊ လူဆိုတာ ပေး
သူနဲ့ယူသူ အဆင့်တူရမယ်တဲ့၊
ငါပေးချင်တာက အချစ်၊ ဒါပေမဲ့
နင်က ငါ့အချစ်တွေကို မလိုလား
ဘူး၊ ဒီတော့လည်း နင်လိုချင်သလို
ငါ အမုန်းတွေ ပေးရတော့မှာပေါ့၊
ထက်အောင်ကတော့ မစားရတဲ့အမဲ
သဲနဲ့ပက်တယ်ပဲဆိုဆို နင့်လို စိတ်
ထားဝတီ တာဝတီသာမှာ မာနတွေ
လွှမ်းမိုးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို
သင်ခန်းစာ ပေးရတော့မှာပေါ့၊
ဟား.....ဟား.....ဟား”

သည်နေ့ လင်းလွန်းပင်ရွာ
ကြက်ဝိုင်းမှာ ထက်အောင်တစ်
ယောက် ကြက်ပွဲနိုင်သည်။ ထို
ကြောင့် အောင်ပွဲခံသောအခါတွင်

ညတွင် လင်းလွန်းပင်တောင်ပိုင်းရှိ အရက်ပုန်းဆိုင်လေးထဲတွင် ခရေ ကုန်းရွာဘက်မှ စံတိုး၊ ဗထူးတို့နှင့် အရက်အတူသောက်သည်။ ထက် အောင်က ဒကာခံခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုမှ စကားစမိ၏။ စံတိုးနဲ့ ဗထူးတို့သည် မကြာမီနှစ်ကပင် လူသတ်မှုဖြင့် လွတ်လာကြသော လူသတ်တရားခံများဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် လူသတ်ရန်ပင် ဝန် မလေး။ လက်ရဲဇော်ရဲ ရှိကြသူများ ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူများနှင့် ထက် အောင် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ရသည်က လည်း ကြက်ပိုင်းတစ်ခုတွင်သာ ဖြစ်လေသည်။

“ဟေ့ကောင် ဗထူးနဲ့ စံတိုး မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ငါ အကူ အညီတစ်ခု တောင်းချင်လို့ကွာ”

“ဘာအကူအညီလဲကွ ထက် အောင်ရ၊ ပြောလေကွာ”

“ကဲ.....ငါပြောတာ သေသေ ချာချာ နားထောင်၊ ဒီလိုကွ.....”

ဗထူးနှင့်စံတိုးတို့သည် ထက် အောင်ပြောသောစကားအား စိတ် ပါဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြ၏။

“ဒီတော့က အသက်သေ အောင်တော့ မလုပ်နဲ့၊ မင်းတို့ ငါပြောတဲ့အတိုင်း ဒီကောင်မက သူက လှတယ်ဆိုပြီး သူ့ကိုယ်သူ မာန်တက်နေတာမို့ သူ့အလှတရား တစ်ခုခု ပျက်စီးသွားရုံလောက်ပဲ

လုပ်ပါ”
“ရပါတယ် သူငယ်ချင်း၊ ဗထူးနဲ့ စံတိုးအကြောင်း သိတယ် မဟုတ်လား၊ နေရာမလွဲစေရဘူး၊ အကွ အပြဲလား၊ အလှပျက်ရုံလား၊ ကြိုက် တဲ့ပုံစံပြော၊ တစ်ချက်လေး မလွဲစေရဘူး”

“အေးပါ ငါပြောတဲ့အတိုင်း သာလုပ်ပါ၊ မင်းတို့အတွက် ဒီကိစ္စ ပြီးရင် ငါ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပြုစု ပါ့မယ်၊ ကဲ...ဘယ်နှယ်လဲ ဖြစ် တယ်မဟုတ်လား”

“ဖြစ်တယ်သူငယ်ချင်း၊ ဒါနဲ့ ဘယ်တော့စမလဲ”

“အင်း...သူက ကျောင်းပိတ်

**စံတိုးနဲ့ဗထူးတို့သည်
မကြာမီနှစ်ကပင်
လူသတ်မှုဖြင့်လွတ်လာကြသော
လူသတ်တရားခံများ
ဖြစ်ကြသည်။
ထို့ကြောင့်လူသတ်ရန်ပင်ဝန်မလေး။
လက်ရဲဇော်ရဲရှိကြသူများ
ဖြစ်လေသည်။
ထိုသူများနှင့်ထက်အောင်....**

ရက်ကျမှ ဈေးကိုသွားလေ့သွားထ ရှိတာ”

“ဒါဆို နောက်တစ်ပတ်မှာ စမယ်”

သည်နေ့ မိုးလေးက တစ္ဆေ ရွာနေသည်။ သံစဉ်လှလှတတ ယောက် ဈေးမပြန်လာ၏။ ဆိုက် ကားတစ်စီးနှင့် ပြန်လာခြင်းဖြစ်လေ သည်။ ထိုဆိုက်ကားသည်လည်း ထက်အောင်နင်းသော ဆိုက်ကား တော့မဟုတ်။ ရပ်ကွက်တစ်ခုထိ သို့ ရောက်လာ၏။ ထိုစဉ် လူထု ယောက်က ရှေ့မှ ကာဆီးလိုက် သည်။

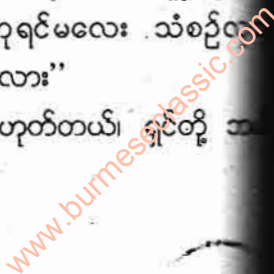
“ဆိုက်ကားဆရာ ခဏ”
“ဟေ့ကောင်...ဘာလုပ်တာ လဲ”

ဆိုက်ကားဆရာက မေး၏။
“မင်းပါးစပ်ပိတ်ထား၊ တိတ် တိတ်နေ”

ထိုစဉ် နောက်မှလူထု ယောက်ရောက်လာပြီး ဆိုက်ကား ပေါ်ထိုင်လာသူ သံစဉ်လှလှအ ဖေးခွဲ၏။

“ခင်ဗျားက တက္ကသိုလ် အလှဘုရင်မလေး သံစဉ်လှ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ချစ်တို့ သာ

သူလဲ၊ ကာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဟာ...ရှိတာပေါ့ ခင်ဗျားကို ပေးစရာရှိလို့”

“ဘာပေးမှာလဲ”

“ရော့.....ဒီမှာ”

စကားဆုံးတော့ ထိုလူမှ သံစဉ်လှလှ၏ အိစက်နုညက်သော ဖြူဖြူလွလွ မျက်နှာလေးပေါ်သို့ လက်ကြမ်းကြီးဖြင့် တစ်ချက်ပွတ်သပ်လိုက်သည်။ သွေးများက နီရဲရင်းဖြာကျလာ၏။

“အမယ်လေး... လာ... လာကြပါဦး ရှင်၊ ကျွန်မ.....ကျွန်မ မျက်နှာကို ဓားနဲ့မွန်းလို့”

လူ နှစ်ယောက် ထွက်ပြေးသွားသည်။ ထို့နောက် ရပ်ကွက်လေး ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပြေးလွှား ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။ သံစဉ်လှလှ လည်း ဆေးရုံတစ်ခုသို့ သွားရောက်ကုသရင်း အမှုကိုလည်း ရဲစခန်းတစ်ခုတွင် တိုင်ကြားရတော့၏။

ရဲစခန်းတစ်ခု၏ အခန်းတစ်ခုတွင် ဖြစ်၏။

“ခင်ဗျား ဒီကိစ္စကို ကျူးလွန်တယ်ဆိုတာ တာဝန်ခံပြီလား

ကိုထက်အောင်”

“ဝန်ခံပါတယ်ဆရာ၊ စံတိုးနဲ့ ဗထူးကို ကျွန်တော် အကူအညီ တောင်းခဲ့တာပါ”

“ခင်ဗျားဗျာ.....ဘာဖြစ်လို့

ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”

“သံစဉ်လှလှက ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျွန်တော် တစ်ဖက်သတ်ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ပါ။ ကျောင်းသားဘဝကလည်း သူ့ကို ချစ်ရေးဆိုခဲ့မိလို့ ကျောင်းပညာ တစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ကျောင်းထွက်ခဲ့ရပါတယ်။ ဘဝပျက်ခဲ့ရပေမယ့် ကျွန်တော် သူ့ကို အပြစ်မမြင်ပါဘူး။ မုန်းလည်းမမုန်းပါဘူး။ အခု သူက

တက္ကသိုလ်မှာ နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသူဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော် သူ့ကို ပြန်တွေ့တော့ ချစ်စိတ်တွေက ပြန်နိုးကြားလာတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ချစ်ရေးထပ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို အနုလက်နဲ့ ရွှေ့ကွက်နှိုက်တယ်ဆိုပြီး ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ပြောလို့ ကျွန်တော် အလှမာန် တက်နေတဲ့ သံစဉ်လှလှကို ဒီလို သင်ခန်းစာပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် သံစဉ်လှလှရဲ့ လှပတဲ့ အလှတရား တွေကို မက်မောခဲ့ သူ ပါ။ ခုတော့ ကျွန်တော်မက်မောခဲ့တဲ့ အလှတရား တွေက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြီး ဒဏ်ခတ်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော့်လုပ်ရပ်အတွက် ထိုက်တန်တဲ့အပြစ် ဒဏ်ကိုသာ ပေးပါတော့ဆရာ”

အလှတရားဟူသည် အရာခပ်သိမ်းမကောင်း။ ထိုအလှတရားများကပင် မိမိအား ပြန်လည်၍ ဒုက္ခပေးတတ်ကြောင်း ဤဖြစ်ရပ်လေးသည် လောကတွင် သံဝေဂတရား ပွားများစရာအဖြစ် ပြဆိုနေပါလေတော့သည်။

ဆုမွန်ဦး (တယ်လဲ)

ခင်ဦး (ပုထိုးကုန်း)

ပန်းချီသွား

၁၂၆

ပန်းချီးသူ

ခင်ဦး (ပုတီးကုန်း)

ရောဂတ်တိုင်းဒေသကြီးသည် မြန်မာနိုင်ငံအလယ်ပိုင်းရှိ မြေပြန့် အသစ် တောင်ဘက်အကျဆုံးတွင် တည်ရှိသည်။ တောင်ဘက်နှင့် အနောက်ဘက်တွင် ကပ္ပလီပင် ထယ်နှင့် ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်၊ အနောက်မြောက်ဘက်တွင် ရခိုင် ပြည်နယ်တို့နှင့် တစ်ဆက်တည်း တည်ရှိနေသည်။

ကဒုံ ကန်ကျေးရွာကြီး သည် ရောဂတ်တိုင်းဒေသ ကြီး၊ ဘိုကလေး မြို့နယ် အောက်ဘက်ရှိ ပင်လယ် ကမ်းစပ်မှ ရွာကြီးဖြစ် သည်။ အိမ်ခြေပေါင်း ငါးထောင်ခန့် ရှိ၍ ရေလှေ သားများ အဓိကနေထိုင် ရာ ရွာကြီးဖြစ်သည်။

ရွာမဝင်မီ ပင်လယ်လေကို ရွံ့ရှိုက်ရသည်နှင့် ပုစွန်ခြောက် နံ့၊

ပုစွန်နံ့များရရှိလျှင် ကဒုံကန်ရွာသို့ ဝင်လာပြီဖြစ်ကြောင်း သိသာလှ သည်။ ပုစွန်လုပ်ငန်းများကြောင့် စီးပွားရေးအဆင်ပြေသော ရွာကြီး ဖြစ်ပေသည်။

ထိုရွာထဲမှ ဦးကြီးထူးရှိန်နှင့် သားဖြစ်သူ မောင်လူ၊ မောင်ဖြူ

တို့သည် စန္ဒားထောင်ခြင်းဖြင့် အသက်မွေးကြသော ရေလုပ်ငန်း ရှင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းတို့သား အဖသုံးဦးသည် ပင်လယ်ကြီးကို ချစ်ခင်ကြသည်။ သူတို့ချစ်သော ပင်လယ်ကို မခွဲမခွာနေထိုင်လျက် အလုပ်လုပ်ကိုင်ရင်း သူတို့၏ဘဝကို ကျေနပ်နေသူများဖြစ်ကြသည်။

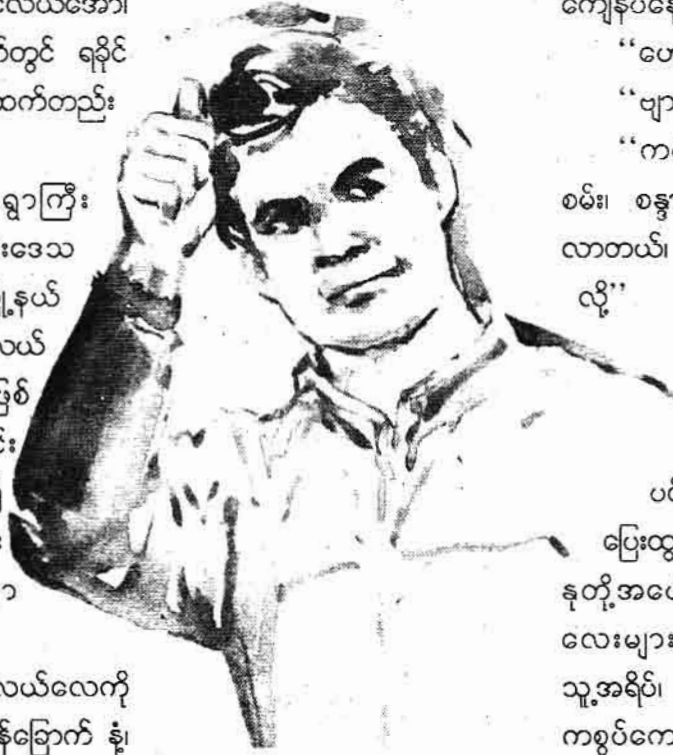
“ဟေ့.....မောင်ဖြူရေ”

“ဗျာ.....အဘ”

“ကမ်းခြေဆီ သွားစောင့် စမ်း၊ စန္ဒားကလူတွေတချို့ ပြန် လာတယ်၊ တို့လူတွေ မလာသေး လို့”

မောင်ဖြူမှာ ငါး ခြောက်စင်၊ ပုစွန် လှန်းစင်များအောက်မှ ပင် လယ်ကမ်းစပ်ဆီသို့

ပြေးထွက်သွားခဲ့သည်။ သဲနန်း နုတို့အပေါ် မောင်ဖြူ၏ခြေရာ လေးများ ထင်ကျန်ခဲ့သည်။ သူ့အရိပ်၊ သူ့အသံတို့ကြောင့် သူ့ ကစွပ်ကောင်လေးများ သူတိုင်း

ထဲသို့ ပုန်းခိုကြသည်။

မောင်ဖြူမှာ ခရုခွံလေးများကို ကောက်လိုက်၊ တစ်လှမ်းချင်းသွား လိုက်နှင့် ရေစပ်အနီး ရောက်သွား ခဲ့သည်။ လက်ခုပ်တွင်းမှ ရောင်စုံ ခရုခွံများကို ပင်လယ်ရေထဲသို့နှစ် ကာ ဆေးကြောလိုက်သည်။ ယင်း နောက် ခါးပုံစထဲထည့်ထားလိုက် သည်။

ဆင့်ကတဲ ဆင့်က

တစ်ကောင်ကိုတစ်ကောင်စိတယ်

ကျိုင်းဒါတွေဟား။

နက်ရက်ပြာ

ပြာရက်လှဲစိမ်း

ပါးပျဉ်းကိုပူထောင်ပို့

သဲသောင်မှာအမောက်လဲတယ်

သဲစပ်မှာပါနိုး။ ။

မောင်ဖြူမှာ သူ၏ရင်တွင်းမှ ကဗျာလေးကို တီးတိုးရေရွတ်ရင်း ပင်လယ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ ပင်လယ်ရေပြင်ကြီးမှာ စိမ်း သည့်နေရာစိမ်း၊ မည်းသည့်နေရာ မည်း၊ ပြာသည့်နေရာ ပြာလျက်ရှိ သည်။

ပင်လယ်လှိုင်းလုံးများက ပြေး လာကာ ကမ်းစပ်သို့အရောက် လဲ ပြိုကျသွားကြသည်။ ရေများမှာ ဖွား ခနဲနေအောင် ကျောက်ဆောင်ဘေး ဌ ဖြာထွက်သွားကြပြန်သည်။ လှိုင်း ခေါင်းဖြူတို့ တလိပ်လိပ်ပြေးလာပုံ ကိုကြည့်ရင်း အလွန်ပျော်နေရာ

သည့် မောင်ဖြူမှာ ပတ်ဝန်းကျင် ကိုပင် မေ့နေမိသည်။

“ဟဲ့.....မောင်ဖြူ”

“အမယ်လေးဗျ.....”

“ဟာ..လုပ်လိုက်ရင် အရမ်း ချည်းပဲ၊ ငါ ရေထဲပြုတ်ကျတော့ မယ်”

နောက်မှလှမ်းတွန်းလိုက်သော မိဖြူသီ၏ နောက်ပြောင်မှုကြောင့် မောင်ဖြူမှာ လန့်သွားသည်။

“အမယ်.....ပင်လယ်ဖျံလုပ် မလို့ဆို၊ ရေထဲပြုတ်ကျမှာကြောက် နေသေး”

“နေပါဦး၊ နင့်ကို ငါးခြောက် လှန်းခိုင်းထားတာ၊ မိုးတွေ လာ တော့မယ်၊ သွားရပ်လေ”

“လုပ်မှာပေါ့၊ နင်က အဘ

ထက်ပိုကဲနေပြန်ပြီ၊ ငါက အ လူတို့ ပြန်မလာသေးလို့ စိတ် လာမျှော်တာ”

“နင့်အပူပါပြန်ပြီလား၊ နင့်

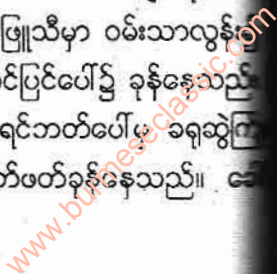
ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်မနေတတ် ကြီးတော် မအေးမြက အတင်း နေတာ”

“အဲဒီ ငါးရွေးတဲ့အဒေါ်ကြီး လျှာရှည်လွန်းတယ်၊ သူများအထဲ ပဲ လိုက်ပြောနေတယ်”

“ဟိုမှာ...ဟိုမှာ သူတို့ လေ့ကြီးလာပြီ”

“အေး.....ပျော်လိုက်တာ

ဖြူသီမှာ ဝမ်းသာလွန်း၍ သောင်ပြင်ပေါ်၌ ခုန်နေသည်။ သီ၏ရင်ဘတ်ပေါ်မှ ခရုဆွဲကြ တဖတ်ဖတ်ခုန်နေသည်။

အထူးသော ဒဟတ်ပန်းတို့ ပြုတ် ကျကုန်သည်။

“အမယ်လေး...ရင်တွေပန်း ဆွ ပြုတ်ကျကုန်ပြီ”

“ဘာ.....ဘာပြောတယ်၊ ဆရာကောင်”

ဖြူသီက မောင်ဖြူကို သဲနှင့် ထိုက်ပက်သည်။ မောင်ဖြူက ပြေး သည်။ ကဏန်းများ၊ ဝင်ကစွပ်များ ထန်၍ပြေးကြလွှားကြ၊ ပုန်းခိုကြ နှင့် မောင်ဖြူ၏ရယ်သံ၊ လှိုင်းရိုက် သံတို့ ဆူညံနေသည်။

“ဘော်...ဘော်...ဘော်”

စန္ဒားလှေကြီးကမ်းသို့ကပ်လာ ပြီး လုပ်သားများက လှေပေါ်တွင် ဝါလာသော ပုစွန်များ၊ ငါးများကို တောင်းများနှင့်သယ်၍ အိမ်သို့

အရောက် ထမ်းပို့ကြသည်။ မိုးချုပ် ခါနီး၍ အလျင်အမြန် လုပ်နေကြ သည်။ မကြာမီ နေမင်းကြီးကား ပင်လယ်ထဲသို့ ငုပ်လျှိုးနေပြီဖြစ် သည်။

“ဟဲ့.....မီးခွက်ကြီးနှစ်ခွက် ထွန်းစမ်း”

ရေခဲဆီမီးခွက်ကြီးနှစ်ခွက် ထွန်း၍ ဝိုင်းတစ်ဝိုင်း၌ မိဖြူသီတို့ မိန်းကလေးတစ်စု ငါးရွေးနေကြ သည်။ ငါးအမျိုးအစား တူရာတူရာ ကို အချို့က စုပုံရွေးချယ်ပေး သည်။ ဖြူသီက ငါးခြောက်ခွဲရန် ကောင်းသည့် ငါးများကိုရွေးကာ

တောင်းထဲသို့ ထည့်နေသည်။

“သမီး.....တောင်းပြည့်ရင် အမေ့ဆီပို့”

နောက်ဖေးရေစင်အနီးမှ ဖြူ သီ၏အမေက ငါးခြောက်လုပ်ရန် ငါးများကို ငါးခြောက်ခွဲနေသည်။

“ဟဲ့.....နောက်တစ်ပတ်မှာ မောင်ဖြူတို့ ကျွန်းညိုကြီးသွားကြ မှာတဲ့”

“ဟယ်...တို့မိန်းကလေးတွေ လိုက်သွားကြမယ်လေ”

မောင်ဖြူ၏ဖခင်က မောင်ဖြူ ကို မြို့မှသူ့ဌေးတစ်ဦးက မှာထား သော သင်ပေါင်းပိုးဝယ်ရန်အတွက် သင်ပေါင်းတောဘက်သို့ စေလွှတ် ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖောင်ဝင်မြစ်သည် သင်ပေါင်း တောကို တောင်မြောက်ဖြတ်၍ စီး ဆင်းနေသည်။ ထိုမြစ်၏ အရှေ့ ဘက်တွင် မိန်းမလှကျွန်းရှိသည်။ မိန်းမလှကျွန်း၏ တောင်ဘက်တွင် ဖြူးမွေးကျွန်းရှိသည်။ ဖောင်ဝင်မြစ် ၏ အနောက်ဘက်တွင် ဘုတ် ချောင်းကျေးရွာရှိသည်။ ထိုရွာ၏ မြောက်ဘက်၌ ကျွန်းညိုကြီးကျွန်း ရှိသည်။ ထိုနေရာသို့ မိဖြူတို့မိန်း ကလေးတစ်သိုက် ရောက်ချင်နေ ကြသည်။

“ဟဲ့...နင်တို့ ကျွန်းညိုကြီး သွားရင် မောင်ရှင်နဲ့ တွေ့နေဦး မယ်”

**ဖောင်ဝင်မြစ်သည် သင်ပေါင်းတောကို
တောင်မြောက်ဖြတ်၍ စီးဆင်းနေသည်။
ထိုမြစ်၏ အရှေ့ဘက်တွင်
မိန်းမလှကျွန်းရှိသည်။
မိန်းမလှကျွန်း၏ တောင်ဘက်တွင်
ဖြူးမွေးကျွန်းရှိသည်။
ဖောင်ဝင်မြစ်၏ အနောက်ဘက်တွင် ဘုတ်
ချောင်းကျေးရွာရှိသည်။ ထိုရွာ၏ မြောက်ဘက်၌
ကျွန်းညိုကြီးကျွန်းရှိသည်။ ထိုနေရာသို့ မိဖြူတို့မိန်းကလေးတစ်သိုက် ရောက်ချင်နေကြသည်။**

“အမယ်လေး ဒေါ်ကြီးအေး
မြရယ် မောင်ရှင်နဲ့တွေ့လို့ကတော့
သိပ်ပျော်မှာ၊ မောင်ရှင်ကို တွေ့၊
မတွေ့တော့ မသိဘူး၊ မိကျောင်း
တွေ့နဲ့တော့ ကျိန်းသေကိုတွေ့မှာ”

“အမယ်..မောင်ဖြူ ပါပါတယ်
ဟ”

“ဪ...ဖလံကြောင်၊ ငပိန်၊
ဖြူဖတ်ဖြူရော်နဲ့ကောင်ကို ညည်း
တို့က အားကိုးတယ်”

“ဟယ်..မောင်ဖြူက ပိန်သာ
ပိန်တာပါဟယ်၊ သူကသန်တယ်
ဟဲ့”

မိဖြူသီက ထိုသို့ဝင်ပြောရာ
မိန်းကလေးတစ်သိုက်က မိဖြူသီ
အား ပိုင်း၍ဟားတိုက်ကြတော့၏။

“သူက သိနေတယ်ပေါ့”

“ဝါး..ဟား..ဟား...ဟား”

“ကဲ.....ကဲ ၁၂ နာရီထိုး
တော့မယ်၊ ညဉ့်နက်ပြီ၊ အလုပ်မြန်
မြန်သိမ်း၊ ရေခဲရိုက်တဲ့လူရိုက်၊ ဆား
ထပ်သူ မြန်မြန်ထပ်”

အဘဦးထူးရှိန် လာအော်မှ
မိန်းကလေးများ အသံရပ်ကာ
အလုပ်ကို သိမ်းကြတော့၏။

“အောက်..အီး..အီး..အွတ်”
သန်းခေါင်ယံ ညောင်ကန်
ကြက်ပင် တွန်လေပြီ။

နောက်တစ်ပတ်ခန့်အကြာ

မောင်ဖြူမှာ သင်ပေါင်းပိုးဝယ်
ဖောင်ဝင်မြစ်ဘက်သို့ စက်လှေထု
စီးဖြင့် သွားခဲ့သည်။ ဖောင်ဝင်မြစ်
ကို ဖြတ်အကူး စက်လှေပျံ
လေရာ မောင်ဖြူရော၊ မိန်းကလေး
များပါ ထိတ်လန့်နေကြသည်။

“ရေစုန်နဲ့ မျှောလိုက်ရမှာ
အစ်ကို”

စက်လှေမောင်းသမားလေး
ပဲ့ကိုင်ရင်း ပြောခဲ့သည်။ မိဖြူသီ
ကောင်မလေးသုံးယောက်မှာ ထု
ဦးနှင့်တစ်ဦး ပူးကပ်နေကြ၏။ မှု
လုံးလေးများမှာ ကြောက်ရွံ့စိတ်ဖြူ
ပြူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေကြသည်။

“ငါ...ငါ မိကျောင်းကြီး
လာမှာကို အရမ်းကြောက်တာ
ဟာ”

မိဖြူသီမှာ မောင်ဖြူ၏လေး
မောင်းကိုလှုပ်၍ စိုးရိမ်တကြီး
ခဲ့သည်။

“တို့စက်လှေလောက်
မှောက်မပစ်နိုင်ပါဘူးဟာ၊ ခိုး
ပဲကြောက်ရတာ”

“မြန်မြန်ရောက်အောင် ဘာ
လိုလုပ်ရပါ”

“နင် ဆင်းတွန်းလေ”
“ဟာ...နင်ကလည်း အ
ထဲဟာ”

မိဖြူသီ၏ ကြောက်ရွံ့
ငယ်နေသော မျက်နှာလှည့်လေး
ကြည့်ရင်း မောင်ဖြူက သနား

**စစ်ချေမောင်းသမားလေးစာ
စုံစုံစုံစုံ
ပြောခဲ့သည်။
ဖြူသီနှင့်
စောင်စောင်ချုံးစောင်မျှ
စာ ဦးနှင့်စာဦး
ပူးစာနေကြ၏။
ပျံစာ များစေချားမှာ
ကြောက်ရွံ့စိတ်ဖြူ
ပြူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေ....**

သည်။
 “ငါ့ရှိပါတယ် မိဖြူသီရယ်”
 “အားကိုးလောက်တယ်ဆိုတာ သူ့ဗလကြီးလားဟင်”
 မိန်းကလေးများက ပြိုင်တူဆိုလိုက်ရာ မောင်ဖြူမှာ အရှက်ပြေရယ်လိုက်မိသည်။

“ငါက လူသာ ဝိန်တာပါဟာ၊ ငါ့နဲ့လုံးသားက ကြီးပါတယ်”
 “ဘာ.....ဘာ၊ နင့်နဲ့လုံးက ကြီးတယ်”
 “ဝါး.....ဟား.....ဟား”

အကြောက်ပြေ ပြုလာကြပြီ ဖြစ်သည်။ ရယ်စရာလေးများဖြင့် အတိုင်အဖောက်ညီနေရာမှ ကြောမီ မိန်းမလှကျွန်းသို့ ကပ်လာပြီ ဖြစ်သည်။

“မိုးလင်းမှ ဆက်သွားမယ်၊ တို့ဒီမှာ တည်းခိုကြတာပေါ့”
 မိဖြူသီအား ယုယစွာတွဲခေါ်၍ စက်လှေပေါ်မှချပေးရာ မိန်းကလေးများက ပြုံးစိစိဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် သူတို့၏ကိစ္စ ပြီးမြောက်ပြီဖြစ်၍

ကျွန်းညိုကြီးမှတစ်ဆင့် ၎င်းတို့နေထိုင်ရာ ကဒံကနိရွာဘက်သို့ ထွက်လာကြတော့သည်။
 နောက်တစ်နေ့တွင် တန်းဝင်ငါးကုလားများကို မိခင်ဖြစ်သူကခွဲပြီး မိဖြူသီက ငါးနေလှန်းနေစဉ်

“ဖြူကို အစ်ကို အသည်းနှင့် အောင်ချစ်နေရတာ ဖြူအသိနော်”
 “သိပါတယ် အစ်ကိုရယ်”
 “ဟောဒီပင်လယ်ရေတွေ မခန်းသရွေ့ ကိုယ့်အချစ်စမ်းရေတွေလည်း မခန်းခြောက်ပါဘူး ဖြူရယ်”

“တကယ်လား အစ်ကို”
 “ဖြူကို ဘယ်လောက်ချစ်ရတယ်ဆိုတာ ဖြူသီချင်မှ သိမယ်၊ ဟောဒီပင်လယ်ကြီးကတော့ သိနေတယ်လေ”

စန္ဒားလှေကြီးနှင့် ပင်လယ်ထွက်တိုင်း မောင်လူ၏ အလွမ်း၊ အဆွေးပိုင်များကို

မောင်လူရောက်လာပြီး မိဖြူသီကို လှမ်းဆွဲကာ ကမ်းခြေဘက်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့လေသည်။

“ဖြူ.....”
 “ဟင်.....အစ်ကို”

ပင်လယ်ကြီးက မြင်နေရသည်။ လှမ်းမိတိုင်း ပင်လယ်ကြီးကို ကြည့်၍ ‘ဖြူရေ သိပ်လွမ်းတာပဲဟေ့’ဟု အော်နေလေ့ရှိသည်။ ရေလုပ်သားတို့ဘဝမှာ ရေထဲမှာသာ အချိန်ကုန်နေရ၍ ချစ်ရသူနှင့် ဆုံစည်းချိန်မှာ နည်းလွန်းလာသည်။

“ဖြူ.....”

“ရှင်.....”

“ဒီတစ်ခေါက် ပင်လယ်က ပြန်လာရင် အဖေနဲ့ ဖြူအမေကို ပြောပြီး လက်ထပ်ကြစို့နော်”

“အစ်ကိုရယ်”

မိဖြူသီမှာ မောင်လူ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းလေး တိုးဝှေ့ဝင်လိုက်သည်။ ပင်လယ်လေညင်းက ချစ်သူနှစ်ဦးထံ ဝှေ့ဝင် တိုက်လိုက်ရာ စိမ့် ခနဲအေးသွား၏။

မောင်လူက မိဖြူသီ၏ ကိုယ်လုံးလေး ကျစ်တမ်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေဖက်ထားမိသည်။

နောက်ဆယ့်ငါးရက်ခန့်အကြာ ပင်လယ်သို့ မောင်လူတို့ လုပ်သားများ ပြန်ထွက်သွားကြပြန်သည်။

လက်ကလေးတပြုနှင့် ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ ရည်ရွယ်ရာ ချစ်ခရီးအတွက် ကြည်နူးဝမ်းမြောက်စွာ ပြုံးပျော်ရင်း ခွဲခွာသွားကြပြန်သည်။

“အစ်ကိုအပြန်ကို ဖြူလေ အပျော်တွေနဲ့ ကြိုနှင့်မှာပါ”

မိဖြူသီတစ်ယောက် ချစ်အိပ်မက်လှလှလေးများမက်ရင်း သူမ

၏ချစ်သူ မောင်လူကို မျှော်နေရှာသည်။

“ဝိုး.....ဝုန်း.....ဒိုင်း”

“ဟာ...လေနီကြမ်းကြီးဟေ့”

ကဒုံကနိရွာအား ပင်လယ်ပြင်ဘက်မှ ဝှေ့ဝင်တိုက်ခတ်လာသော လေနီကြမ်းကြောင့် သစ်ပင်များ၊ တဲအိမ်များ၊ ငါးခြောက်လှန်း

စင်များ၊ ပုစွန်လှန်းစင်များ ဖြိုကုန်သည်။

“ဘုရား..ဘုရား၊ အစ်ကိုလွတ်မှလွတ်ပါ့မလား”

ဘုရားစင်ရှေ့၌ ခပ်ကုပ်ကလေးထိုင်ကာ ဆုတောင်းနေသော မိဖြူသီမှာ ချစ်ရသူအတွက် ရတက်မအေးနိုင် ဖြစ်နေသည်။ နောက် တစ်နေ့နံနက်ခင်းတွင် သတင်းဆိုးတစ်က မိဖြူသီ၏ရင်က တုန်ယင် လှိုက်စေခဲ့သည်။

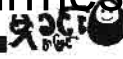
“မောင်လူက စက်လှေပျောက် သွားတယ်တဲ့”

လူငါးဦးပါသော စန္ဒားလှေမှာ လေနီကြမ်းကြောင့် မည်သည့်အရပ်အရောက်သွားသည်ကို မည်သို့မပြောနိုင်ကြပေ။

ပင်လယ်မှ မသေမပျောက် ပြန်လာသူတို့က မောင်လူတို့၏ လှေကြီး မည်သို့ဖြစ်သွားကြောင်း မည်သို့မျှ မသိနိုင်ခဲ့ကြပေ။ ထိုအခင်းရပ်သည် သုံးလကျော်၊ လေးလအတွင်းသို့ပင် ရောက်ရှိခဲ့ပေပြီ။

“အစ်ကိုရယ်၊ မိဖြူ မျှော်ပါတယ်၊ အစ်ကို တစ်နေ့မှာ ဆီကို အရောက်လာခဲ့ပါကွယ်၊ ညနေတိုင်း ပင်လယ်ကမ်း

www.burmeseclassic.com

မိဖြူကို တွေ့နေရသည်။ အင်
ချက်ဝန်းလေးနှင့် နှုတ်မှလည်း
ထွတ်ထွတ်ပြောလျက် ပင်လယ်
ကြီးကိုကြည့်ကာ မောင်လူကိုမျှော်
နေရှာသည်။

“မိဖြူရယ်...ပြန်ကြရအောင်
တာ”

အနားမှ ချောမောနှစ်သိမ့်နေ
သူ မောင်ဖြူက မိဖြူသီ၏အဖြစ်ကို
မကြည့်ရက်ရှာပေ။ နောက်ပိုင်း
ရက်များ၌ ကဏန်း၊ ပုစွန်၊ ငါး
များရွေးနေသော မိန်းကလေးနှစ်
ဦးနှင့် မိဖြူသီတို့မှာ ရွာမှ ပျောက်
ခြင်းမလှ ပျောက်သွားပါတော့
သည်။

“ဒီမှာ ကိုအတု”

“ဘာလဲဗျ”

“ရှင်က ရန်ကုန်လိုလို၊ ထိုင်း
နိုင်ငံကိုလိုလိုနဲ့ ခေါ်လာတာ၊ အခု
ဘယ်ရောက်ပြီလဲ”

“ဪ...ကော့သောင်းလေ
ဗျာ၊ ဒီသောင်ရင်းမြစ်ကြီးကနေပြီး
ထိုင်းနိုင်ငံထဲကို ကူးကြမှာလေ”

“ရှင်အလုပ်က တကယ်သေ
ချာရဲ့လား”

“ဩဗျာ...ဘတ်ငွေတွေ
အများကြီးရမှာ၊ ခင်ဗျားတို့ ငါးရွေး
တာထက် ပိုရမှာ၊ ဟိုကျရင် တစ်

လကို ရှစ်သောင်းနဲ့ တစ်သိန်းကြား
ရကြမှာလေ၊ ဒါတောင် စားပြီး
သောက်ပြီး စရိတ်ငြိမ်းရမှာ”

“မက် လောက် ပါတယ်၊
တကယ်ဆိုရင်ပေါ့”

မိန်းကလေးများမှာ ကဏန်း
ကုန်သည် ပွဲစား စစ်မောင်၏စကား
ကို မယုံတစ်ဝက်၊ ယုံတစ်ဝက်နှင့်
လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။

ကော့သောင်းမှ တစ်ဆင့်
သောင်ရင်းမြစ်ကိုဖြတ်ကာ ထိုင်း
နိုင်ငံနယ်စပ်သို့ ကူးလာခဲ့ကြသည်။

ခရီးလမ်းကား တောလမ်းဖြစ်
၍ မိန်းကလေးများ နွမ်းနယ် မော
ဟိုက်နေကြသည်။

“ရောက်ခါနီးပါပြီဟာ၊ မြို့ကို
ရောက်ရင် နင်တို့ဘဝတွေ လှပပြီ
မှတ်၊ ငါ့ကိုတောင် နင်တို့က ခေါ်
ပါ့မလားမသိဘူး”

“တော်ပါ ကိုစစ်မောင်ရယ်၊
ရှင်လေလုံးစကားတွေက လေထဲ
မှာပဲရှိသေးတော့ ယုံရခက်တယ်”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ဘဝကို
သနားလို့ပါဗျာ”

စစ်မောင်က မျက်နှာသေ
လေးဖြင့် မိန်းကလေးများအား
နှစ်သိမ့်နေသည်။ မကြာမီ မြို့
အနီးအနား ရောက်လာသဖြင့်
အဆောက်အအုံ၊ တိုက်တာတို့ဖြင့်
လှပနေသော မြို့ပြအနေအထား
များကို မြင်တွေ့လာရသည်။

အနားမှ

ချောမောနှစ်သိမ့်နေသူ

မောင်ဖြူက

မိဖြူသီ၏အဖြစ်ကို

မကြည့်ရက်ရှာပေ။

နောက်ပိုင်းရက်များ၌

ကကန်း၊ ပုစွန်၊ ငါးများရွေးနေသော

မိန်းကလေးနှစ်ဦးနှင့်

မိဖြူသီတို့မှာရွာမှ

ပျောက်ခြင်းမလှ

ပျောက်သွားပါတော့.....

“ဟို...ဟိုမှာ ထိုင်းနိုင်ငံထဲ ရောက်လာပြီထင်တယ်”

“အေးတော်”

စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ ဝင်နားကြသည်။ ထိုစဉ် ကုန်သည် အကြီးစား သူဌေးတစ်ဦးနှင့် စစ်မောင်တို့ တီးတိုးပြောကာ ငွေအထပ်လိုက်ကို စစ်မောင်၏လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်ကိုတွေ့ရသည်။

ထိုညက မိန်းကလေးများမှာ မောမောပန်းပန်းနှင့် အိပ်မောကျသွားစဉ် စစ်မောင်မှာ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားလေတော့သည်။ နံနက်လင်းသည်နှင့် မိန်းကလေးသုံးဦးအနက်နှစ်ဦးအား စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်၌ စားပွဲထိုးအဖြစ် သွင်းပေးမည်ဟုပြောပြီး အနိပ်ခန်းတစ်ခု၌ အလုပ်လုပ်ခိုင်းတော့၏။

“ဟင့်အင်း၊ အိမ်ပြန်ပို့ပါ။ ကျွန်မတို့က မိကောင်းဖခင်သား သမီးတွေပါ။ ရိုးရိုးသားသားအလုပ်

ပဲ လုပ်ချင်တာပါ”

“ဟ.....နင်တို့လား၊ ရိုးရိုးသားသား၊ ရိုးသားရင် ဘာဖြစ်လို့ လူမောင်ခိုနဲ့ လိုက်လာတာလဲ”

“ဟင်.....လူမောင်ခိုဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ”

“စစ်မောင်လေ”

“ဟင်.....”

မိန်းကလေးနှစ်ဦးမှာအထိတ်တလန့်ဖြင့် အော်ရင်း ငိုကြရာ တရွှမ်းရွှမ်းမြည်နေသော ကြာပွတ်သံကြောင့် မိဖြူသီမှာ အကြောက်လွန်ကာ အသားများ တဆတ်ဆတ် တုန်နေရှာသည်။

ထိုညက အဖော်နှစ်ဦးမှာ မည်သို့နေရာသို့ လိုက်ပါသွားရသည်မသိ။ လိုက်ပါသွားသည်ကိုသာ သိလိုက်ရသည်။ ၎င်းမှာ တစ်ဦးတည်း တည်းခိုခန်းလေး၌ငိုလျက် သူမ၏အမှားကို နောင်တရနေရှာသည်။

“အစ်ကိုတို့စက်လေ့ မုန်တိုင်း

ကြောင့် ထိုင်းနိုင်ငံဘက် ရောက်သွားတယ်လို့ သတင်းရလို့ မိဖြူထိုင်းနိုင်ငံဘက်ကို လိုက်လာတာပါ။ အစ်ကိုကို ရှာမယ်ဆိုပြီး အစ်ကိုအတွက် ယုံကြည်ချက်နဲ့ လိုက်လာတာပါ။ အစ်ကိုရယ်၊ အခုတော့ မိဖြူတို့ရဲ့အဖြစ်ဆိုးကို မြင်စေချင်မိဘိ အစ်ကိုရယ်”

မိဖြူသီမှာ မျက်ရည်တတွေ တွေကျဆင်းရင်း ရွာမှမိခင်ကြီးကို သတိရနေပြန်သည်။

“အမေရယ်...သမီးကို ကယ်ပါဦး”

နံနက်လင်းသည်နှင့် ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာသော အသက်ငါးဆယ်ခန့် တရုတ်လူမျိုးတစ်ဦး၏လက်ထဲသို့ မိဖြူသီကို အပ်လေတော့သည်။

“ကဲ.....နင် ဒီလူကြီးနဲ့လိုက်သွား၊ နင့်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံမှာ၊ သူက ကြင်နာတတ်ပါတယ်၊ နင်ကလှတော့ ကောင်းတယ် မိန်းကလေး”

ထိုညက မိန်းကလေးများမှာ မောမောပန်းပန်းနှင့် အိပ်မောကျသွားစဉ် စစ်မောင်မှာ ပျောက်ခြင်း မလှ ပျောက်သွားလေတော့သည်။ နံနက်လင်းသည်နှင့် မိန်းကလေးသုံးဦးအနက်နှစ်ဦးအား စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်၌ စားပွဲထိုးအဖြစ် သွင်းပေးမည်ဟုပြောပြီး အနိပ်ခန်းတစ်ခု၌ အလုပ်လုပ်ခိုင်းတော့၏။

ဆိုင်ရှင်သူဌေးက တရုတ်လူမျိုးတစ်ဦးထံမှ ငွေများယူ၍ မိဖြူသီအား ထိုသူနောက်သို့ ထည့်လိုက်သည်။ ထိုလူကြီးက ထိုင်းနိုင်ငံထဲမှ သူ့နိုင်ငံသို့ ခေါ်သွားတော့သည်။ မိဖြူသီမှာ ထိုတရုတ်လူမျိုး၏အိမ်၌ အိမ်ဖော်လုပ်ရမည် အထင်နှင့် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုအိမ်ရောက်မှ မယားအဖြစ် တဏှာကျေးကျွန်လုပ်ရလေတော့သည်။ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော မိဖြူတို့ မိန်းကလေးသုံးဦးမှာ ဘဝပျက်ရလေတော့သည်။

“အစ်ကိုရေ မိဖြူဘဝက ရေတိမ်နစ်ခဲ့ရပြီလေ၊ တရုတ်မယား ဘဝနဲ့ အစ်ကိုကို ဘယ်လိုရှာရမလဲ အစ်ကိုရယ်”

မိဖြူသီမှာ ငိုရုံမှလွဲ၍ မတတ်နိုင်ရှာချေ။ ကဒုံကနိရွာမှ ငါးရွေးသူ အပျိုရိုင်းမလေးတစ်စု ပန်းကောင်းအညွန့်ချိုးခံရလေသည်သာမက ဘဝနွံထဲ၊ အမှောင်တကား အမှောင်ထဲ၌ တဝဲလည်လည်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

“တောက်.....ရိုင်းလိုက်လေကွာ”

မောင်ဖြူမှာ မိဖြူသီတို့အကြောင်း သတင်းအစအန ကြားလိုက်ရ၍ နားကိုပိတ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ခါသည်

အထိ နာကျင်မှုဝေဒနာကို ခံစားနေရသည်။

“စစ်မောင်...စစ်မောင်၊ မင်းကိုတွေ့လိုကတော့ တွေ့ရာသချိုင်းစားမဆိုင်းဘဲကွ”

မောင်ဖြူမှာ အော်လိုက်၊ ငိုလိုက်၊ ခုန်လိုက်နှင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေ သဲသောင်ပေါ်၌ လူးလိုမ့်ငို

ကြွေးနေရှာသည်။

“အစ်ကိုမရှိတော့ပေမယ့် ငါရှိနေတာပဲ မိဖြူရယ်၊ ငါမသိလိုက်တာ နာတယ်ဟာ၊ ငါနှင့်ကိုချစ်နေတာ နှင်မသိချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့တာကိုး၊ ငါ့ရင်တွေ ကွဲမတတ် ခံစားနေရပြီ မိဖြူရယ်”

ငယ်သူငယ်ချင်းမ မိဖြူသီကို ငယ်စဉ်တောင်ကျေးကလေးဘဝ ကတည်းက သံယောဇဉ် ရှိခဲ့သူမှာ မောင်ဖြူပင်ဖြစ်သည်။

အပျို အရွယ် ရောက်လာသော အခါ မိဖြူသီ၏စိတ်က မောင်လူ ဘက်သို့သာ တိမ်းညွတ်ခဲ့သည်။ မောင်ဖြူမှာ အစ်ကိုနှင့် ချစ်သူအကြား ခံစားချက်ကို မျိုသိပ်ခဲ့ရသည်။ မောင်ဖြူမှာ ယခုတော့ ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတော့၏။

မကြာမီ ရွာအတွင်းမှ မောင်ဖြူပါ ပျောက်သွားပြန်သည်။

အကြောင်းအမျိုးမျိုးကို ထင်မြင်ချက်ပေးရင်း ရွာထဲ၌ သတင်းအစုံစုံ ကြားနေကြရသည်။

“မောင်ဖြူက မိဖြူကိုချစ်လို့ ထိုင်းနိုင်ငံဘက် လိုက်သွားတာတဲ့”

“မောင်ဖြူနဲ့မိဖြူရဲ့ လုပ်ကြံဇာတ်လမ်းကော မဖြစ်နိုင်ဘူး”

လား”

“မိဖြူက ချမ်းသာချင်တော့ တရုတ်မယားလုပ်မှာပါအေ”

ထိုသို့သော သတင်းစကား များသည် မောင်ဖြူ၏မိခင်နား ထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုသတင်း ဆိုးကြောင့် မောင်ဖြူ ၏မိခင်ကြီးမှာ အိပ်ရာထဲဗန်းဗန်း လဲကျသွားသည့် အဖြစ်နှင့် ကြုံရ တော့သည်။

“မောင်လူ ပြန်လာပြီတဲ့ ဟေ့”

မိုးချုပ်စအ ချိန်၌ လူတစ်ဦးက ရွာထဲသို့အော်၍ ပြေးလာ သည်။ အဘဦးထူးရိုန်မှာ ထမင်းစိုင်းမှပြေးထွက်ခဲ့ ပေသည်။

“ဟင်.....သား၊ မင်း ပြန် လာပြီနော်”

မိခင်ကြီးပါ အိမ်ရှေ့သို့ပြေး ထွက်လာပြီး ကမ်းနားဆီသို့ လင် မယားနှစ်ဦး ပြေးလာကြသည်။

ကမ်းနား၌ ၎င်းတို့၏စက်လှေ ကြီးကို မြင်လိုက်ရာ မိခင်ကြီးမှာ ဝမ်းသာလွန်း၍ မူးမေ့လဲကျသွားခဲ့ သည်။

“အမေ...အမေ အမေ့သား တွေများလားဗျာ”

ပြန်လာပါပြီဗျာ၊ သတိရပါဦး အမေ သား မသေပါဘူးဗျာ”

မိခင်ကြီးမှာ ခဏအကြာတွင် သတိရလာသည်။ မောင်လူအား ပွေ့ဖက်ကာ နမ်းရှုပ်လေတော့၏။

“သားကြီးပြန်လာတော့ သား ငယ်က ပျောက်နေပြန်တယ်”

“ကံတရားပေါ့ကွယ်၊ ငါ့သား ကြီးလည်း သေကံမရောက် သကဲ့ မပျောက်ဘဲ ပြန်လာတာပဲ၊ ညီ လေးနဲ့ မိဖြူတို့အတွက်လည်း ကံ ကိုပဲ အားကိုးရမှာပေါ့ကွာ”

မောင်ဖြူမှာ လ ကောင်သေး သလောက် ဇွဲကြီးလှသည်။ မြိတ် မြို့မှတစ်ဆင့် ရေလှေ ငန်း၌ ဝင် လုပ်ရင်း ကော သောင်းမြို့သို့ရောက် လာသည်။ ကော့သောင်း မြို့ပေါ်သို့ မကြာခဏ သွားသည်။ ယင်း ရနောင်းသို့သွားသည် ရနောင်းမြို့ မှတစ်ဆင့် ထိုင်းနိုင်ငံနယ်စပ်ထဲ

“ဘာ.....ဘယ်လို”

အကြောင်းစုံကို ဖခင်ကြီးက ရှင်းပြရန် အိမ်ဘက်သို့ ခေါ်လာခဲ့ သည်။ ထမင်းကျွေးပြီးမှ မိဖြူသီ နှင့် မောင်ဖြူတို့အကြောင်း ပြော ပြရာ မောင်လူမှာ ချစ်ရသူနှင့် အချစ်ဆုံးညီလေးအတွက် ကြေကွဲ စွာ ခံစားရတော့သည်။

“လူတစ်ခု ပုမူရယ် ဆယ် ကုဋေဆိုတာ ကျွန်တော်တို့အဖြစ်

မိုင်းမုန်မုန်၊ ဆိုင်းဆိုင်းညိုညို မြေအနေအထားများကို လှမ်း ကြည့်နေခဲ့သည်။

“ပျံလေတဲ့ငှက်ခါး အပင်နား တဲ့တစ်နေ့ ငါနဲ့တွေ့ရပေမေ့ ကွာ”

ရင်ထဲမှ ကျိတ်၍တွေးရင်း မောင်ဆိုသူ လူမှောင်ခိုကို ရှာနေခဲ့သည်။ ဇွဲကောင်းမှုကြော့ ဟုပင် ပြောရပေမည်။ ဇွဲကြီးကြီး

နှင့် တစ်နေ့တွေ့ရနိုး မျှော်ကိုးရင်း စစ်မောင်ကို ရနောင်းမြို့ရှိ နယ်စပ် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခု၌ တွေ့လိုက် ရတော့သည်။

မောင်ဖြူက စစ်မောင်နောက် သို့ အရိပ်ပမာ လိုက်ခဲ့သည်။ လူ ပြတ်သည့်နေရာသို့အရောက်၌ စစ် မောင်၏လည်မျိုကိုညှစ်ရင်း ဓားနှင့် ဝမ်းဗိုက်နံဘေးကို ထောက်ထား လိုက်သည်။

“မိဖြူကို မင်းပြန်ခေါ်လာခဲ့၊ မိဖြူနဲ့မင်းနဲ့ အသက်ချင်းလဲရမယ်”

လူဗလံလေးဟု အထင်သေး ခံရသော မောင်ဖြူ၏လက်တွင်းသို့ စစ်မောင်မှာ သမင်ငယ်လေးတစ် ကောင်သဖွယ် ရောက်နေခဲ့၍ သေ ဘေးအတွက် စိုးရိမ်ပြီး ကြောက် စိတ်ဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေ သည်။

“မိဖြူဘယ်မှာလဲ၊ ပြောစမ်း”

“ဟို.....ဟို ငါမသိဘူး”

“ဘာ.....မင်းမသိဘဲ နေပါ့ မလား၊ မင်း လူလိမ်လူကောက်ပဲ၊ နှမချင်းမစာနာတဲ့ အမျိုးယုတ်၊ သစ္စာဖောက်၊ ကိုယ့်လူမျိုး အမျိုး သမီးလေးတွေကိုမှ ရက်စက်ရက်တဲ့ အကောင်၊ မင်းကိုငါသတ်မှာ”

“နေ...နေပါဦး၊ လိပ်စာပေး ခဲ့မယ်”

“ပေး”

စစ်မောင်က သူခေါ်ဆောင်

လာပြီး အပ်နှံခဲ့သည့် တည်းခိုခန်း ပိုင်ရှင်၏ လိပ်စာကတ်ကို ပေး လိုက်သည်။

“ဒီလူ့ကိုမေးရင် သိမှာပါ၊ ကျန်တာတော့ ကျုပ်လည်းမသိ ဘူး”

“မင်း သေချာတယ်နော်”

စစ်မောင်မှာ ခေါင်းကို တွင် တွင်ညိတ်ပြလိုက်သည်။ မျက်နှာ၌ အဆီပြန်လျက် အဆီဝင်းဝင်း တောက်နေသည်။ ကြောက်စိတ် ကြောင့် ချွေးသီးချွေးပေါက်များက လည်း စိုရွှဲလျက်။ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသော ဒူးခေါင်းကို မောင် ဖြူက ဆောင့်ကန်လိုက်သည်။

စစ်မောင်မှာ မြေပေါ်သို့ ဒူး

ထောက်လျက် ကျသွားသည်။ မောင်ဖြူ၏ဓားမြှောင်က စစ်မောင် ၏ နံဘေး နံရိုးကြားသို့ စူးနှစ်သွား ခဲ့သည်။

“အဲဒါ တိုင်းပြည်ထဲက မြန်မာ အမျိုးသမီးလေးတွေ အတွက် အကြွေးဆပ်တာပဲ”

စစ်မောင်၏ ခန္ဓာကိုယ် ငြိမ် ကျသွားတော့မှ မောင်ဖြူမှာအဝေး သို့ပြေးထွက်ခဲ့တော့သည်။ နောက် တစ်နေ့ ထိုင်းဘက်သို့ ကူးခဲ့၏။ ယင်းမှတစ်ဆင့် စစ်မောင်၏ လိပ် စာကတ်အရ တည်းခိုခန်းဆိုင်ရှင် ထံသို့ ဝင်တွေ့ခဲ့သည်။

“ဪ...မင်းက မိဖြူရဲ့အစ် ကိုလား”

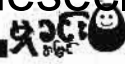
“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ သူ့အမေ က သေတော့မှာမို့ လာခေါ်တာပါ ဗျာ၊ သူ့ဆီကို ပို့ပေးပါဗျာ”

“နားပါဦးလား ဒီည၊ နောက် တစ်နေ့တော့ တွေ့ဖို့လိုက်ဖို့မှာပါ”

သဘောကောင်းပုံရသော လူ ကြီးက ညှပ်ဝတ်စကားဆိုခဲ့သည်။ အစားအသောက်မှအစ အိပ်ရာနေ ရာပေးသည်။ နံနက်စောစော၌ ယောက်ျားသားနှစ်ဦးက လာခေါ် သည်။ မိဖြူသီကို တွေ့ရတော့မည် ဆိုသောအသိဖြင့် ဝမ်းသာစွာဖြင့် အိပ်ရာမှထ၍ လိုက်သွားလေသည်။

“မင်းတို့က ဘယ်ခေါ်လာ တာလဲကွ၊ တောအုပ်ထဲက

**လူပုဂံလေးဟု
အထင်သေးခံရသော
မောင်ဖြူ၏လက်တွင်းသို့
စစ်မောင်မှာ
သမင်ငယ်လေး
တစ် ကောင်သဖွယ်
ရောက်နေခဲ့၍
သေ ဘေးအတွက်
စိုးရိမ်ပြီး
ကြောက် စိတ်ဖြင့်
တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်....**

ဖြတ်ရဦးမှာလား”

“ခွပ်.....”

“အေး.....ဒါ ဥပဒေမဲ့နေရာ ဆိုပါတော့”

“ဟာ.....”

ကျောချမှ ဓားပြမှန်းသိရသူ ခမာင်ဖြူမှာ မိမိဘေးမှ ရန်သူနှစ် ဦး၏တိုက်ကွက်ကို ရှောင်နေရ၏။ လူသန်ကြီးနှစ်ဦးက လူဗလံလေး မောင်ဖြူကို လက်နက်ထုတ်၍ တိုက်ခိုက်လေရာ မောင်ဖြူ၏ခေါင်း မှသွေးများနှင့် ဝမ်းဗိုက်မှသွေးများ မှာ မြေပေါ်သို့ လွင့်စဉ်ကျသွားခဲ့ သည်။

“ဟား.....ဟား.....ဟား”

“နယ်ကျွံလာတဲ့ သား ကောင်ကို တို့မုဆိုးတွေက ဘေးမဲ့ပေးရိုး ထုံးစံမရှိဘူး ကွ”

ရောဝတီတိုင်းဒေသ ကြီးမှ ရိုးလွန်းအလွန်းသော တံငါသည်လေး မောင်ဖြူမှာ ချစ်စိတ်နှင့် မခံချင် စိတ် ကြောင့် ရန်သူ့နယ်မြေထဲသို့ မစဉ်းမစား ဝင်လာမိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ငွေကိုသာ အဓိကထားသော ရက်စက်လွန်းသည့် လူ့အဖွဲ့ အစည်း ကြီးထဲမှလူတို့ ကလိမ် ကကျစ်ကျပ်ကို မျက်ဝါးထပ်ထင် မြင်ရပေပြီ။

“မင်းရဲ့နမကို ငွေပေါင်းများ

စွာနဲ့ တရုတ်ကြီးဆီက လဲပြီးမှ ပြန် ယူလို့ရပါ့မလားကွာ၊ စဉ်းစဉ်းစား စားလည်းလုပ်ပါဦး၊ လဲလို့ရရင် တောင် မူလအနေအထားနဲ့ ဘယ် ပြန်လာနိုင်မလဲကွာ၊ ပုံပျက်ရင် ပျက်၊ မပျက်ရင် အသေကောင်ပဲရ မှာကွ”

“မင်းတို့တစ်တွေဟာ လူတွေ မှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ မြန်မာလူမျိုး အချင်းချင်း ငွေကိုပဲကြည့်ပြီး ရက်

စက်ကြတာ၊ မင်းတို့ ခွေးတွေ လောက်မှ သစ္စာမရှိတဲ့ကောင် တွေ”

“ကဲကွာ.....ချကွာ၊ ပါးစပ် ပိတ်ပစ်”

မောင်ဖြူမှာ ခြင်းခြင်းနီနေ သော သွေးအိုင်ထဲ၌ နာကျင်မှုကို မေ့လျက် မိဖြူသီကိုသာ သတိတရ

ဖြင့် တွေးနေမိသည်။

“မိဖြူရယ် နင့်ဘဝကို ငါ့လ ကယ်ပေမယ့် ငါ့ရှုံးခဲ့ရပြီ၊ ငါမကယ် နိုင်ခဲ့တာ ခွင့်လွှတ်ပါ မိဖြူရယ် တို့လေ နောင်ဘဝမှာ ပင်လယ် ကြီးထဲမှာပဲ ပျော်ရွှင်စွာ ဆံကြာ အောင်နော်”

မောင်ဖြူ၏ဝိညာဉ်ကား မိဖြူ သီထံသို့ ရောက်နေမည်လော၊ သို့ပြန်ရောက်နေမည်လောဆိုသည့် ကို မည်သူမျှ မသိနိုင်ပါ။

ထိုင်းနိုင်ငံနယ်စပ် ထော အုပ်အတွင်း မောင်ဖြူ အသက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်အား မြေ သူမျှ အရေးတယူ ရှာဖွေ ဖြေ လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ တရာ ဥပဒေလမ်းကြောင်းအတိုင်း မရှာမိခဲ့၍ မောင်ဖြူမှာ အဖြစ် နှင့်ကြုံခဲ့ရသည်။

နှစ်၊ လတို့ ပြောင်းခဲ့ပြီ ဖြစ် သည်။ အချိန်တိုင်း မျှော်ခဲ့ရသော မောင်ဖြူနှင့် မိဖြူသီတို့အတွက် မောင်လူမှာ မမေ့နိုင်ခဲ့ပေ။

ကဒံကန်ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲ မိဖြူကို တွေ့လိမ့်နိုး၊ မောင်ဖြူ တွေ့လိမ့်နိုးနှင့် မောင်လူထံ ယောက် မျှော်နေမည်ကား အ ပင်ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

ခင်ဦး (ပုတီး)

ဒေါ်ကျော်စေ

ပုဒ်မ

[Handwritten signature]

ပန်သစ္စာ

အောင်ကျော်စော

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်.....
 အသက်က မတိမ်းမယိမ်း။
 တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အသက်
 ဘစ်နှစ်ခန့်သာ ကွာခြားသည်။
 သို့သော် နှစ်ဦးစလုံး အသက်
 (၂၀) စွန်းရုံသာရှိသေးသည်။
 သူတို့နှစ်ဦး နံနက် ၈ နာရီခန့်
 ၌ ဆုံနေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
 တွင် ဆုံတွေ့ကြသည်။
 လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နာမည်က
 ဆုံစည်းရာ။
 သူတို့နှစ်ဦး နေ့တိုင်းဆုံစည်း
 ရာနေရာကလည်း ဆုံစည်းရာ
 လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်ဖြစ်၏။
 လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က သူတို့
 နှစ်ဦးနေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်ထိပ်တွင်
 ခန့်သည်။
 ဆုံစည်းရာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်
 တွင် မုန့်မျိုးစုံရောင်းသည်။
 အကြော်အလှော် အကုန်ရနိုင်
 သည်။ အကြော်ဆရာများကို သီး

သန့်ခန့်ထားသည်။ ပြီးတော့
 မြန်မာ လူမျိုးတို့အကြိုက်
 မုန့်ဟင်းခါးနှင့် အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ၊
 ခေါက်ဆွဲသုပ်၊ နန်းကြီးသုပ်၊

ပဲနံ့ပြား။
 စားစရာတွေက အစုံအလင်။
 သည်တော့ လူငယ်လူရွယ်မှ
 အစ လူလတ်၊ လူကြီး၊ ယောက်ျား၊
 မိန်းမ အရွယ်စုံတို့က နေ့စဉ် ဆုံ
 စည်းရာမှာ ဆုံကြ၊ တွေ့ကြသည်။
 အရွယ်တူဖြစ်သော လူငယ်
 နှစ်ဦး.....
 တစ်ဦးက ကျော်ပိုင်၊
 တစ်ဦးက ခက်နိုင်။
 ကျော်ပိုင်က သူ့ကိုယ်သူကြား
 လုံးထုတ်သည်။
 ကျော်ပိုင်ဆိုသည်မှာ အားလုံး
 ကို ကျော်ဖြတ်၍ ပိုင်နိုင်စွမ်းရှိပြီး
 အောင်မြင်မှုရသည်အထိ အနိုင်ယူ
 နိုင်သူဟုဆိုသည်။
 သူတို့နာမည်တွေနှင့် ပတ်
 သက်၍ ဟိတ်၊ ဟန်၊ မာန်အပြည့်
 ဖြင့် ဟစ်ကြွေးရင်း အပေါင်းအသင်း
 များပေါ်တွင် ဂုဏ်ယုလေ့ရှိကြသူ
 များဖြစ်သည်။
 “ဟာ.....”
 လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုချင်း

စည်းစိမ်အပြည့်ဖြင့် စုပုံယူရုံမျှဖြင့် အရသာခံသောက်နေသည့် ကျော်ပိုင်မှာ အံ့ဩတကြီးဖြင့် ကျောက်ရုပ်လိုဖြစ်သွားသည်။

ကျော်ပိုင်၏မျက်လုံးများက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့မှ လမ်းမပေါ်ရောက်နေသည်။ ကျော်ပိုင်၏မျက်လုံးများကို လမ်းမပေါ်မှ မိန်းမလှကလေးတစ်ဦးက စက်ကွင်းညှို့ယူဖမ်းစားထားခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းနယ်ကွာ အရှက်မရှိလိုက်တာ”

“ဘာလဲကွ၊ အမြင်အာရုံကို ဖမ်းစားထားနိုင်တဲ့ မိန်းမလှလေးကို ကြည့်တာဟာ ရှက်စရာလား”

“ရှက်စရာပေါ့ကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အားလုံးမှာ သူ့သိက္ခာနဲ့သူ ရှိတယ်၊ ယောက်ျားလေးတစ်ဦးရဲ့ မာန မင်းမှာမရှိတော့ဘူးလား”

“ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ဟာ အအေးနဲ့ထိတွေ့နေသရွေ့ သူ့ရဲ့ မာနနဲ့သိက္ခာကို ထိန်းထားနိုင်တယ်၊ မီးနဲ့တွေ့ရင်တော့ သူ့မာနတွေဟာ ဖယောင်းသားနဲ့အတူ အရည်ပျော်သွားတော့တာပဲ”

“အဲဒါက သက်မဲ့ဓမ္မတာကွ၊ မင်းက အသိဉာဏ်ရှိတဲ့လူသားတစ်ယောက်၊ မင်းရဲ့မာနနဲ့သိက္ခာကို မင်းရဲ့အသိဉာဏ်နဲ့ထိန်းပါကွာ”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ကွ၊ အမြင်ထဲ

ဝင်လာတဲ့ ဆွဲငင်အားလေ”

သူတို့နှစ်ဦး စကားပြိုင်၊ အနိုင်လုနေကြစဉ် လမ်းမပေါ်မှ မိန်းမကလေးမှာ သူတို့နှစ်ဦးရှေ့မှကျော်လွန်သွားခဲ့သည်။

“ကျော်ပိုင်၊ မင်းရဲ့နာမည်ကို ပြောင်းလိုက်တော့၊ မင်းဟာ မကျော် နိုင်ဘဲ ရုံးသူဖြစ်သွားပြီကွ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဘာဆိုလို့လဲဆိုတော့ မင်းက အမြင်အာရုံကို အမြင်သဘောနဲ့မထားဘဲ အတွေးထဲ အတင်းဆွဲခေါ်နေလို့ အမြင်ကိုမကျော်လွှားနိုင်တဲ့ အရှုံးသမားဖြစ်သွားပြီလေ”

“မဆိုင်လိုက်တာကွာ”

“ငါရှင်းပြမယ်၊ မင်းမျက်လုံးဟာ မင်းအတွက် မြင်ကွင်းကျယ်

မှန်ဘီလူးတစ်ခုပဲ၊ အမြင်နဲ့ အမြင်ခံ အရာဝတ္ထုတို့ဟာ ပေါင်းစပ်မဖြစ်ရင် ဘာခံစားချက်မှ မဖြစ်ဘူး”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

ခက်နိုင်က ခက်ခဲသောအကိ်အနိုင်ရရှိထားသူဟန်ဖြင့် ကျော်ပိုင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ကျော်ပိုင်၏ မျက်လုံးများက ခိုးကြော်စိတ်ဖြင့် လမ်းမပေါ်မှဖြတ်သွားသော မိန်းမလှကလေးထံ ရောက်နေခဲ့သည်။

“ငါရှင်းပြမယ်၊ မျက်လုံးတာ သူ့မြင်ကွင်းထဲ ရောက်လာအရာဝတ္ထုမှန်သမျှကို အမြင်အားသားတယ်၊ အမြင်ခံပစ္စည်းအမြင် တို့ ပေါင်းစပ်ချိန်

လေးက စိတ်ဖောက်ပြန်မိတာဟာ သဘာဝက သင်ကြားပေးတဲ့ ဓမ္မတာတရားလိုက်နာမှုပဲ”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ မင်းက နှာဘူးပဲ၊ အာရုံထဲမသွင်းရင် ဘာမှ ဖောက်ပြန်စရာမရှိဘူး”

“ဒါတော့ မင်းက ဓမ္မတာ သဘောကို ဆန့်ကျင်တဲ့အတွေးပဲ”

“အာရုံဟူသမျှ ခံစားမှုသည် စိတ်တဲ၊ မြင်စိတ်ကို သိစိတ်နဲ့ ဖျောက်လိုက်ရင် အစွဲအလမ်းမဖြစ် နိုင်ဘူး”

“ကဲ.....နောက်မှဆွေးနွေး မယ်၊ ငါ သူ့နောက်က နောက် ယောင်ခံပြီး လေ့လာချင်တယ်”

ကျော်ပိုင်က လက်ဖက်ရည် ခွက်ကို ကောက်ကိုင်ရင်း ကပျာ ကသီသောက်သည်။ လက်ဖက် ရည် တစ်ခွက်လုံးကို အရသာမခံ ဘဲ သောက်ပြီးသည်နှင့် ပန်သစ္စာ ထွက် သွားရာနောက်သို့ ပြေးထွက် သွားတော့၏။

ခက်နိုင်က တားဆီးချိန်ပင် မရလိုက်။

ဆိုင်ထဲ၌ အံ့ဩတကြီးဖြင့် ကျန်နေရစ်ခဲ့တော့သည်။

“ပန်သစ္စာ”

ကျော်ပိုင်က ပန်သစ္စာနောက် သို့ အပြေးလိုက်ရင်း လူချင်းယှဉ် မိချိန်၌ အသံမတိုးမကျယ်ဖြင့်ခေါ် လိုက်သည်။

ပန်သစ္စာက အံ့အားသင့်စွာ လှည့်ကြည့်သည်။

ကျော်ပိုင်ကို လှည့်ကြည့်သော အကြည့်က ဣန္ဒြေအပြည့်။

ခေါင်းငဲ့ရုံမျှ ငဲ့ကြည့်ရင်း မျက် နှာကို အရှေ့သို့ ဦးတည်မြဲအတိုင်း လှည့်လိုက်သည်။

ကျော်ပိုင်က လူချင်းအနီးကပ် ဆုံး နေရာယူ၍ ယှဉ်တွဲလျှောက် သည်။

“ပန်သစ္စာ”

ကျော်ပိုင်က ထပ်ပြီးနာမည် ကိုခေါ်သည်။

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော့်နာမည် ကျော် ပါ”

“ကျွန်မအသိထဲမှာ ရှင် ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အသိတိုးပွားအောင် မိတ်ဆက် သူပါ”

“ကျွန်မ ရှင်နဲ့ မိတ်ဆက် ဖို့ ဆန္ဒမရှိဘူး”

“အခုမရှိသေးပေမယ့် မိတ်ဆက် ခင် အသိအမှတ်ပြုနိုင်မှာပါ”

“အဲဒီလိုပြောဖူးတဲ့ယောက်ျားတွေ အများကြီးပဲ၊ ပြောဆုံး ကပ်သူတိုင်းကို အသိအမှတ် ပြုရင် စကားသံတွေကြောင့် အသိ တိုသွားနိုင်တယ်”

ပန်သစ္စာ၏အပြောက သံသယ ဖြစ်သည်။

မျက်နှာကို ရှေ့သို့ကြည့် မှု လျက် ဣန္ဒြေသိက္ခာအပြည့်အစုံ ပြောနေခဲ့၍ ကျော်ပိုင်မှာ ကျော် တုံးကို ကိုယ်နှင့်ဝင်တိုက်နေ ဖြစ်နေခဲ့ရ၏။

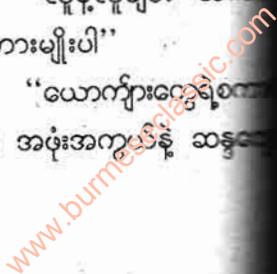
“ကျွန်တော် ပန်သစ္စာ စကားပြောချင်လို့ပါ”

“ရှင်နဲ့ ဘာမှအဆက် မရှိလို့ စကားပြောစရာမရှိပါ”

“လူနဲ့လူချင်း ဆက်ဆံ စကားမျိုးပါ”

“ယောက်ျားတွေချစ်စကား မှာ အဖုံးအကွယ်နဲ့ ဆန္ဒထုတ်

ကျော်ပိုင်က လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို
ကောက်ကိုင်ရင်း ကပျာ ကသီသောက်သည်။
လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်လုံးကို အရသာမခံဘဲ
သောက်ပြီးသည်နှင့် ပန်သစ္စာ ထွက်
သွားရာနောက်သို့ ပြေးထွက် သွားတော့.....

တတ်လို့ စကားမပြောပါရစေနဲ့”

“ကျွန်တော်က အရိုးခံစိတ်နဲ့ ပါ”

“အရိုးပေါ်မှာ အရေဖုံးထား တတ်စမြဲပါ”

“ပန်သစ္စာက စကားကြွယ် လှချည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စကားကြွယ် အောင် လူလိမ်လူညာယောက်ျား တွေက သင်ပေးထားခဲ့လို့ပါ”

ကျော်ပိုင်မှာ သူ့ကိုပါ ဝါးလုံး ရှည်နှင့်ရမ်း၍ အလိမ်အညာလူစား မျိုးဟု စွပ်စွဲခံနေရ၍ မည်သို့ပြန် ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေခဲ့ သည်။

ကျော်ပိုင်က စကားမပြောဘဲ လူချင်းယှဉ်တွဲ၍ လျှောက်နေခဲ့၏။

ပန်သစ္စာက လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းကို ရုတ်တရက် ရပ်ပစ် လိုက်၏။ ကျော်ပိုင်ကပါ ရော ယောင်၍ ရပ်လိုက်ရ၏။

ပန်သစ္စာက ဒေါသအခိုး အငွေ့များ လွှမ်းခြုံထားသည့် မျက်လုံးဖြင့် ကျော်ပိုင်ကို စူး စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင် ကျွန်မအနားက ထွက် သွားဖို့ သတိပေးပါရစေ”

“စကားပြောချင်လို့ လိုက်လာ တာပါ”

“ရှင့်စကားကို နားထောင်ဖို့ ဆန္ဒမရှိဘူး”

“ဟိုလေ....ကျွန်တော်...ကျွန် တော်”

ကျော်ပိုင်၏အသံတွေက တုန် နေ၏။ စကားကိုအဆုံးသတ်အောင် မပြောနိုင်ခဲ့ပေ။

“ဘာလဲ ရှင်က ကျွန်မကို စိတ်ဝင်စားနေမိပြီလို့ ပြောချင်တာ မဟုတ်လား”

ပန်သစ္စာ၏ အရိုးစင်းဆုံး စကားက ကျော်ပိုင်၏အရှိုက်ကို ဖြောင့်လက်သီးပစ်သွင်းသလို ခံစား လိုက်ရ၏။

“ရှင် မပြောနိုင်ဘူးမဟုတ် လား၊ ရှင်ထွက်သွားတော့၊ ရှေ့ ဆက်ပြီး အနှောင့်အယှက်ပြုနေရင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အော်ဟစ်ပြီး အကူ အညီတောင်းရလိမ့်မယ်”

ပန်သစ္စာက ခြိမ်းခြောက်နေ သည်ဟု ကျော်ပိုင်က တွေးလိုက် ၏။

“အော်ချင် အော်လိုက်လေ”

“ရှင်တကယ်ပြောတာလား၊ ကျွန်မလို မိန်းမချောက အကူအညီ တောင်းရင် လူစွမ်းကောင်းလုပ်ပြ ချင်သူတွေက ချက်ချင်းရောက်လာ မှာနော်”

ပန်သစ္စာစကားက မှန်နေ၍ ကျော်ပိုင်မှာ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

မှန်ပါသည်။ မိန်းမလှလေး များနှင့် ပတ်သက်လျှင် လူစွမ်း ကောင်း လုပ်ပြီး ဆွမ်းကြီးလောင်းပွဲ ပါဝင်သလို လက်စွမ်းပြမည်သူ တွေက အပြည့်။

“ပန်သစ္စာ ကားပေါ်တက်” အမိန့်သံတစ်ခု။

ဩဇာသံပြည့်သည်။ ဖြတ် သားသည့်အမိန့်သံက ဟိန်းထွက် လာသည်။

အမိန့်ပေးစေခိုင်းသူက အနား

www.burmeseclassic.com

သို့ထိုးရပ်လာသော ကားထဲတွင် လိုက်ပါလာသူဖြစ်သည်။ အသက်က (၅၀)ဝန်းကျင်ဖြစ်နိုင်သည်။

ကားထဲတွင် ယောက်ျားသား သုံးဦးပါလာသည်။ အားလုံးမှာ သန်သန်မာမာနှင့် တောင့်တင်းကျစ်လျစ်သော ခန္ဓာကိုယ်ပိုင် ရှင်တွေချည်း ဖြစ်သည်။

ကားထဲမှတစ်ဦးက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

ပန်သစ္စာက အမိန့်သံကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။ ပန်သစ္စာ ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ယာဉ်မောင်းက သူ့ကားကို အရှိန်ပြင်းဖြင့် မောင်းထွက်လိုက်တော့သည်။

“ဟေ့ကောင် ခဏနေဦး”
ကျော်ပိုင်အနီးသို့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။

ကျော်ပိုင်နှင့် ထိလုနီးပါး။ ကျော်ပိုင်က ဆိုင်ကယ်နှင့် မတိုက်မိစေရန် ကိုယ်ကိုနှောက်သို့ ယိမ်းလိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင်”

ခေါ်သံက ရင့်သီးသည်။ အထက်စီးလေသံက အမိန့်ပေးသလိုလို။

“ဘာလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ”

ကျော်ပိုင်က လူငယ်ပီပီ မာနကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

“မင်း ဘာကောင်လဲ”

ဆို င် ကယ် နောက် မှ ထိုင်စီးလာ သူက မြေပြင်သို့ ခုန်ဆင်းသည်။

ပြီးတော့ ကျော်ပိုင်၏ရင်ဘတ်မှ အင်္ကျီစများကို စုဆုပ်ပြီး ခပ်တင်းတင်း ဆွဲဆောင်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ”

ကျော်ပိုင်က အသံမာမာဖြင့် ပြန်မေးသည်။

သို့သော် သူ့အင်္ကျီကို စုဆုပ်ကိုင်ထားသူက

သူ့ထက် အရပ်မြင့် သည်။ ကိုယ်လုံးကလည်း ကာယဗလမောင်တစ်ယောက်လို သန်မာထွားကျိုင်းသည်။

လူချင်းမယှဉ်နိုင်မှန်းသိပေမယ့် ကျော်ပိုင်က ဟန်ကိုယုံဖို့ဖြင့် သူ့အင်္ကျီအား ဆွဲဆုပ်ထားသည့် လူထွားကြီး၏လက်ကို ပုတ်ထုတ်သည်။

ကိုင်ထားသော လူထွားကြီး၏လက်က ပြုတ်တူတစ်လက်ကဲ့သို့ ခိုင်မာလှသည်။

“မင်း ပန်သစ္စာနဲ့ ဘာများ အဆက်အသွယ်ရှိသလဲ”

“ဒါက ကျုပ်ကိစ္စပါ”

“ဟုတ်လား၊ ရော့ကွာ.....”

လူထွားကြီးက ကျော်ပိုင်ကို အားဖြင့်ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်၏။

ကျော်ပိုင်မှာ အရပ်လေးတစ်ရပ်လို ပုံခနဲလဲကျသွားခဲ့သည်။

လဲကျသွားသော ကျော်ပိုင်၏ ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်မှ လူထွားကြီးက ခွဲပြီးရပ်လိုက်သည်။ ကျော်ပိုင်က ပက်လက်လန်လဲကျနေရာမှ နေကြည့်လိုက်၏။ သူ့အနေဖြင့် ဟာဆောင်ထားရသော်လည်း ကြောက်စိတ်က ဝင်နေခဲ့၏။

“မင်း နောက်ထပ် ပန်သစ္စာနဲ့ မပတ်သက်နဲ့၊ ပတ်သက်ခဲ့မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ မြေပြင်မှာ

www.burmeseclassic.com

သွားမယ်”

ကျော်ပိုင်က ဘာမှပြန်မပြောနိုင်မိ လူထွားကြီးက နောက်သို့ လှည့်သည်။ ဆိုင်ကယ်ပေါ် တက်ထိုင်လိုက်၏။ ဆိုင်ကယ်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် ဆိုင်ကယ်မောင်းနှင်သူက ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်ပြင်းဖြင့်မောင်းထွက်လိုက်သည်။

ကျော်ပိုင်နှင့် ခက်နိုင်တို့ ဆုံစည်းရာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ပုံမှန်အတိုင်း ဆုံခဲ့ကြသည်။ ကျော်ပိုင်က ပန်သစ္စာနောက်သို့လိုက်ပြီး စကားပြောစဉ် လူထွားကြီး၏ ရန်ရှာခြင်းခံခဲ့ရပုံကို ပြန်လည်ရှင်းပြခဲ့၏။

“မင်းပြောပုံအရဆိုရင် ပန်သစ္စာက စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

“မင်း ဘာကိုစဉ်းစားမိလို့လဲ”

“ဒီလိုလေကွာ၊ မင်းနဲ့လူထွားကြီးတို့ ရင်ဆိုင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ကိစ္စဟာ ပန်သစ္စာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ပန်သစ္စာဟာ အန္တရာယ်ကြားက လှဒေဝီပဲကွ”

“ရုပ်ချောသလောက် သူ့ဘဝဟာ အကျဉ်းသားလိုဖြစ်နေတာဟာ နောက်ကွယ်မှာ လူသိမခံဝံ့တဲ့ လျှို့

ဝှက်ချက် ရှိနေလို့ပဲကွ”

“အေးကွ”

သူတို့နှစ်ဦး တီးတိုးဆွေးနွေးနေကြစဉ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။

ဆိုင်ရှေ့တွင် ကားများ၊ ဆိုင်ကယ်များကအပြည့်။ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်သို့ လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် လာရောက်သည့်သူများ စီးလာကြသည့် ကားများ၊ ဆိုင်ကယ်များဖြစ်သည်။

ဆိုင်အနီးတွင် ကားများတန်းစီရပ်ထားသည်။

နောက်ဆုံးမှဝင်လာသောကားက ရပ်ထားသော ကားတစ်စီး၏ နံဘေးတွင် ဝင်ရပ်လိုက်သည်။

ကားထဲမှလူနှစ်ဦးဆင်းလာပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဝင်ခဲ့၏။

ထိုသူနှစ်ဦးကို ကျော်ပိုင်က ကောင်းစွာမှတ်မိခဲ့၏။

“ဟိုနေ့က ငါနဲ့တွေ့ခဲ့တဲ့ လူမိုက်ပဲကွ”

ကျော်ပိုင်က ခက်နိုင်ကို တိုးတိုးလေးပြောလိုက်၏။

ခက်နိုင်က မသိမသာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

တကယ့်ကို ထွားကျိုင်းသန်မာသူဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ လူထွားကြီးနှစ်ဦးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာပြီး စားပွဲလွတ်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

လက်ဖက်ရည်မှာသောက်ရင်း သူတို့ချင်း စကားပြောနေကြ၏။ ကျော်ပိုင်နှင့် ခက်နိုင်တို့က မသိမသာ အကဲခတ်နေခဲ့ကြသည့် ထိုအချိန်၌ပင် မသိမသာဖြင့်

ပန်သစ္စာ ရောက်လာသည်။
လက်ဖက်ရည်သောက်နေကြ
သူများ၏ အကြည့်မျက်လုံးများက
ပန်သစ္စာထံတွင် မတိုင်ပင်ဘဲ ဆုံ
စည်းနေခဲ့ကြသည်။

လူတွေအားလုံး အံ့အားသင့်
နေကြသည်။

ပန်သစ္စာ၏အလှတွင် ယစ်မူး
ပြီး မေ့မောနေကြသည်။

ပန်သစ္စာတွင် အဖော်မပါ။
သူမထက်စော၍ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေကြသော လူ
ထွားကြီးများနှင့် မသိသလို ခပ်ခွာ
ခွာ၊ ခပ်ကင်းကင်း နေခဲ့ကြသည်။

ပန်သစ္စာက မုန့်ဟင်းခါးနှင့်
လက်ဖက်ရည်မှာပြီး စားသောက်
နေခဲ့သည်။ လူတွေအားလုံးက ပန်
သစ္စာကို လူထူးလူဆန်းလို ဝိုင်း
ကြည့်နေခဲ့ကြသည်မှာ ဣန္ဒြေမဲ့
လွန်းလှသည်။

ဆယ်မိနစ်ခန့်ပင် မကြာ
လိုက်။ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသော
လူထွားကြီးနှစ်ယောက်က ပြန်
ထွက်သွားသည်။ သူတို့စီးလာ
သောကားဖြင့် ပြန်ထွက်သွားခဲ့၏။

ကားထွက်သွားမှ ကားထဲ
တွင် လူပိုနှစ်ယောက်ရှိနေခဲ့မှန်း
သိလိုက်ရ၏။ ကျော်ပိုင်က မကျေ
နပ်ချက် စိတ်ထားကြောင့် လူ
ထွားကြီးနှစ် ယောက်စီးလာသည့်

ကားနံပါတ်ကို အသေအချာ
မှတ်သားထားလိုက် ၏။

လူထွားကြီးနှစ်ယောက်နှင့်
ပန်သစ္စာတို့တွင် လျှို့ဝှက်သော
ဆက်သွယ်မှုတွေ ရှိနေပါလျက်
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် မသိ

သည်။

ပန်သစ္စာက ကြွကြွရွရွ လှထ
ပပဖြင့် ဆိုင်ထဲမှ လှမ်းထွက်သွား
ခဲ့သည်။ လူတွေအားလုံး၏အကြည့်
များက ဆိုင်ထဲမှထွက်သွားသော
ပန်သစ္စာနောက်သို့ ထက်ကြ

သလို နေခဲ့ကြသည်။

သူတို့ချင်း အဆက်အသွယ်
ရှိနေသည်ကို မည်သူကမှမသိ။

ကိုယ်တွေ့ကြုံဖူးခဲ့သော
ကျော် ပိုင်ကသာ သိနေခဲ့သည်။

လူထွားကြီးနှစ်ယောက် ထွက်
သွားပြီးသည်နှင့် မရှေးမနှောင်းမှာ
ပင် ပန်သစ္စာလည်း လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်သွားခဲ့

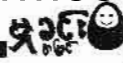
လိုက်ပါသွားခဲ့ကြ၏။

လူတွေအားလုံး မှင်တထံ
သလို ဖြစ်နေကြသည်။

ပန်သစ္စာ၏ အလှကွန်ယက်
ဆွဲငင်အားက ပြင်းထန်လွန်း
သည်။

လူတွေအားလုံးကို မေ့မော
တိုက်ခဲ့သလို ဖြစ်နေသည်။
ပန်သစ္စာက ကုန်ကြွေးအပြည့်

www.burmeseclassic.com

ထွက်သွားသည်။ လမ်းထောင့်ချိုး
တစ်ခုထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားတော့
လူတွေအားလုံးက သူတို့၏
အကြည့်များကို ရုပ်သိမ်းခဲ့နိုင်ကြ
သည်။

“ဟာ.....ပါသွားပြီ”

ကားတစ်စီးအနီးမှ လူတစ်
ယောက်၏ အလန်တကြားအော်
တစ်သံက ဟိန်း၍ထွက်လာသည်။

လူတွေအားလုံး အသံရှင်ရှိရာ
သို့ ဝိုင်းကြည့်ကြပြန်သည်။

ကားတစ်စီးအနီးတွင် လူနှစ်
ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ စော
အာက လူထွားကြီးနှစ်ယောက်စီး
ဘာသောကားနှင့် ယှဉ်ရပ်ထား
သည့်ကားမှလူများဖြစ်နေကြသည်။

ကားတွင် ဆေးကုမ္ပဏီတစ်ခု
၏ တံဆိပ်တပ်ဆင်ထား၍ ဆေး
ကုမ္ပဏီပိုင်ကားမှန်း သိသာနေ၏။

“ငွေသိန်း ၂၀၀ ကျော်အထုပ်
ထွားပြီ”

“ဘယ်မှာထားလို့လဲ”

“ကားထဲမှာပါ။ ယာဉ်မောင်း
ထိုင်ခုံအနီးက ထိုင်ခုံနှစ်ခုကြားထဲ
မှာ ထားတာ”

“သိန်း ၂၀၀ ဆိုတော့
အထုပ် က ကြီးမှာပေါ့”

“မကြီးဘူး။ ကျပ်တစ်သောင်း
တန် သိန်း ၁၀၀ နဲ့ ကျပ် ၅၀၀၀
တန် သိန်း ၁၀၀ ဆိုတော့ အထုပ်
က သေးတယ်”

“ဘယ်ကယူလာတာလဲ”

“ဘဏ်ကထုတ်လာတာပါ။
ကုမ္ပဏီအပြန် လက်ဖက်ရည်ဝင်
သောက်တုန်း ကားတံခါးဖွင့်ပြီး
အခိုးခံလိုက်ရတာပါ”

အပြန်အလှန် မေးမြန်းပြော
ဆိုနေသံများကို ကျော်ပိုင်နှင့်ခက်
နိုင်တို့က ကြားနေရ၏။

ငွေပိုင်ရှင်မှာ ကုမ္ပဏီ၏ မန်
နေဂျာနှင့် ယာဉ်မောင်းဖြစ်သည်။
ဘဏ်မှထုတ်ယူလာသောငွေဟုသိ
ရသည်။

လက်ဖက်ရည်သောက်နေကြ
စဉ် အခိုးခံရခြင်းဖြစ်သည်ဆို၏။
ထိုအချိန်က လူတွေ၏အကြည့်မျက်
လုံးများသည် မိန်းမလှလေး ပန်
သစ္စာထံ ရောက်နေကြ၍ ငွေခိုးသူ
ဟု သံသယဖြစ်ပွယ်၍သူကို မည်
သူကမှ သတိမထားနိုင်ခဲ့ကြ။

ကုမ္ပဏီမန်နေဂျာက သက်
ဆိုင်ရာရဲစခန်းသို့ ဖုန်းဖြင့်ဆက်
သွယ်ပြီး သတင်းပေးတိုင်ကြား
သည်။

စခန်းမှူး ဒုရဲမှူး ကျော်မင်း
ခေါင် ဦးဆောင်သော ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်
များ ချက်ချင်းရောက်လာကြသည်။
လိုအပ်သည့် စစ်ဆေးမှုများပြုလုပ်
ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မေးမြန်းစုံ
စမ်းသည်။

မည်သူကမှ သံသယရှိသူကို
မပြောပြနိုင်ခဲ့ကြပေ။

ကျော်ပိုင်က အပြေးအလွှား
စဉ်းစားကြည့်သည်။

လူထွားကြီးနှစ်ယောက် လက်
ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ကားဖြင့်ရောက်
လာသည်။ ငွေပျောက်ဆုံးသော
ကားနံဘေးတွင် သူတို့စီးလာသော
ကားကို ရပ်ထားခဲ့ကြ၏။

သူတို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ
ဝင်ထိုင်နေခဲ့ကြသည်။

မကြာမီ ပန်သစ္စာရောက်လာ
သည်။

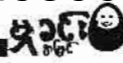
လူထွားကြီးနှစ်ယောက်နှင့်
ပန်သစ္စာတို့ ဆက်နွယ်မှုရှိသော်
လည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင်
မသိသလို နေခဲ့ကြသည်။

ပန်သစ္စာရောက်လာတော့ လူ
တွေအားလုံး၏အကြည့်များက ပန်
သစ္စာထံတွင် စုပြုံနေခဲ့ကြသည်။

လူတွေအားလုံး ပတ်ဝန်းကျင်
ကို မေ့ထားမိကြချိန်မှာပင် လူထွား
ကြီးနှစ်ယောက်စလုံး ဆိုင်ထဲမှပြန်
ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။

ပန်သစ္စာက ခဏအကြာမှ
ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားသည်။

ပန်သစ္စာထွက်သွားပြီး မကြာ
မီ လူတွေအသက်ပြန်ဝင်လာကြ
သည်။ ထိုအချိန်ကျမှ ကုမ္ပဏီမန်
နေဂျာနှင့် အဖော်ပါလာသူတို့က
ဘဏ်မှထုတ်ယူလာသော ငွေကျပ်
သိန်း ၂၀၀ ခိုးယူခံရမှန်း သိလိုက်
ကြ၏။

အားလုံးကို သတိထားစောင့်ကြည့်နေခဲ့မိသည့် ကျော်ပိုင်၏ အတွေးထဲတွင် အဖြေများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထုတ်ကြည့်နေခဲ့မိလေသည်။

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းမကြီး။

ဘဏ်လမ်းနှင့် ပန်းဆိုးတန်းလမ်းထောင့်ရှိ ဘဏ်ရှေ့တွင် ငွေထုတ်မည့်သူ၊ ငွေသွင်းမည့်သူများနှင့် စည်ကားနေသည်။

ဘဏ်လမ်းထိပ် ပလက်ဖောင်းတစ်လျှောက်တွင် ဈေးသည်များကအပြည်။ စားစရာက အစုံအလင်။ ထိရောင်းသည့်ကား၊ ထိလှည်းများ ကလည်း အစီအရီ။

ကျော်ပိုင်နှင့် ခက်နိုင်တို့နှစ်ဦး

လူထွားကြီးနှစ်ယောက်နှင့် အတူ
လူနှစ်ယောက်လည်း
အတူရှိနေသည်။
သူတို့ရပ်နေသောအနီးရှိ
လင့်ချူဇာကားထဲတွင်
ပန်သစ္စာ
ထိုင်နေသည်ကို.....

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့်အတူ ထိုင်နေရာသို့ ရောက်ရှိနေကြသည်။ ဘဏ်မှငွေထုတ်မည့် သူငယ်ချင်းနှင့်အတူ အဖော်အဖြစ် လိုက်ပါခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

အချိန်က နံနက် ၉ နာရီခွဲ ကျော်ရှိသော ရှိသေးသည်။

သူတို့နှစ်ဦး သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ကားထဲ၌ ထိုင်နေကြ၏။ သူတို့ စီးလာသောကားမှာ ဘဏ်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသည်။

“ဟေ့ကောင်...ဟိုမှာ...ဟိုမှာ”

ကျော်ပိုင်က အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ခက်နိုင်ကိုပြောသည်။

ခက်နိုင်က သူတို့ထိုင်နေသော ကားနှင့် နှစ်စီးကျော်တွင် ရပ်နေသောသူများကို ကြည့်လိုက်သည်။

ကျော်ပိုင်ကိုရန်ရှာပြီး ဆုံစည်းရာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် တွေ့ဆုံခဲ့ဖူးသော လူထွားကြီးနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လူထွားကြီးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ လူနှစ်ယောက်လည်း အတူရှိနေသည်။ သူတို့ရပ်နေသောအနီးရှိ လင့်ချူဇာကားထဲတွင် ပန်သစ္စာထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆုံစည်းရာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် မသိသလိုနေခဲ့ကြသော လူထွားကြီးနှစ်ယောက်နှင့် ပန်သစ္စာ

တို့ကို အတူတွေ့လိုက်ရ၍ စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။

ပန်သစ္စာက ကားထဲတွင်ထိုင်နေ၍ သူမ၏အလှကို လူတွေသတိမထားမိကြ။ ကျော်ပိုင်နှင့် ခက်နိုင်တို့က သတိထားမိ၍ တွေ့နေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျော်ပိုင်နှင့် ခက်နိုင်တို့က အကဲခတ်နေခဲ့ကြ၏။

သူတို့ကမသိ။ ကျော်ပိုင်နှင့်ခက်နိုင်တို့၏ သူငယ်ချင်းမှာ လူငယ်ဖြစ်သည်။

ဘဏ်မှငွေထုတ်ရန် ဘဏ်ထဲသို့ဝင်ရောက်သွား၍ သူတို့နှစ်ဦးက ကားအတွင်းမှ ထိုင်စောင့်နေကြခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

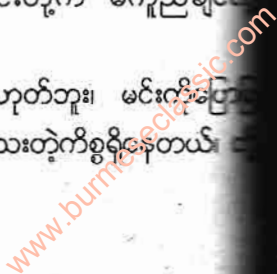
“ဟေ့ကောင် လှမင်းကျော်”
“ဘာလဲ၊ ငွေထုတ်လို့ရထားမယ်”

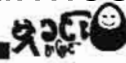
ကျော်ပိုင်က သူ့လက်ထဲ လက်ကိုင်ဖုန်းဖြင့် ဘဏ်ထဲရှိ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ လှမင်းကျော်ထံ ဆက်သွယ်မှုယူလိုက်၏။

“ငါပြောတာ နားထောင်မင်း၊ ငွေထုတ်ပြီးထွက်လာရင် ကားထဲကို လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းအကူအညီနဲ့ သယ်ခဲ့”

“မင်းတို့က မကူညီချင်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကိုမိမြတ်လို့ မရသေးတဲ့ကိစ္စရှိနေတယ်”

အငှားကားနဲ့
မင်းကားနောက်က
ကပ်ပြီးလိုက်ခဲ့
မယ်”

“ဟာ.....
မင်းတို့ ဘာဖြစ်ရ
တာလဲ”

“မသိချင်နဲ့၊
ငါတို့ ပြောတဲ့
အတိုင်းလုပ်၊
အပြင်ရောက်ရင်
ငါတို့နဲ့ လုံးဝ
ကားမပြောနဲ့၊

ဒါပဲ၊ ထပ်မောက်နဲ့တော့”

ကျော်ပိုင်က ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်
သည်။

ကျော်ပိုင်နှင့် ခက်နိုင်တို့က
လူ ထွားကြီးနှစ် ယောက်နှင့် ပန်
သစ္စာတို့ မမြင်မိစေရန် ဂျာနယ်
တစ်စောင်စီဖြင့် မျက်နှာကိုကွယ်၍
ဘားထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ချက်ချင်း အငှားတက္ကစီ ငှား
ပြီး ကားထဲဝင် ထိုင်လိုက်ကြ
သည်။ ငွေထုတ်ပြီး ပြန်ထွက်လာ
မည့် သူငယ်ချင်းကို စောင့်ကြည့်
နေခဲ့ကြ၏။

ငွေထုတ်လာသူက ဘဏ်လုံ
ခြုံရေးအကူအညီဖြင့် ငွေထုပ်ကို
ဆယ်ယူသည်။ ပြီးတော့ ကား
နောက်ခန်းထဲ ထည့်လိုက်၏။

ငွေထုတ်လာသူ၏ လှုပ်ရှားမှု

ကို လူထွားကြီးနှစ်ယောက်က မျက်
ခြည်မပြတ် အကဲခတ်ကြည့်နေခဲ့
၏။

ငွေထုတ်လာသူက ငွေထုပ်
ကားထဲရောက်သည်နှင့် သူ့ကားကို
မောင်းထွက်လိုက်သည်။

လူထွားကြီးနှစ်ယောက်က
ကားထဲပြန်ဝင်သည်။ ငွေထုပ်သယ်
ဆောင်သူ မောင်းနှင်သွားသည့်
ကားနောက်သို့ ကပ်ပြီးလိုက်သွား
ခဲ့၏။

လူထွားကြီးနှစ်ယောက်၏
ကားနောက်မှ ပန်သစ္စာ စီးနင်း
လိုက်ပါသော စူပါရုဖ်ကားဖြူလေး
က မျက်ခြည်ပြတ်မခံဘဲ လိုက်
သွားခဲ့ပြန်၏။

ရှေ့မှကားသုံးစီးတို့ကို လှမ်း
ကြည့်ရင်း ကျော်ပိုင်က တက္ကစီ

ယာဉ်မောင်းအား
အမိလိုက်ရန်ပြောခဲ့
သည်။

“အစ်ကို ရှေ့က
ထွက်သွားတဲ့ အမျိုး
သမီးတစ်ဦးပါရှိတဲ့
ကားနောက်ကို မျက်
ခြည် ပြတ် မခံ ဘဲ
လိုက်ပေးပါနော်”

“ဟဲဟဲ၊
မင်းတို့လူငယ် တွေ
ကအချစ်သူရဲကောင်း
လုပ်ကြ မလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီအမျိုး
သမီးက ကျွန်တော့်အစ်မပါ။ သူ
ဘယ်ကို သွားသလဲ ဆိုတာ
သိအောင် လို့ပါ”

ယာဉ်မောင်းက ဘာမှဆက်
မပြော တော့။

ကားလေးစီးတို့ ရှေ့နောက်
ကပ်ပြီး မောင်းနေကြသည်။
ပန်းဆိုးတန်း လမ်းမ ကြီးအတိုင်း
မြောက် ဘက်သို့ ဦးတည်၍
မောင်းနေကြ၏။

ကျော်ပိုင်နှင့် ခက်နိုင်မှာ ပန်
သစ္စာနှင့် လူထွားကြီးနှစ်ယောက်တို့
၏ လျှို့ဝှက်လှုပ်ရှားမှုကို ဖော်ထုတ်
ရတော့မည်ဖြစ်၍ ရင်ခုန်နေခဲ့ကြ
၏။

ရှေ့လဆက်တော်ပါ
စာပေသစ္စာဖြင့်
အောင်တော်စော

အပေါင်ဆိုင်မန်နေဂျာအမျိုးသမီးက ပြင်ပလူနဲ့ပေါင်းပြီး စာရင်းလိမ်ပြုငွေထုတ်ကာ ယုံကြည်မှုကို အလွှာသုံးစားပြုခဲ့မှု

ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး၊ ပုသိမ်မြို့၊ အသည်ကြီး မြို့နယ်၊ အမှတ်(၄)ရပ်ကွက်၊ ကုန်သည်လမ်းရှိ အမိန့်ရ အပေါင်ဆိုင်မှ အသက်(၃၆)နှစ် အရွယ်ရှိ အပေါင်ဆိုင် မန်နေဂျာ အပျိုကြီးက ပြင်ပလူနှင့် ပူးပေါင်း၍ အပေါင်ခံရွှေထည်များအား အလေးချိန်ပိုပြုကာ ငွေလိမ်ထုတ်ပြီး ကိုယ်ကျိုးအတွက် အလွဲသုံးစားမှုပြုခဲ့ သဖြင့် အပေါင်ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ဥပဒေအရတိုင်တန်းမှု ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

ဖြစ်စဉ်မှာ ၅-၉-၂၀၁၃ ရက်နေ့တွင် ပုသိမ်မြို့၊ အသည်ကြီးမြို့နယ်၊ (၄)ရပ်ကွက်၊ ကုန်သည်လမ်းနေ အမိန့်ရအပေါင်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးမောင်မောင်ကျော် (၆၀နှစ်)သည် အသည်ကြီးမြို့မရဲစခန်း တာဝန်မှူး ဒုရဲအုပ်မောင်မောင်ရွှေထံ ရောက်ရှိလာပြီး ၎င်း၏ အပေါင်ဆိုင်မန်နေဂျာ မရီရီသိန်း(၃၆နှစ်)က အပေါင်ခံ ထားသော ရွှေထည်(၁၀)မျိုးအား အပေါင်ခံဘောက် ချာများနှင့်တိုက်ဆိုင်၍ ချိန်တွယ် စစ်ဆေးရာ အလေး ချိန်အား မှန်ကန်စွာ မဖော်ပြဘဲ ငွေကြေး ပိုမိုထုတ်ယူ၍ အလွဲသုံးစား ပြုလုပ်ထားကြောင်း စစ်ဆေးတွေ့ ရှိလိုက်ရသည် ဆို၏။

ဦးမောင်မောင်ကျော်က အပေါင်လက်မှတ် လက်ခံ ဘောက်ချာ(၁၀)ရွက်ကို သက် သေအဖြစ် တင်ပြ၍ အမှုဖွင့် တိုင်ကြားသဖြင့် အသည်ကြီး နယ်မြေရဲစခန်းမှ (၁) ၁၇၄/ ၂၀၁၃၊ ပြစ်မှုပုဒ်မ၄၀၈ဖြင့် အရေးယူခဲ့ သည်။

အမှုစစ် ဒုရဲအုပ် မောင် မောင်ရွှေက ဥပဒေနှင့် အညီ တရားရုံးတွင် ရမန်တောင်းခံ၍ မန်နေဂျာ မရီရီသိန်းကို ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးခဲ့သည်။

အပေါင်ဆိုင်မန်နေဂျာ မရီရီသိန်း(၃၆နှစ်)သည်

ပုသိမ်မြို့၊ ငဝန်ကျွန်းသာ ဇာတိဖြစ်၍ ငယ်စဉ်က (၁၀ တန်းထိ ပညာသင်ယူခဲ့ဖူးသူဖြစ်၏။ ၁၉၉၉ခုနှစ်တွင် ဖခင် ဖြစ်သူမှာ နိုင်ငံ့ဝန်ထမ်းဘဝမှ အငြိမ်းစားယူခဲ့ပြီး နောက် အမှတ်(၅)ရပ်ကွက်၊ ဘူတာရုံ လမ်းရှိ အပေါင် ဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့သဖြင့် ဖခင်ဖြစ် သူ အလုပ်လုပ် ရာသို့ နေ့စဉ် ထမင်းချိုင့် ပို့ပေးခဲ့ရသည် ဆို၏။

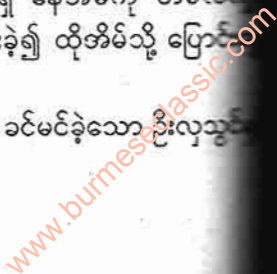
အပျိုကြီးဖြစ်သည့် မရီရီသိန်းမှာ ဖခင်ဖြစ်သူထံ ထမင်း ပို့သွားစဉ် ၂၀၀၁ခုနှစ်၌ ကိုးသိန်းလမ်းတွင် လှသွင်ဆိုသူအား လူမှားပြီး နှုတ်ဆက်မိရာမှ ခင်မင်စေ နှီးခဲ့ကြသည်ဆို၏။ ထိုစဉ်က မရီရီသိန်း၏အသက် (၂၄နှစ်) ကျော်သာရှိသေးသည်ဆို၏။

၂၀၁၁ခုနှစ်တွင် ဖခင် ဖြစ်သူ၏ အကူအညီဖြင့် မရီရီ သိန်းမှာ တစ်လလျှင် လစာ ကျပ်(၆၀၀၀၀)ဖြင့် အပေါင် ဆိုင်တွင် အလုပ်ရရှိခဲ့သည်။ ၎င်း၏ကြိုးစား ကြောင့် မကြာသေးမီက ၎င်းအား အပေါင်ဆိုင်ပိုင်ရှင် က လစာကျပ် (၈၀၀၀၀)ထိ တိုးပေး၍ မန်နေဂျာ တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့သည် ဆို၏။

မန်နေဂျာမရီရီသိန်း၏ တာဝန်မှာ ရွှေအလေး အထွက်နှင့် ငွေအဝင်အထွက်ကို တာဝန်ယူ ထိန်းသိမ်း ၍ နေ့စဉ်ညနေ ၆နာရီဆိုင်ပိတ်ချိန်၌ အပေါင်ခံထည် သော ရွှေထည်ပစ္စည်းများအား စာရင်းနှင့် တွက် ငွေများကိုပါ အပ်နှံရသည်ဆို၏။

အပေါင်ဆိုင်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ် အပေါင်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးမောင်မောင်ကျော်က ၎င်း၏ ရေကြည်ဦး တာပတ်လမ်းရှိ နေအိမ်ကို တစ်လလျှင် ကျပ်(၂၀,၀၀၀)ဖြင့် ငှားရမ်းခဲ့၍ ထိုအိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ခဲ့သည် ဆို၏။

တစ်နေ့တွင် ယခင်က ခင်မင်ခဲ့သော ဦးလှသွင်

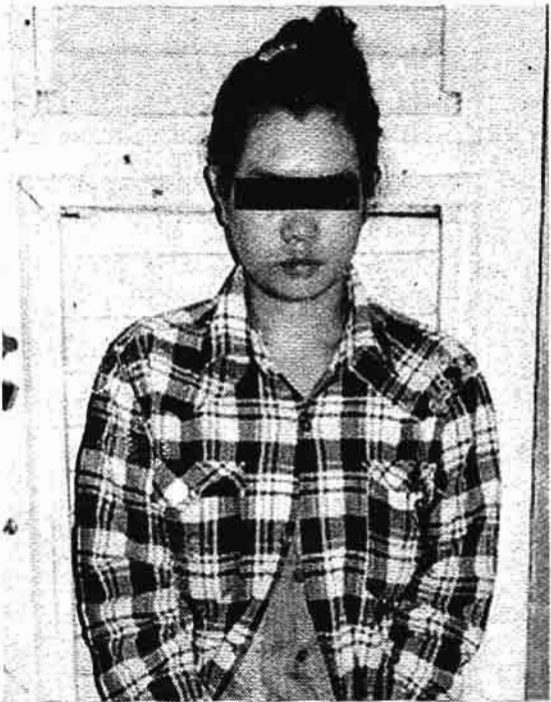
တွေ့ဆုံစဉ် အပိုင်ငွေရရှိနိုင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခဲ့ရာ ဦးလှသွင်က ရွှေအပေါင်ဆိုင်တွင် ရွှေအတုပေါင်နှံခြင်းပြုလုပ်လိုကြောင်း အကြံပြုခဲ့သဖြင့် ထိုအလုပ်ကို မလုပ်နိုင်ကြောင်း ငြင်းဆိုခဲ့သည်ဆို၏။

ထိုအခါ ရွှေပေါင်လျှင် မည်သို့ငွေချေးကြောင်း မေးမြန်း၍ အလေးချိန်အတိုင်း တွက်ချက်ကာ ငွေချေးကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။

ထိုသို့တွေ့ဆုံပြီး ရက် အနည်းငယ်အကြာ၌ ဦးလှသွင်က အလေးချိန်နှစ်ရွေးသားရှိ မောင်းကွင်းတစ်ကွင်းကို ငွေကျပ်၅၀,၀၀၀ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း ပြောပြကာ ပေါင်နှံခွဲ၍ အမည်နှင့်နေရပ်တို့အား ပြောင်းလဲ ရေးသွင်းအပေါင်ခံ၍ ငွေကျပ်(၂,၀၀,၀၀၀) ဆုတ်ပေး ခဲ့၏။ ဦးလှသွင်က ဝေစုအဖြစ် ငွေကျပ် ၁၀၀၀၀ခန့် စတင်ပေးခဲ့၏။

နောက် ရက်များတွင် ရွှေအလေးချိန်ကို မှန်မကန်ရေး သွင်း၍ ငွေများကို ပိုမိုထုတ်ယူမှုပြုခဲ့ရာ နှစ်မှန်း လက်စွပ် ကွင်းရေ (၄၀/၅၀)ခန့်အား အပေါင်အရင်းပြု၍ ဦးလှသွင်နှင့် အတူ အကျိုးအမြတ် ဝေယူခဲ့သည်ဆို၏။

ထိုသို့မသမာသောနည်း ဖြင့် ငွေများရယူ ဆောင်းမိခဲ့၍ ၂၀၁၃ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွင်း ဦးလှသွင်နှင့်အတူ ရွှေရည် (၁၄)ပဲ၊ အလေးချိန်(၄)ပဲရှိ ရွှေလက်ဖက်တစ်ကွင်းကို ငွေကျပ်(၂,၀၀,၀၀၀)ဖြင့် လည်းကောင်း၊ နောက်ထပ်ရက် သတ္တတစ်ပတ်ခန့်အကြာ တွင် ရွှေလက်ကောက်တစ်ကွင်းကို လည်းကောင်း၊ နောက်တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် အမိစီရွှေဆွဲ ကြိုးအလေးချိန်တစ်မတ်သားအား ငွေကျပ် (၁,၉၀,၀၀၀)ဖြင့် လည်းကောင်း၊ နှစ်ပတ်ခန့် အကြာတွင် အလေးချိန်ဆယ့်သားရှိ ဆွဲကြိုးအား ငွေ ကျပ်(၂,၆၀,၀၀၀)ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နောက်တစ်နေ့တွင် ဦးလှသွင် ရရှိထားသည့် ဝေစု ထဲမှငွေဖြင့် အဖြူရောင် ကျောက်ပါ နား ကပ်တစ်ချိန် နား ငွေကျပ် (၃၆,၀၀၀)ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကျောက်ရောင်စုံပါ ဟန်းချိန်းအား ငွေကျပ် (၁,၁၀,၀၀၀)

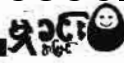
ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း၊ လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်ခန့်က ကျပ် (၂,၆၀,၀၀၀)ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့သော ရွှေဆွဲကြိုးအား အလိုက်ပေးငွေကျပ် (၁,၃၀,၀၀၀)ထပ်မံပေး၍ ကျောက်ရောင်စုံပါရွှေဆွဲကြိုးကို ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံ ထွက်ဆိုခဲ့သည်။

မရီရီသိန်း၏ ထွက်ဆို ချက်အရ ကြံရာပါဝေစုခဲ့ယူသူ လှသွင်ကို အမှုစစ်နှင့်အဖွဲ့က လိုက်လံရှာဖွေဖမ်းဆီး၍ တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးမှုပြုခဲ့ရာ ၁၁-၉-၂၀၁၃ ရက်နေ့အထိ စစ်ဆေး ချက်အရ ယုံကြည်မှုကို အလွဲသုံးစားပြုလုပ်၍ ကိုယ်ကျိုးသုံး စွဲခဲ့မှုမှာ ငွေကျပ် သိန်းပေါင်း (၂၀၀) ကျော်ရှိသည်ဟု အတည်မပြုနိုင်သေးသော သတင်းအရ သိရှိရပါသည်။

ယခုဖြစ်စဉ်မှာ အယုံ လွန်၍ ယုံကြည်အပ်နှံဖောက်ဖျက်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် လူတိုင်း၊ လုပ်ငန်းရှင်တိုင်းအတွက် သင်ခန်းစာယူ စရာမူခင်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရကြောင်း သိရသည်။

ရွှေဘိုဝင်္ဇာ

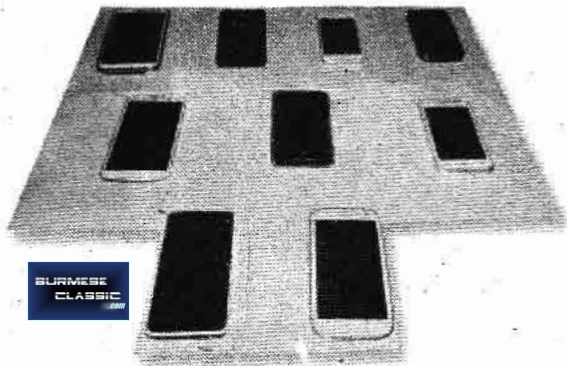
မြို့တွင်း မြို့နယ်များအတွင်း လှည့်လည်သွားလာ၍

လက်ကိုင်ဖုန်း ခိုးယူရောင်းစားနေသူလူငယ်ကို စမ်းချောင်းမြို့မရဲစခန်း လှည့်ကင်းအဖွဲ့က ဖမ်းမိတ်ထုတ်ခဲ့နိုင်မှု

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ စမ်းချောင်းမြို့မရဲစခန်းမှ နယ် ထိန်းခေါင်းဆောင် နှင့်အဖွဲ့သည် နေ့ပိုင်း အချိန် နယ်မြေအတွင်း လှည့်ကင်းဆောင်ရွက်နေကြစဉ် ကားဂိတ်တစ်ခု အနီး မသင်္ကာသူကို တွေ့ရှိ စစ်ဆေးရာမှ လက်ကိုင် ဖုန်းများ လှည့်လည်ခိုးယူ ရောင်း စား နေ သူ အသက်(၂၀)နှစ်အရွယ် လူငယ်အား စစ်ဆေးဖော် ထုတ် အရေးယူလိုက်နိုင် ကြောင်း သိရသည်။

စုံစမ်းသိရှိရသည်မှာ ၃၁-၈-၂၀၁၃ရက်နေ့ မွန်းလွဲ ၁၂နာရီ ၃၀မိနစ် အချိန်က စမ်းချောင်းမြို့ နယ်၊ မြို့မရဲစခန်းမှ နယ်ထိန်းအရာရှိ ဒုရဲအုပ် စိုးနိုင် ဦးခေါင်းဆောင်၍ အဖွဲ့ဝင် များအဖြစ် တပ်ကြပ်ဟန်ဝင်းနိုင်၊ တပ်ကြပ်အောင်ရင်၊ တပ်ကြပ် လင်းသူရတို့အဖွဲ့ သည် သက်သေ ရာအိမ်

မှူး ဦးမောင် မောင်လွင် နှင့်အဖွဲ့လိုက်ပါလျက် နယ် မြေအတွင်း လှည့်ကင်း ဆောင်ရွက်စဉ် စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ စမ်း/

မြောက်ရပ်ကွက်၊ ဗားဂရာ လမ်း၊ ရှမ်းလမ်း ကားမှတ် တိုင်အနီးသို့ အရောက်၌ မသင်္ကာဖွယ်လူ တစ်ဦးကို တွေ့ရှိ၍ စစ်မေးမှုပြု ခဲ့ကြသည်။

မသင်္ကာဖွယ်တွေ့ရှိရ သူမှာ ထူးထူး(ခ)ထူး အောင်ကျော်(၂၀နှစ်) မြင့် မိုရ်လမ်း၊ စမ်း/တောင်ရပ် ကွက်၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ် နေသူဖြစ်၍ ၎င်းအား စမ်းချောင်းမြို့မ ရဲစခန်း

သို့ ခေါ်ဆောင်ပြီး စနစ် တကျစစ်ဆေးမှုပြုလုပ်ခဲ့ သည်။

ထိုသို့ စစ်ဆေးစဉ် ထူးထူး (ခ)ထူးအောင်

ကျော်က ၂၀၁၃ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွင်း ရက် မမှတ်မိသည့်နေ့က ကျွန်း တော အလယ်ရပ်ကွက်၊ ဖျာပုံလမ်း အတွင်းရှိ PS 2, PS 3 ဝိမ်းဆိုင်မှ I phone 5အဖြူရောင်၊ (ဆင်းကတ်မပါ)တန်ဖိုး ကျပ်ရှစ်သိန်းအား ခိုးယူ ရရှိခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်းနောက် စမ်း/မြောက်ရပ်ကွက်၊ မင်္ဂလာလမ်းအတွင်း ရှိ အင်တာနက်ဆိုင်အတွင်းမှ

HTCအနက်ရောင်(ဆင်း ကတ် မပါ)လက်ကိုင်ဖုန်း တစ်လုံး (တန်ဖိုးကျပ် ၂,၅၀,၀၀၀)ကို ခိုးယူခဲ့ ကြောင်း ထွက်ဆိုခဲ့သည်။

၂၀၁၃ခုနှစ်၊ ဩဂုတ် လအတွင်း ရက်မမှတ် သည့်နေ့၌ စမ်း/မြောက် ရပ်ကွက်၊ စမ်းချောင်း လမ်း အတွင်းရှိ Le Empier အင်တာနက်ဆိုင် အတွင်းမှ HUAWEI အဖြူရောင် (ဆင်းကတ် မပါ) ဟန်းဆက် တစ်လုံး (တန်ဖိုးကျပ် ၁၈၀၀၀) အား ခိုးယူရရှိ၍ ၎င်း လက်ကိုင်ဖုန်းများအား ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ် ၂၈လမ်းရှိ ဖုန်းအရောင်း ဆိုင်တွင် ရောင်းချ ကြောင်း ဝန်ခံထွက်ဆို သည်။

အမှု စစ် အဖွဲ့ သက် သေခံပစ္စည်းများ သိမ်းယူနိုင်ခဲ့ပြီး စမ်းချောင်းမြို့မရဲစခန်း (ပ)၂၇၉/၂၀၁၃၊

www.burmeseclassic.com

ပုဒ်မဂုဏ်/၅၄ဖြင့်အရေးယူခဲ့သည်။

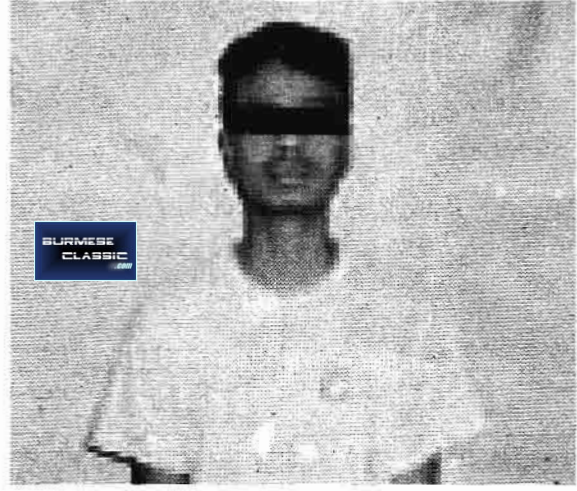
ထူးထူး(ခ)ထူးအောင်ကျော်က ဆက်လက်ထွက်ဆိုရာတွင် ၂၀၁၃ခုနှစ်၊ ဇွန်လအတွင်း ရက်မမှတ်မိသောနေ့က အလုံမြို့နယ်၊ သီတာရုပ်ရှင်ရုံ နံဘေးလမ်းကြားရှိ ဂိမ်းဆိုင်မှ HUAWEI စာတန်းပါ C8813အနက်ရောင် (ဆင်းကတ်မပါ)တန်းဆက်တစ်လုံး (တန်ဖိုးကျပ် ၁,၈၀,၀၀၀)အား ခိုးယူရရှိ၍ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ၂၈လမ်းရှိ ဖုန်းအရောင်းဆိုင်တွင် ရောင်းချခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံထွက်ဆိုခဲ့သည်။

သက်သေခံပစ္စည်းများအား သိမ်းဆည်းရမိ၍ စမ်းချောင်းမြို့မရဲစခန်းမှ (ပ)၂၈၀/၂၀၁၃၊ ပြစ်မှုပုဒ်မ ၃၈၀/၅၄ ဖြင့် အရေးယူခဲ့သည်။

၂၀၁၃ခုနှစ်၊ ဇွန်လအတွင်း၌ပင် ကျွန်း/တောင်ရပ်ကွက်၊ ဇေယျရာဇ်လမ်းရှိ ဂိမ်းဆိုင်မှ SamSung GIN 7100 (ဆင်းကတ်မပါ)အပြုရောင်လက်ကိုင်ဖုန်း (တန်ဖိုး

ကျပ် ၄,၅၀,၀၀၀)အား ခိုးယူရရှိ၍ မြေခီကုန်းမြောက်ရပ်ကွက်၊ ရှမ်းကုန်းလမ်းရှိဖုန်းအရောင်းဆိုင်တွင် ရောင်းချခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုခဲ့သည်။

သက်သေခံပစ္စည်းများကို သိမ်းယူရရှိပြီး စမ်းချောင်း မြို့မရဲစခန်းမှ(ပ)

၂၈၂/၂၀၁၃၊ ပြစ်မှုပုဒ်မ ၃၈၀/၅၄ဖြင့် အရေးယူခဲ့သည်။

၂၀၁၃ခုနှစ်၊ ဇွန်လအတွင်း၌ပင် လသာမြို့နယ်၊ ၂၁လမ်းရှိ အင်တာနက်ဆိုင်မှ HUAWEI C8812 အနက်ရောင် (ဆင်းကတ်မပါ)လက်ကိုင်ဖုန်း(တန်ဖိုးကျပ် ၁,၃၀,၀၀၀)နှင့်HUAWEI U 8825အပြုရောင်

လက်ကိုင်ဖုန်း(တန်ဖိုးကျပ် ၁,၂၀,၀၀၀)အား ခိုးယူရရှိ၍ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရွှေဘုံသာလမ်းနှင့် အနော်ရထာလမ်းထောင့်ရှိ ဖုန်းဆိုင်တွင် ရောင်းချကြောင်း ဝန်ခံထွက်ဆိုခဲ့သည်။

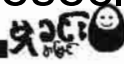
သက်သေခံပစ္စည်း

များအား ပြန်လည် သိမ်းယူရရှိခဲ့ပြီး စမ်းချောင်းမြို့မရဲစခန်းမှ (ပ)၂၈၃/၂၀၁၃၊ ပြစ်မှုပုဒ်မ ၃၈၀/၅၄ဖြင့် အရေးယူခဲ့သည်။ အလားတူ ဇွန်လအတွင်း၌ပင် ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ (၃၆)လမ်းရှိ ဆိုက်ဘားအင်တာနက်ဆိုင်မှ Samsung S3 GT-193000တန်ဖိုးကျပ် ၃၅၀၀၀တန် လက်ကိုင်

ဖုန်းနှင့် Huawei 8813 လက်ကိုင်ဖုန်း၊ တန်ဖိုးကျပ် (၁၃၀၀၀၀)အား ခိုးယူရရှိ၍ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ယုဇနပလာဇာပထမထပ် ရိ ဖုန်းအရောင်းဆိုင်တွင် ရောင်းချခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံထွက်ဆိုခဲ့သည်။

ဒို့ရာပါသက်သေခံပစ္စည်းကို သိမ်းယူရရှိပြီး ပြစ်သည်။ စမ်းချောင်းမြို့မရဲစခန်းမှ(ပ) ၂၈၄/၂၀၁၃၊ ပြစ်မှုပုဒ်မ ၃၈၀/၅၄ဖြင့် အရေးယူ၍ သက်ဆိုင်ရာ နယ်မြေစခန်းများနှင့် ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

လှည့်ကင်းအဖွဲ့မှ တွေ့ရှိ ဖမ်းမိခဲ့သူသည် စမ်းချောင်း၊ အလုံ၊ ပန်းဘဲတန်း၊ လသာ၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်များသို့ လှည့်လည်သွားလာ၍ ဂိမ်းဆိုင်နှင့်အင်တာနက်ဆိုင်များအတွင်းမှ လက်ကိုင်ဖုန်းများအား ခိုးယူပြီး ရောင်းချကာ ဆက်တိုက် ဒုစရိုက်မှု ကျူးလွန်နေခဲ့သူဟုသိရသည်။

ညအချိန် အလုပ်မှပြန်လာသူ အမျိုးသမီးဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ဆွဲကြိုးကို စက်ဘီးစီးလူငယ်က လူယူထွက်ပြေးသွားမှု

ဖြစ်စဉ်မှာ ၁၀-၉-၂၀၁၃ရက်နေ့ ည၈နာရီခွဲအချိန်က မရီရီဝင်း(၃၃နှစ်)၊ အထည်ချုပ် စက်ရုံအလုပ် သမား၊ (၂၀)ရပ်ကွက်၊ လှိုင်သာယာမြို့နယ်နေသူသည် ညီမဖြစ်သူနှင့်အတူ လှိုင်သာ ယာမြို့နယ်၊ (၂၀)ရပ်ကွက် အနော်ရထာလမ်း၊ (၈၆)ကားဂိတ်ဟောင်းရှိ ဆေးဆိုင်မှဆေးဝယ်ပြီး အနော်ရထာလမ်းအတိုင်း လမ်းဘေးကပ်၍ လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်ဆို၏။

ထိုအချိန်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ မိန်းမစီးစက်ဘီးအစိမ်းရောင်အား စီးလာသည့် အသက် (၂၀)နှစ်ခန့် အသားလတ်၊ ခန္ဓာကိုယ်ပိန်၊ အရပ်(၅)ပေ(၅)လက်မခန့်ရှိ လူငယ်တစ်ဦးက စက်ဘီး အားရပ်ပြီး မရီရီဝင်း၏ လည်ပင်းတွင် ဝတ်ဆင်ထားသော အလေးချိန်တစ်ကျပ်သားခန့်ရှိ SMD ရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကုံး (တန်ဖိုးကျပ် ၆,၀၀,၀၀၀)၊ အလေးချိန် သုံးပဲသားခန့်ရှိ ပန်းပွင့်ရောင်ပုံဆွဲသီး တစ်ခု (တန်ဖိုးကျပ် ၁,၀၀,၀၀၀)တို့အား ဆွဲဖြတ်၍ ထွက်ပြေးသွားခဲ့သည်ဆို၏။

မရီရီဝင်းမှ တရားလိုပြုလုပ်တိုင်တန်း၍ သောင်ကြီးနယ်မြေရဲစခန်းမှ(၁)၅၄၆/၂၀၁၃၊ ပြစ်မှုပုဒ်မ၃၈၂ဖြင့် အမှုဖွင့်ပြီး အမှုစစ်ဒုရဲအုပ်ဝင်းလွင်ထွန်းက ဖမ်းဆီးရမိရေးဆောင်ရွက်လျက်ရှိ ကြောင်း သတင်းရရှိသည်။

အိမ်ထောင်ရေး

လင်ကိုစိတ်ဆိုးပြီး သေကြောင်းကြံစည်ခဲ့သူ အမျိုးသမီးကို ဥပဒေအရ အရေးယူခဲ့ရမှု

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ သန်လျင်မြို့နယ်အတွင်း လင်နှင့်မယားအဆင်မပြေသည့်ကိစ္စ နှင့်စိတ်ညစ်ကာ ပိုလိုနီ သတ်ဆေးသောက်၍ မိမိကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံစည်ခဲ့သော်လည်း ကံကောင်းထောက်မစွာ အသက်မဆုံး ကြောင်း သိရသည်။

ဖြစ်စဉ်မှာ ၈-၉-၂၀၁၃ရက်နေ့ ည၁၀နာရီခွဲအချိန်ခန့်က သန်လျင်ဆေးရုံတွင် ပိုးသတ် ဆေးသောက်သည့် လူနာတစ်ဦးရောက်ရှိနေကြောင်း သတင်းရရှိ၍ သန်လျင်မြို့မရဲစခန်းမှ ဒုရဲအုပ်ဇော်လင်းက သက်ဆေး များနှင့်အတူ သွားရောက်စစ်ဆေးခဲ့သည်။

ထိုသို့ စစ်ဆေးရာတွင် ပိုးသတ်ဆေးသောက်သူမှာ မအိအိခိုင်(၂၇နှစ်)(အထည်ချုပ်စက်ရုံ လုပ်သား) ကွမ်းခြံကုန်းကျေးရွာ၊ သန်လျင်မြို့နေသူဖြစ်ပြီး လင်မယားချင်း အဆင်မပြေဖြစ်သည့် ကိစ္စဖြင့် စကားများကြတတ် စိတ်ညစ်ကာ ပိုးသတ်ဆေးသောက်၍ သေကြောင်းကြံစည်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း စစ်ဆေးသိရှိခဲ့ရသည် ဆို၏။

ယင်းဖြစ်စဉ်အား ဒုရဲအုပ်ဇော်လင်းက တရားလိုပြုလုပ်တိုင်တန်းခဲ့၍ သန်လျင်မြို့မ ရဲစခန်းမှ (၁)၈၃၀/ ၂၀၁၃၊ ပြစ်မှုပုဒ်မ၃၀၉ဖြင့် အမှုရေးဖွင့်၍ အမှုစစ်တရားလိုက ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအား စစ်ဆေးဆောင်ရွက် လျက်ရှိကြောင်း သတင်းရရှိသည်။

(၃) ရက်သားဆီမီး တစ်လတာကံကြမ္မာ

BURMESE CLASSIC

စီးပွားရေးတွင် အနှောင့်အယှက်အမျိုးမျိုး ပြိုင်ဘက်တို့နှင့် ထိပ်တိုက်ရန်နှင့် တွေ့ဆုံတတ်၍ ရှောင်ပါ။ အောင်မည်။ မိမိမေတ္တာစေတနာ အကျိုးဖြင့် တိုးတက်မည်။ နိုင်ငံခြားခရီးသွားရန် တစ်ဆို့တားဆီး ကြန့်ကြာနေလျှင် စနေထောင့်မှာ ဒါနုသုခရွက် (၉)ရွက်လှူပါ။ မြန်မြန် ထွက်ရမည်။ အမဲသား၊ ကြက်သား၊ ဝက်သား၊ သား၊ ငါး၊ ပုစွန် ရောင်းဝယ်ပါ။ ဆန်၊ ဆီ၊ စပါး၊ ဆေး ရောင်းဝယ်ပါ။ အလုပ်အကိုင်တွင် ဝန်ထမ်းဖြစ်လျှင် အထက်လူကြီးမှ ငြိုငြင်ခြင်း၊ အထင်လွဲခြင်း ခံရမည်။ မိမိက ရိုးသားဂုဏ်၊ ကြိုးစားဂုဏ် ပြပေးလိုက်ပါ။ ဆရာသမားတို့က ကြည့်ရှုမည်။ ဆုလာဘ်ငွေ များစွာရမည်။ ကံအထူးကောင်းလာမည် မှတ်ပါ။ အရောင်းအဝယ် သိပ်မဖြစ်ပါ။ အချစ်ရေးတွင်ချစ်သူနှစ်ဦး ချဉ်းပြိုင်ပေါ်မှာ ရှိနေပေမယ့် မိမိစိတ်တိုင်းကျ ချစ်သူဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ကျန်းမာရေးအရ အာရုံကြောဝေဒနာ၊ သွေးတိုးရောဂါ ဖြစ်တတ်တယ်။ အိပ်ရာအောက်မှာ မာလကာရွက် ထားအိပ်လိုက်ပါ။ ကျန်းမာသွား လိမ့်မည်။

- ထိထိုးရန်ရက်။ ။ ၁၁၊ ၁၆၊ ၁၈၊ ၁၉၊ ၂၂၊ ၂၄၊ ၂၆။
- ထိထိုးရန်ဂဏန်းများ။ ။ (န) ၈-၃၊ (မ) ၄-၅၊ (ည) ၃-၅။
- ဓာတ်စာ။ ။ မြင်းခွာရွက်သုပ်စားပါ။ ကျွဲကောသီးမှည့်စားပါ။
- ယတြာ။ ။ ရွှေပန်း၊ ငွေပန်းပွင့် (၂၇)ပွင့် လှူဒါန်းပါ။

စီးပွားရေးတွင် တစ်မြို့၊ တစ်နိုင်ငံ၊ တစ်နယ်သို့ သွားရမယ်။ ကံကောင်းမည်။ သွားလိုက်ပါ။ နယ်စပ်ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း၊ ရွှေ၊ ငွေရတနာ အရောင်းအဝယ်အောင်မြင်မယ်။ သိန်း သန်းကုဋေ ရတနာစိန်ကျောက် ဖယ်တောက်လို့ ကစားနိုင်မည့်လအခါဖြစ်မယ်။ ကားဝယ် ရောင်း၊ ရာသီကုန် ရောင်းဝယ်ပါလေ။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက ရာထူး၊ လုပ်ငန်း၊ ဌာန တိုးတက်မှုနှင့် ဖြောင်းကိန်းရှိတယ်။ ပြောင်းလျှင်ကောင်းမယ်။ လုပ်ငန်းစာမေးပွဲ ဖြေဆိုရမယ်။ တိုးတက်အောင်မြင်မယ်။ အချစ်ရေးတွင် ချစ်သူနှင့်ခရီးသွားရမယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲ အိမ်ထောင်ကျတတ်တယ်။ သတိပြုပြီး ပညာတော်

ဆက်လက်ကြိုးစားသင်ပါလေ။ ကျန်းမာရေးတွင် သွေးကြောထဲတွင် ရောဂါတစ်ခုရှိနေတတ်သည်။ သားအိမ်ဆိုင်ရာ ဝေဒနာ ခံစားတတ်ရသည်။ ငါ နေကောင်းတယ်ဆိုပြီး ပေါ့ပေါ့ဆဆ မနေသင့်ပါ။ ရောဂါဝေဒနာ တာရှည်မည်

ထိထိုးရန်ရက်။ ။ ၂၁၊ ၂၄၊ ၂၅၊ ၂၆၊ ၂၇၊ ၂၉၊ ၃၀။

ထိထိုးရန်ဂဏန်းများ။ ။ (၉) ၈-၁၊ (၂) ၄-၂၊ (၈) ၅-၁။

ဓာတ်စာ။ ။ မုန့်ဟင်းခါးသုပ်၊ ထမင်းသုပ် စားပါ။

ယတြာ။ ။ မိမိမွေးနံ့ထောင့်တွင် ပန်းသီးသုံးလုံး၊ မာလကာသီးသုံးလုံး၊ ရေသက်ကပ်ပါ။

စီးပွားရေးတွင် ခရီးသွားရန် အကြံပျက်မည်။ စက်တပ်ယာဉ် ထိခိုက်တတ်ခြင်း ကြုံရလျှင်စစ်ပစ္စည်း၊ စက်ပစ္စည်း၊ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား ရောင်းဝယ်ပါလေ။ ယခုလ စီးပွားရေးတက်ကိန်းရှိတယ်။ အရာရာတိုင်းတွင် အနစ်နာခံခြင်းကြောင့် တိုးတက်ချမ်းသာမည်။

ထမ်းဖြစ်ပါက လုပ်ငန်းခွင်အတွင်း ရန်ဘက်ရှိသည်။ အိမ်ခြံမြေ၊ နေရာသစ်တို့ ရရှိနိုင်ပါသည်။ ဧကံမလွဲပါက လုပ်ငန်းမထွက်သင့်ပါ။ အပြင်လုပ်ငန်း မကောင်းသေးပါ။ အချစ်ရေးတွင် တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ ချစ်သူ သစ္စာဖောက်ပြီး တခြားသူနှင့် လက်ထပ်တတ်တယ်။ အချစ်ကံညံ့တယ်။ သတ္တဘာဂ ဖူးစာရေးနတ်ကို မေတ္တာအချစ်သစ်ထပ်မံတွေ့ပြီး အချစ်ကံကောင်းသွားမည်။ ကျန်းမာရေးတွင် မျက်စိရောဂါဝေဒနာရရှိမည်။ ဆီးဖြူ ဖြစ်တတ်သည်။ ဝေဒနာ တာရှည်မခံရတတ်ပါ။ အိပ်ရာခေါင်းရင်းမှာ တမာညွန့် ကိုးညွန့် ချိတ်ဆွဲထား

ထိထိုးရန်ရက်။ ။ ၃၊ ၄၊ ၅၊ ၇၊ ၁၀၊ ၁၁၊ ၁၃။

ထိထိုးရန်ဂဏန်းများ။ ။ (အ) ၄-၆၊ (ပ) ၇-၃၊ (ဏ) ၅-၆။

ဓာတ်စာ။ ။ ကင်ပွန်းချဉ်ရွက် ကြော်ချက်စားပါ။ ဟင်းနုနယ်ကြော်ချက်စားပါ။

ယတြာ။ ။ မုန်လာ၊ ဟင်းဂလာ၊ မာလာကာ သုံးညွန့်စီ အိမ်ဘုရားမှာ ကပ်ပါ။

စီးပွားရေးတွင် တိုက်ဆိုင်တစ်လီ၊ ကုမ္ပဏီတစ်ဖက်၊ လုပ်ငန်းတွေ ဇယ်ဆက်သွယ် သွက်သွက် စီးပွားရေးတက်မယ့် လအခါဖြစ်တယ်။ ငွေကလည်း ပေါ့၊ အလှူအတန်း ပေးလှူပေးပါ။ တွင်ခုံ၊ ဝပ်ရှော့ ကားပစ္စည်းရောင်းဝယ်၊ အထည်အလိပ်တို့ ကံကောင်းတတ်ပါ။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက ငွေကိစ္စ ပြဿနာတက်မယ်။ ဌာနဆိုင်ရာ အကြီးအကဲတို့မှ ခေါ်ယူခံစားဆေးခြင်းခံရ

www.burmeseclassic.com

အဖမ်းအဆီး၊ အချုပ်အနှောင်ခံရတတ်သည်။။ အစစအရာရာ သတိရှိရမည့် လအခါသမယဖြစ်ပါသည်။
အချစ်ရေးတွင် အပြစ်တွေ့စရာတွေ ဖြစ်တတ်သည်။ ချစ်သံသယစိတ်ကို ဖျောက်လိုက်ပါ။ သင့်ချစ်သူက
နိမ့်ခေါ်ရင် တိမ်ပေါ်ထိလိုက်လိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးတွင် ခွဲစိတ်ကုသခံရသော ရောဂါဝေဒနာရမည်။
ဆေးရုံတက်ရမည်။ တက်လိုက်ပါ။ ရောဂါပျောက်မည်။ ကျန်းမာရေးညံ့သောလပိုင်း ဖြစ်တယ်။ သတိထားပါလေ။

ထီထိုးရန်ရက်။ ။ ၁၆၊ ၁၈၊ ၂၂၊ ၂၄၊ ၂၅၊ ၂၆၊ ၂၈။

ထီထိုးရန်ဂဏန်းများ။ ။ (ယ) ၆-၂၊ (ရ) ၆-၃၊ (ဝ) ၉-၄။

ဓာတ်စာ။ ။ စပျစ်သီး၊ မာလကာသီးမှည့်မှည့်ကို သကြားနှင့် တို့စားပါ။

ယတြာ။ ။ နှင်းဆီနီနီရဲရဲ ကိုးပွင့် မွေးနံထောင့်ဘုရားမှာ ကပ်ပါ။

စီးပွားရေးတွင် မိမိအိမ်အနီးမှာ လုပ်ငန်းအသစ် တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်ရမည်။ ရေခြား မြေခြား
ခရီးသွားရန် သေချာသောလမှတ်ပါ။ အိမ်ထောင်ရေး၊ အိမ်တွင်းရေး စိတ်ဒုက္ခကြုံတတ်သည်။
သားရေထည်လုပ်ငန်း၊ စားသောက်ကုန်လုပ်ငန်း၊ ရောင်းဝယ်ပါလေ။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက
ရာထူးတိုးမည်။ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာမှ မိမိပိုင်မြေရမည်။ အိမ်ဆောက်ရမည်။ အချစ်ရေးတွင် မိမိစိတ်တိုင်းကျ
ချစ်သူနှင့် မညားနိုင်။ မိဘပေးစားသောသူယူမှ အချစ်ရေးကံကောင်းမည်။ နှလုံးသားအလိုမလိုက်နှင့်။
အချစ်ကျေးကျွန် ဖြစ်တတ်သည်။ ဝေဒနာ သေရွာထိပါသွားမည်။ သတိပြုပါ။ ကျန်းမာရေးတွင် အအေးပတ်
နာစေးရာမှ လည်ချောင်းနှင့် ပတ်သက်သော ရောဂါရတတ်သည်။ အသေးအမွှား ရောဂါဝေဒနာမှ ကြီးမား
သောဒုက္ခ ခံစားရတတ်၍ သတိပြုပါ။ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ။

ထီထိုးရန်ရက်။ ။ ၁၊ ၆၊ ၇၊ ၉၊ ၂၀၊ ၂၁၊ ၂၂။

ထီထိုးရန်ဂဏန်းများ။ ။ (သ) ၆-၁၊ (ဝ) ၆-၃၊ (၆) ၄-၈။

ဓာတ်စာ။ ။ အုန်းထမင်း၊ ကြက်သားနှင့် ချက်စားပါ။ သံပရာရည်သောက်ပါ။

ယတြာ။ ။ သပြေ၊ ခံတက်၊ စီးပွားတက်ဟု နှုတ်ကပြော၍ လှူပါ။

စီးပွားရေးတွင် လခစားလုပ်ငန်းမှ ကိုယ်ပိုင်သို့ ပြောင်းတတ်သည်။ လုပ်ငန်းသစ်တွင်
ထစ်ထစ်ငဲ့ငဲ့ အဆင်မပြေမှုများမည်။ ဖိနပ်သစ်၊ ထီးသစ် မဝင်သင့်။ ဝင်ဦးလျှင် နှစ်နှစ်
လွတ် လှူဒါန်းလိုက်ပါ။ သိန်း၊ သန်း ထိပေါက်ကိန်းရှိသည်။ ထမင်း၊ ဟင်း ရောင်းကပ်ပါ။

ခေါက်ဆွဲဆိုင်၊ ရတနာဆိုင်၊ အထည်အလိပ်ဆိုင် ဖွင့်ပါလေ။ အချစ်ရေးတွင် အချစ်က ရေမြေခြားတစ်နေရာထိ ရောက်တတ်၏။ ဖူးစာရေးနတ်ကို နှင်းဆီပန်းရောင်တစ်ပွင့် လှူပါ။ ကျန်းမာရေးတွင် ဦးခေါင်းကိုက်ရောဂါဝေဒနာ ခံစားရမည်။ နှလုံး၊ ကျောက်ကပ် ဝေဒနာရတတ်သည်။ အိပ်ရာနားမှာ ကျောက်ဖရုံသီး ထားအိပ်ပါလေ။ ဆရာဝန်နှင့် ရောဂါကို စစ်ဆေးပါ။ မြန်မြန်ပျောက်မည်။

ထိထိုးရန်ရက်။ ။ ၁၀၊ ၁၆၊ ၂၀၊ ၂၄၊ ၂၇၊ ၃၀။

ထိထိုးရန်ဂဏန်းများ။ ။ (န) ၉-၃ အဆုံး၊ (ပ) ၉-၄ အဆုံး၊ (ည) ၄ အစ ၅ အဆုံး။

ဓာတ်စာ။ ။ ငါးရုံဆန်ပြုတ်၊ ကြက်စွပ်ပြုတ်၊ ကြက်ပေါင်းရည်၊ ကြက်အဆီထုတ်ပြီး စားသုံးပေးပါလေ။

ယတြာ။ ။ မရှိဆင်းရဲနွမ်းပါးသူကို အဝတ်သစ် လှူဒါန်းပါ။ ခိုစာကျွေး ဒါနပြုပါလေ။

စီးပွားရေးတွင် လက်ရှိလုပ်ငန်းမှ ပြောင်းရွှေ့ရမည်။ တိုးချဲ့လုပ်ငန်း မလုပ်သင့်သေး။ သာသနာပြုလုပ်ငန်းတစ်ခု ပြုလုပ်ရတတ်သည်။ ခရီးဝေး၊ နိုင်ငံခြားခရီး ထွက်ရမည်။ လာဘ်ဝင်မည်။ စီးပွားရေးအထူးကောင်းသော လတစ်လ ဖြစ်ပါသည်။ ရေကြောင်း စက်လှေ သမ္ဗန်၊ ပိုက်၊ ငါးဖမ်းလုပ်ငန်း ကောင်း၏။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက အကြီးအကဲတို့နှင့် ခရီးသို့ခေတ္တပါသွားတတ်သည်။ ရာထူးတိုး၊ နေရာပြောင်း ကံကောင်းသောလဖြစ်သည်။ အချစ်ရေးတွင် သူများတွေ့ ရယ်နေချိန်မှာ မိမိ ပိုနေရတတ်သည်။ အငိုမျက်လုံးပေမယ့် မျက်နှာမှာ အပြုံးပြထားပါ။ ကံပိုင်းမှာ ကောင်းပြီး ကြမ္မာပိုင်း ခေတ္တ အညံ့ရှိပါသည်။

ထိထိုးရန်ရက်။ ။ ၁၀၊ ၁၁၊ ၁၅၊ ၁၆၊ ၁၈၊ ၂၆၊ ၂၇။

ထိထိုးရန်ဂဏန်းများ။ ။ (ဋ) ၇-၃၊ (သ) ၇-၄၊ (အ) ၄-၆။

ဓာတ်စာ။ ။ ချဉ်ပေါင်အဖြူရွက်ကြော်၊ ဒန့်သလွန်ရွက်ကြော်စားပါ။ ပဲထမင်းချက်စားပါ။

ယတြာ။ ။ စာကလေး ကိုးကောင် လွှတ်ပါ။

စမ်းလိုအေး၍ ပန်းလိုမွှေးပါလေ။
သစ္စာ၊ မေတ္တာ ဆရာထွန်းလင်းကျော်
နက္ခတ်ဗေဒင် လက္ခဏာပညာရှင်

